

Кралете на трилъра®

БАРИ 雨 АЙСЛЪР

*Забележителната история за създаването на един легендарен убиец...
Запознайте се с младия Джон Рейн!*

РЕЙН-САН: ГРОБИЩЕ ЗА СПОМЕНИ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

БАРИ АЙСЛЪР РЕЙН-САН: ГРОБИЩЕ ЗА СПОМЕНИ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Как да станеш легендарен наемен убиец? За Джон Рейн това са уроците, които научава в Токио през 1972-ра.

Веднага след завръщането си от бойните полета в Югоизточна Азия Рейн започва работа като куриер и пренася пари за корумпирани членове на японското правителство. Но когато с една от доставките става фал, той се озовава под прицела на най-могъщия клан на японската мафия. За да се спаси, Рейн сключва отчаяна сделка.

Докато си играе на котка и мишка с якудза и мъчително усвоява новата си роля на наемен убиец, Рейн се влюбва в Саяка, красавица от корейски произход, прикована на инвалидна количка. Ала изискванията на неговата мрачна работа влизат в конфликт със сърдечните му копнежи.

Джон Рейн, или Рейн-сан е култовият герой на Бари Айслър, на когото е посветил осем книги, станали популярни в цял свят. Рейн-сан е специалист по естествена смърт. Негови клиенти са могъщи хора с пари и власт. Той е най-търсеният мъж за убиване.

В памет на Майкъл Хейстингс^[1] и в израз на солидарност с Барет Браун.

Животът може да бъде разбран само с поглед към миналото, но трябва да се живее с поглед към бъдещето.

Киркегор

1.

Още в началото на десетилетията, откакто съм в този занаят, научих един урок: сред най-важните качества, отличаващи трудната мишена от всички други, е самообладанието. Да, трябва да можеш да разсъждаваш като противника, което ти позволява да предсещаш засадите. Да, трябва да можеш да предприемаш незабавни решителни действия, в случай че — опа! — способността да предсещаш засадите ти изневери. Да, емоциите са слабост. Но в основата на всичко това е самообладанието. Защото ако не ти, някой друг се владее, най-вероятно враг, а в моя занаят врагът не се стреми към повишението, за което се бориш ти, не ти завижда за ъгловия кабинет, не иска да те победи на тенис или голф, нито да се изфука с по-готина кола. В моя занаят врагът е решен да ти отнеме живота и сигурно разполага със средствата да го постигне.

Само че има и друг урок, който научих по-бавно и който в крайна сметка е още по-важен. Трябва да живееш с онова, което си направил. Не със самите убийства. Ако не си способен да ги извършваш, изобщо няма да се захванеш с този занаят. Просто няма да можеш. Не, говоря за последиците от убийствата — за твоята съвест, за отношенията ти с хората, за бъдещето ти, за самия ги живот. Ако отначало знаеш онова, което разбираш накрая, ще взимаш ли същите решения, ще поемаш ли същите рискове, ще правиш ли същите жертви? Не. Никой няма да го направи. Не можеш да оцениш тежестта на това бреме, преди да го поемеш. Не можеш да проумееш истинския му смисъл.

Ала през 1972-ра в Токио аз си нямах и представа за всичко това. Действах инстинктивно, използвах младежките си рефлексии. Истинските умения на трудната мишена дойдоха по-късно. И тяхното придобиване едва не ми струва живота.

По онова време бях „инкасатор“ в ЦРУ и участвах в програма за даване на подкупи, разкрита през 1975-а. Напишете в Гугъл „скандал с подкупи в Локхийд“ и ще научите всичко за случая. Е, не чак *всичко*. Щеше да се разчуе много повече, ако сред „чистачите“ не бях аз. Не

забравяйте, че властите винаги ви представят историята без онези неща, които са успели да скрият. Или без онези хора.

Ръководеше ме агент Шон Макгроу, опак ветеран от Корейската война и стар специалист по Източна Азия. „Християни в действие“ подкупвали японски политици, каза ми един познат от армията, когато ми даде номера на Макгроу, и им трябвал човек с азиатски черти и владеене на местните езици, който да пренася парите. Тъкмо се бях прибрал в Щатите от Виетнам — бях се уволнил, след като изпаднах в немилост, причините, за която проумях чак след години. Майка ми, американската половина от родителското ми тяло, току-що беше починала. Нямах братя и сестри и чувствах Америка като своя родина още по-малко, отколкото когато майка ми ме заведе там на осем години, след като убиха баща ми по време на уличните бунтове, разтърсили Токио през лятото на 1960-а. Не чувствах като родина и Япония, но нима имах други перспективи? Не знам дали е съдба, случайност или просто лош късмет, обаче пътят ми към секретния свят следваше посоката на най-малко съпротивление.

Технологията на работата ми беше съвсем проста. Средно веднъж седмично взимах от Макгроу евтина чанта за носене през рамо. Понякога това ставаше в метрото, друг път докато се хранехме прави на някоя тачигуи, улична лавка, или пък в обществена тоалетна — символиката на последното място не убягваше даже на младеж като мен. След това разменях пълната чанта, която носех, с празна, носена от човека на другата страна, Миямото, дебел и нелепо приказлив японец на средна възраст, който обичаше вратовръзки на цветя, невероятно широки и крещящо пъстри дори по трагичната мода на онова време. Две междинни звена, които осигуряваха добра защита за работодателите. Отначало изобщо не бях сигурен кои са тези работодатели. Изпитвах известно любопитство — в края на краищата едва бях навършил двайсет и още не разбирах, че изразът „знанието е сила“ означава „знанието може да е опасно“, — но нямаше как да науча. Бях надзъртал в чантата достатъчно често, за да знам, че в нея всеки път има петдесет хиляди долара в брой. Изборът на валута обаче не ми подсказваше нищо за източника на парите, нито за тяхното местоназначение. Йената беше смехотворно слаба, еврото едва беше заченато в Брюксел и до раждането му оставаше още много време. И въпреки че Никсън наскоро беше премахнал златния стандарт,

зелените банкноти продължаваха да са световната резервна валута, приемана без въпроси от Ню Йорк до Рияд и Тимбукту.

Бях наивник, но не и глупак. Знаех, че всеки със здрави ръце и крака може да стане „инкасатор“, затова разбихах, че не ми плащат само да разнасям чанти. Плащаха ми да стана изкупителна жертва. Ако се стигне дотам. Номерът беше да направя така, че да не се стигне. И аз се издъних.

Тъкмо бях осъществил размяната с Миямото в парка „Юено“ в Шитамачи, старо Токио, яките останки от града, оцелели и от Голямото земетресение в Канто през 1923-та и от американските запалителни бомби двайсетина години по-късно. Градът още по онова време беше огромен — население, надхвърлящо единайсет милиона нощем, плюс още два милиона, изпълващи улиците, метрото и офис сградите денем; гори от мигащ неон в развлекателните райони Икебукуро, Шибуйа и Шинджуку; саждиви шосета на много нива, пресичащи квартали и помръкващи тротоари; навсякъде какофония от рев на камиони, търговия и строежи. Бушувалата само преди едно поколение война продължаваше да пропива съзнанието на страната като кошмар, от който народът току-що се е събудил, и градът все още не насочваше енергията си толкова към постигане на благоденствие, колкото към дистанциране на надеждата и прогреса на днешния ден от ужасите и жертвите на близкото минало.

Обикалях сергиите по Амейоко, съкращение от Амея-Йокоcho, Улицата на сладките, наречена така, защото първите магазини в района били „амея“ — магазини за сладкиши. Фактът, че това име продължило да служи като съкращение за улица „Америка“ след войната, когато тя се превърнала в главен черен пазар за американски стоки, беше чиста случайност. Така или иначе сергиите, повечето натикани между тесните сгради и чудовищната грамада на въздушната железница, предлагаха всичко — от подправки, сушена храна и прясна риба до дрехи, железария, спортни стоки и всевъзможна електроника, почти всичко евтино и привличащо тълпи от сутрин до вечер.

Беше типичен токийски летен следобед, с други думи — душен и горещ, влажен и мръсен, и във въздуха тегнеше миризма на якитори, такава^[2] и останалите деликатеси на Амейоко. Свили шепи около устите си, уличните търговци надвикваха камионите и преминаващите мотриси и крещяха: „Хай, дозо! Хай, ирасшаи!“ — „Моля, елате,

заповядайте!“, — жестикулираха на влачените от бавната пешеходна река купувачи, опитваха се да ги примамят, предлагаха им да опитат стоката. Купих си чаша заледен сок от пъпеш от един ояджи^[3] със сълзящи очи, който сякаш въртеше търговията си с плодове още от времето, когато градът се е наричал Едо^[4]. Той взе моите десет йени с безмълвна беззъба усмивка и аз продължих пътя си, като отпивах от ледената течност. По гърба ми се стичаше пот под лекия натиск на празната чанта, която бях взел от Миямото. Хаотично опънатите от двете страни на улицата навеси като че ли още повече усилваха, вместо да облекчават привечерния зной.

Нямах конкретна причина да съм там — просто се мотаех след размяната и убивах времето до тренировката по джудо в „Кодокан“. Отскоро се занимавах с този спорт, но ми харесваше. Той развиваше уменията по борба, които бях придобил в гимназията, като прибавяше хвърляне към премятането и ключове и пристягане към прикlescъването. Тренирах по няколко часа всеки ден, понеже работата ми не ме ограничаваше сериозно, и само за три месеца бях станал не по-слаб от всеки с първи дан в залата. Само че щяха да ме допуснат до официален изпит за черен пояс чак след година и това ограничение, което намирах за глупаво и несправедливо, само ме мотивираше да тренирам по-упорито, за да мога да побежда всеки от „по-старшите“ и да им докажа, че грешат.

Смешно е, че навремето съм смятал такива неща за важни. Да докажеш на някого, че греши. Да се бориш с глупостта. Да се стремиш към официално признание. Отне ми много време да науча, че е безсмислено да доказваш на някого, че греши, че е безполезно да се бориш с глупостта и че официалното признание не позволява на хората да те подценяват — и съответно те лишава от елемента на изненада и други тактически предимства.

Завих наляво под релсите на надземната железница точно когато по тях минаваше мотриса: ревът ѝ разтърси витрините и заглуши глъчката на тълпата, но след секунди от него нямаше и помен. Навалицата оредя — тук имаше повече зали за игра на пачинко^[5], ресторантчета за супа и други заведения, отколкото сергии. Минах покрай един магазин за домакински прибори и забавих ход, за да разгледам витрината.

Някой ме блъсна по рамото толкова силно, че разлях сока. Обърнах се. Един „чинпира“, нископоставен гангстер от якудза, ме зяпаше свирепо. Навитите ръкави на черната му риза разкриваха мускули на тежкоатлет.

— Ои, коряа, доко мите аруитонен, коно бокега! — изсумтя той. „Ей, тъпанар, внимавай къде вървиш!“

Ако същото се случеше днес, щях да се извиня, независимо чия е вината, и в същото време да отстъпя назад, леко да извъртя тяло настрани, за да представлявам мишена с по-малка площ, и да вдигна ръце с длани напред в привидно умиротворителен, но всъщност тактически сигурен жест. Гласът, позата и поведението ми щяха да дадат на агресора да разбере, че всъщност има късмет, че съм разумен човек, без да изразяват предизвикателство, обида и враждебност — нищо друго, освен очевидно уважение и възможност за него да продължи пътя си с ненакърнено достойнство. Щях да направя всичко това, като внимателно следя какво се случва наоколо и нито за миг не допускам, че агресорът е сам. Ако се окажеше прекалено тъп, за да схване намека, щях да действам внезапно и решително — без предупреждение, позиране и постепенно ескалиране на напрежението. И щях да напусна мястото в момента, в който неутрализирам заплахата, с наведена глава и като избягвам очите на потенциалните свидетели.

Само че това щеше да е днес. По онова време идвах направо от бойното поле, бях отровен от тестостерон и изпълнен със зачатъчно негодувание към света. След нещата, които бях видял, направил и преживял, няхах намерение да преглъщам обиди от никого, най-малко от някакъв уличен гангстер, който си мисли, че може да ме уплаши с грубиянското си ръмжене.

Затова, вместо да постъпя разумно, пристъпих към него и му отговорих:

— Урусей на, омае косо киоцукеро йо! — В свободен превод: „Върви на майната си, скапаняк такъв!“.

Якият чинпира присви очи, разду ноздри и изрева:

— Ои!

Помислих, че крещи на мен, но в следващия миг зърнах движение на входа на залата за пачинко зад него — две негови

приятелчета, подобно изтупани и също такива здравеняци, се приближиха и злобно се вторачиха в мен.

Трима срещу един, при това всичките по-едри и яки. Първият вдигна дясната си ръка и понечи да забие показалец в гърдите ми. Явно си мислеше, че ще си плюя на петите, понеже иначе ще ми видят сметката за нула време. Аз обаче вече бях превключил на боен режим.

Навремето мускулната ми памет се основаваше на борбата, не на джудото. Парирах дясната му ръка с моята лява, хванах го под трицепса с дясната, преметнах ръката му през себе си и в същото време се прикрих зад него — кръгово притегляне, любимата ми техника на тепиха в гимназията. Той се опита да се отскубне, но аз приклекнах дясната му ръка отстрани на тялото му, дланите ми обхванаха кръста му, извъртяхме се и се озовахме с лице срещу другарчетата му, които вече настъпваха към нас.

Следващите ми действия се дължаха единствено на глупав рефлекс. Приклекнах, вмъкнах тежестта си под него, рязко се надигнах и извих гръб назад в суплекс, друга хватка от борбата, която ми беше служила успешно в тийнейджърските състезания. Тялото на гангстера се преметна над мен като последния вагон от излязло от релсите увеселително влакче. Едната му ръка продължаваше да е прикована отстрани, другата отчаяно се размахваше във въздуха. С периферното си зрение видях света да прелита покрай мен, земята светкавично се приближи и по ръцете ми премина нещо като ударна вълна от сблъсъка на тила на противника ми с паважа. Чух черепа му да се разцепва и след миг се разнесе друго изхрущяване — коленете му се фраснаха в земята, тъй като краката му бяха продължили по инерция полета си над и зад разбитата му глава.

Претърколих се настрани и скочих на крака в момента, в който другите двама стигнаха до мен. Може би щях да успея да избягам, обаче комплектът ми за близък бой още не включваше техниката „зашемети и дим да те няма“. Автоматичният ми режим се свеждаше до постоянна атака. Затова се насочих към онзи вдясно, здравеняк, грозен като готически водоливник, и пътъм понесох удар по скулата, докато се опитвах да се докопам до очите му. Вторият посегна към мен, хвана чантата и ме затегли към себе си. Завъртях се към него, проврях ръка между ремъка и тялото си и се наведох напред. Чантата се изхлузи и той политна назад. Водоливника се хвърли върху гърба

ми. Опитах се да го отхвърля, ала изгубих равновесие. Двамата се строполихме, но аз се бях извъртял и успях да забия лакът в ребрата му, тъй че той пое удара почти изцяло. Изпълзях отгоре му, понеже още не бях достатъчно опитен да разбирам колко е важно да се измъкнеш на безопасно разстояние, когато нападателите са или може да са повече от един, сграбчих главата му и забих палци в очите му. Грозникът изкрещя и размаха ръце. Аз също закрепях, превърнал се в машина за сеене на гибел, и натиснах още по-силно, като се мъчех да пробия очите му с пръсти и да стигна до мозъка му. В този момент отново се появи неговото приятелче и ме нападна с юмруци. Извадих късмет, че нямаше нож или метална тръба. Пуснах Водоливника и насочих вниманието си към по-непосредствения проблем. Каквото и да бе видял в изражението ми, онзи реши, че няма желание да участва, завъртя се кръгом и офейка. За малко да го подгоня — много по-лесно е да включиш, отколкото да изключиш бойния режим, — но някак си успях да се овладее и се огледах. Около нас се бяха събрали хора, злокобно тихи сред шумотевицата на Юено. Първият чинпира лежеше неподвижно, а вторият се гърчеше на земята и пищеше, стиснал лицето си с ръце. „Мамка му!“ Инстинктивно забих поглед в паважа и си проправих път между зяпачите.

Върнах се сред тълпите на Амейоко и повървах няколко минути, като дискретно се озъртах назад, после се качих на железницата от станция „Окачимачи“. Сърцето ми туптеше бясно, ръцете ми трепереха и ми се струваше, че изглеждам виновен. Ала като че ли не направих особено впечатление на никой от пътниците, главно униформени ученици и неколцина потни пенсионери по ризи.

Слязох на станция „Токио“. Изобщо не ми хрумна, че някой може да ме следи, и имах късмет, че наистина не ме следяха — просто исках да се отдалеча от мястото на инцидента. И чак тогава се замислих.

Сериозно ли се бях издънил? Не бях сигурен. Разбирах, че не съм се справил добре със ситуацията. Бях на работа и не можех да си позволя да поемам рискове с цивилни или да се поддавам на глупави импулси. Вече бях направил размяната, да, обаче все още участвах в нещо секретно и трябваше да спазвам дисциплината, която вървеше с това. Не можех да проявявам дискретност само когато „има смисъл“. Трябваше да помня, трябваше да знам, че *винаги* има смисъл.

Е, полезен урок. Но какво ми беше струвало да го науча? Може би... не чак толкова много. С малко късмет онзи, когото бях повалил със суплекса, щеше да се оправи. И даже да го бях убил — а от изпращянето при удара на черепа му в паважа знаех, че може и да съм го убил, — едва ли някой щеше да го свърже с мен. Всичко това беше просто случайна среща на случайно място. Дори полицията да разследваше смъртта на някакъв уличен гангстер, което не ми се струваше вероятно, свидетелите нямаше да са от голяма полза. Разполагаха само с една моя вещ, чантата, и тя трябваше да е анонимна, от най-често срещания модел, който бяха успели да намерят в Управлението. Върху нея можеше да са останали пръстовите ми отпечатъци. Обаче гангстерът, който бе избягал с нея, едва ли щеше да я предаде на ченгетата. Най-вероятно вече я беше изхвърлил. И даже да я предадеше и да успееш да свалят отпечатък, щяха ли да го свържат с мен? Не. Нямаше. Всичко щеше да е наред.

И все пак... чантата. Нещо ме глождеше. И тогава ми светна.

Имаше три чанти, всичките еднакви. Аз взимах пълна чанта от Макгроу и му давах празна. След това повтарях обратната процедура с Миямото. Някой винаги получаваше празна чанта в замяна на пълна. Ето защо при следващата си среща с агента трябваше да имам чанта.

Добре. Не беше чак толкова голяма работа. Можех просто да кажа на Макгроу, че съм изгубил празната чанта.

Не, нямаше да се получи. Щом бях проявил небрежността да изгубя празната чанта, можех да изгубя и пълна. Не исках да изглежда, че съм се издънил, въпреки че — или по-точно, защото — в онзи момент това ми се струваше точно така. Работата ми харесваше и парите ми трябваха. Какво друго можех да правя? По онова време нямаше пазар за ветерани от спецчастите. Съвсем наскоро се бях уволнил от армията и знаех, че над главата ми е надвиснал някакъв тъмен облак. Бях извадил късмет с тази сладка работа и не исках да рискувам да я изгубя.

Добре де, можех просто да купя нова чанта. Никой нямаше да забележи разликата.

Изведнъж осъзнах, че не си спомням точно как изглежда чантата. Беше черна, от естествена кожа... или пък от изкуствена? Не я бях разглеждал внимателно. Широка около пет сантиметра, с цип отгоре... месингов цип. Или поне имаше цвят на месинг.

Мамка му! Тръгнах обратно към станцията и проверих в няколко магазина. Имаше много модели като онзи, който използвахме за размяната, ала не видях чанта, за която да съм сигурен, че е същата.

Ядосах се на себе си. В джунглата се бях научил да обръщам маниакално внимание на всичко. На звуци и миризми. На проблясъци и сенки. На счупена вейка, на наклона на китайския камъш. На птичата песен или нейното отсъствие. Всички тези неща означаваха нещо и често тъкмо това значение определяше разликата между живота и смъртта. И трябваше да се научиш да виждаш несъответствията предварително, защото когато безшумният враг се опитва да те убие, обикновено нямаш втори шанс.

Изведнъж осъзнах, че това се отнася със същата сила за града и че допреди малко съм бил прекалено глупав, за да го разбирам. Градовете имат свой ритъм, свои особености, които си имат съответното значение. Трябваше да се науча да им обръщам внимание. Трябваше да се образувам.

Добре де, още един полезен урок. Само че как да се оправя с това положение?

Виждах само две възможности. Можех да купя нова чанта и ако Макгроу забележи някаква разлика, просто да му кажа, че ми я е дал Миямото — и да се надявам, че агентът няма как да установи истината. Даже можех да купя три чанти и да ги подменя една по една, така че всички пак да са еднакви.

Но ако Макгроу ме разкриеше, нещата нямаше да се свеждат само до издънка. Щях да се представя пред него като измамник. За издънката можеше да ме разкарат. Ала нямах представа какво ще се случи, ако ме хванат да лъжа, за да я прикрия. С едно бях наясно обаче: разкарването можеше да се окаже най-малкият ми проблем.

Всъщност ми оставаше само една възможност. Да се свържа с Макгроу и да му кажа всичко. В края на краищата не беше чак толкова сложно, нали? Не бях направил нищо лошо. Поне нищо, което да ми се налага да призная. Тъй де, какво щяха да направят, да ме убият ли?

[1] Майкъл Хейстингс (1980–2013) — американски журналист и писател, борец за свобода на печата. Барет Браун (р. 1981) — американски журналист и сатирик, смятан за неофициален говорител на Анонимните. — Б.пр. ↑

[2] Якитори — пилешко шишче на скара. Такояки — тестени топки, пълнени със смлени или кълцани калмари. — Б.пр. ↑

[3] Дядко (яп.). — Б.пр. ↑

[4] До 1868 г. — Б.пр. ↑

[5] Японски вариант на ротативка. — Б.пр. ↑

2.

Свързах се с Макгроу и той ми каза вечерта да го чакам в бар „Камия“ в Асакуса, един от най-старите квартали в града. Изборът на мястото ми се стори необичаен. Асакуса се намираше в източната част на Токио и освен с храмовия комплекс Сенсоджи и други подобни туристически атракции кварталът не привличаше особено чужденците, които предпочитаха по-космополитната атмосфера на западните райони.

След тренировката в „Кодокан“ потеглих на изток с мотора си, „Сузуки“ GT380J, модел 1972-ра, боядисан в яркочервено и кремаво — лукс; който не можех да си позволя, но въпреки това го бях купил. Обожавах го този мотор, обожавах всичко в него — начина, по който завиваше, ръмженето на двигателя, даже капризните му предавки. Бях го кръстил Танатос^[1]. Доста грубо, като се замисля сега, но навремето името ми се струваше уместно след всичко, което бях правил през войната.

Когато подминах станция „Асакуса“, вече се мръкваше, в небето на запад се стопяваха последните розови нишки и вятърът правеше поносима жегата, която уличната настилка все още излъчваше. Заозъртах се, понеже не бях сигурен точно къде е заведението, и веднага видях една оживена бетонна сграда, на чийто покрив сияеше кревящо червен неонов надпис „Камия“.

Спрях, пресякох улицата и влязох в ярко осветено просторно помещение с шест големи общи маси и места за седемдесет-осемдесет души. Повечето тапицирани с изкуствена кожа дървени столове бяха заети и клиентелата като че ли се състоеше изключително от местни жители от работническата класа, достойни синове и дъщери на старо Токио, повечето на средна възраст или нагоре. Влажният въздух съдържахше равни части кислород, цигарен дим и миризма на наливна бира и между стените и ниския таван отекваха смях и шумни разговори.

Отне ми цяла минута да открия Макгроу. Той седеше с гръб към стената на една по-малка маса в нещо като ниша наляво от мен, единственото място в иначе откритото пространство, което предлагаше някакво уединение. Агентът беше единственият чужденец в заведението — висок възпълен американец, около четирийсет и пет годишен, с вече прошарена кестенява коса. Не можеше да се каже, че не се набива на очи, особено по онова време, когато в Токио нямаше много чужденци, и реших, че е избрал това отдалечено място, за да ограничи вероятността да ни види заедно някой от значение. Когато го забелязах, той вече ме наблюдаваше и ми махна.

Настаних се срещу него. Още по онова време не се чувствах комфортно, седнал с гръб, към каквото и да е друго, освен стена, обаче Макгроу не ми беше оставил друг избор.

— Отдавна ли сте тук? — попитах.

Той сви рамене.

— Не обичам да карам хората да ме чакат.

Макгроу ми изглеждаше човек, който, без да му мигне окото ще накара и папата да го чака, затова отговорът му ме учуди. Забелязах по дървената маса кръгли мокри следи — прекалено много и прекалено нагъсто, за да са от полупразната чаша, която в момента бе пред него. Дали беше тук толкова отдавна, че да е изпил няколко бири? Усещах, че е така. И веднага се зарадвах, че тази многозначителна подробност не ми е убягнала. Знаех, че трябва да усъвършенствам тъкмо това умение — и може би вече работех по въпроса. Но защо беше дошъл толкова рано? За да заеме тактическа позиция, така реших. И изобщо, за да се застрахова. Ако някой ти готви засада, трябва да го изпревариш. В града важи същият принцип като в джунглата.

Освен, естествено, ако засадата не устройваш самият ти. Това също изисква да подраниш. Само че аз бях почти убеден, че тактиката на Макгроу е по-скоро защитна, отколкото нападателна. Още не бях развил параноята — или пък я наречете благоразумие, ако щете, — която идва с опита.

— Бира? — предложи ми той.

— Да.

Макгроу даде знак на келнерката да донесе две и ме погледна.

— Какво ти е на лицето? Изглеждаш по-зле от обикновено.

Бях се научил да не обръщам внимание на подигравките му — или поне да се опитвам да не им обръщам внимание, — като си напомнях, че няма значение дали ме харесва, стига да ми плаща. Съществената част от въпроса му се отнасяше за подутото ми ляво око, полузатворено от един от юмручните удари, които бях получил в Юено. Не съвсем класическо „насинено око“, но нещо подобно. Можех да го обясня с травма при тренировка по джудо, обаче нямаше смисъл да лъжа — бях дошъл, за да му кажа цялата истина. Е, почти цялата.

— Днес ме нападнаха в Юено — започнах аз. — След размяната. Затова ви се обадох.

За пръв път се свързвах с него, за да си уговоря среща. Обикновено ставаше обратното. Използвахме улични телефони и уговорен шифър.

Той ме изгледа намръщено.

— Как те нападнаха?

И аз му разказах. Макгроу ме слушаше внимателно и от време на време питаше за подробности или уточняваше отделни моменти. Сервитьорката донесе бирите, но аз не докоснах моята. Първо исках да приключа с разказа. От търпеливото поведение и точните въпроси на Макгроу разбирах, че добре владее техниките за разпит, и се радвах, че не съм се опитал да го излъжа. Макар да омаловажавах начина, по който бях разгневил онзи чинпира.

Когато свърших, той се извърна за миг; барабанеше с пръсти по масата, сякаш обмисляше нещо. После попита:

— Сигурен ли си, че е било случайно?

— Какво искате да кажете?

— Когато ти предавам чантата, вътре има много пари. Не ме убеждавай, че нито веднъж не си надзърнал.

Най-добре беше нито да потвърждавам, нито да отричам. Така че отговорих:

— Стана след размяната.

Той впери очи в мен и дълго остана така, като че ли се чудеше как може да съм толкова тъп.

— Онези трима гении може да не са знаели, че си извършил размяната. Не забравяй, че чантите са еднакви.

Не се бях сетил за това. Не отговорих.

Макгроу отпи глътка бира.

— Нали проявяваш същата дискретност в размените с Миямото, каквато и аз — в размените с теб? Завиваш зад ъгъла, заставащ до него във влака, спокойно и нехайно, бам, и готово, нали така?

Реших, че тази характеристика достатъчно точно описва държавната работа.

— Да.

— Значи може да са те следили, да са пропуснали дискретната размяна и да са си мислили, че носиш пълната чанта. Нали каза, че третият нападател избягал с нея.

— Избяга, да, обаче... стори ми се, че просто ме дърпа, за да ме откъсне от своя приятел.

— Тогава защо ще бяга с нея?

Затруднявах се да го обясня, но въпреки това опитах.

— При сбиване... човек има склонност да повтаря едни и същи неща. Независимо дали са успешни. Когато докопа нещо, го държи и не се сеца да го пусне. Даже да не му трябва. Струва ми се, че и това беше нещо такова. — Макар че, трябваше да призная, Макгроу спокойно можеше да се окаже прав.

Той бавно кимна. Наблюдаваше ме така, като че ли за него бях прозрачен.

— След размяната направи ли както трябва ПН?

На жаргона на Управлението ПН означаваше „проверка за наблюдение“, маршрут, с който целиш или да разкриеш евентуалния преследвач, или да му се изплъзнеш.

— Разбира се — автоматично потвърдих аз.

Всъщност обаче не бях. Бях направил размяната и все пак не само че после не бях направил нищо, за да се уверя, че не ме следи някой, който може да е наблюдавал Миямото, но и не бях напуснал мястото. Не се бях чупил, въпреки че самата размяна ме правеше уязвим. Не бях взел мерки за сигурност — просто бях решил, че съм приключил работата си и мога да позяпам сергиите в Юено, безгрижен и нехаен като обикновен гражданин. Нямах намерение да призная глупавата си немарливост на Макгроу. Бях си научил урока. Нямах нужда да му обяснявам как.

Той отпи голяма глътка бира и се оригна.

— Я повтори... какво си казал на онзи тип?

Свих рамене.

— Беше на японски.

— Преведи ми го.

— Нещо от рода на „Ти самият си досадник и трябва да внимаваш къде вървиш“.

Макгроу се засмя.

— Това буквален превод ли е?

И аз отпих глътка бира.

— Общо взето.

— Не ме будалкай, момче. Не те питам какво си казал. Искам да знам какво означава.

Първия път, когато ме нарече „момче“, допуснах грешката да го помоля да не го прави повече. Той може би се обръщаше така към всеки на възраст под, да речем, четирийсет, обаче на мен не ми харесваше. И естествено, Макгроу почна да го прави постоянно. Аз пък почнах да сдържам желанието си да забия юмрук в гърлото му.

— Ами... „Върви на майната си, скапаняк такъв!“ — казах тихо, като си представях, че го казвам на него.

Той пак се засмя.

— Нали разбираш, че това „Върви на майната си, скапаняк такъв!“ не може да се нарече опит за успокояване на напрежението?

— Да.

— Тогава защо го направи?

— Просто не се замислих.

— И ще се случи ли пак?

Не ми харесваше да ми говори като на глупаво дете, въпреки че всъщност се бях държал точно така. Обаче тази работа адски ми трябваше. И ако сега избухнех, осъзнах аз, по възможно най-тъпия начин щях да му покажа, че това пак *ще* се случи или поне, че е много вероятно. А трябваше да му покажа тъкмо обратното.

— Не — отвърнах спокойно. — Това беше глупава грешка, не биваше да я допускам. Няма да се повтори.

Макгроу кимна и отпи глътка бира.

— Виж, не искам да правя голяма работа от тази история. Явно не се е случило нищо сериозно. Все пак да се надяваме, че не си убил онзи тип, или че ако си го убил, полицията няма да проведе задълбочено разследване. Но аз мога да следя всичко това. По-важното

е дали мога да ти вярвам. Ти вече имаш известна репутация, нали знаеш?

Едва се сдържах. Първо ми говореше като възрастен, който чете конско на дете, а сега повдигаше тази шибана тема. Отново си напомних, че може би ме подлага на изпитание — че се опитва да ме накара да реагирам или да види дали имам достатъчно самообладание, за да се сдържа.

Надигнах чашата си с умишлена небрежност.

— Знам, че някои хора биха искали да си го мислите, естествено.

Той се усмихна, явно доволен от реакцията ми.

— Така е. Но защо?

Отворих уста и пак я затворих. Нямаше нужда да отговарям на въпросите му — той просто се държеше така, че да ми се *струва*, че трябва да му отговарям. Сигурно нарочно. Изведнъж изпитах неприятното усещане, че макар да съм се доказал като смъртоносно опасен в бой, в друга обстановка съм пълен наивник. И наивността ми отчасти беше в самонадеяността ми да смятам, че хората, с които си имам работа, не са по-хитри и обиграни от мен. Грешка, която никога не бих допуснал в джунглата.

Затова, вместо да отговоря, му предложих:

— Защо вие не ми обясните?

Този път Макгроу не се усмихна.

— Не ми се прави на скромен. Твоята свръзка от Управлението в спецчастите. Уилям Холцър. Имал си проблем с него и си му разбил носа. Само не ми казвай, че не е вярно — двама офицери са видели всичко и са подали доклад. Не ми казвай и че Холцър е скапаняк и си го е заслужил, макар да съм сигурен, че е така. Не това е важното, както не са важни и онези гангстери, дето си ги пребил, а може даже и да си убил единия.

Писна ми от снизходителното му отношение. Той с кого си мислеше, че разговаря?! Представих си как го сграбчвам за косата, измъквам го от стола и му взимам страха, а можех и да му оставя някоя и друга синина, за да съм сигурен, че ще си научи урока. Само че си наложих да пропъдя тези мисли. Знаех, че ако не го направя, те ще се изпишат на лицето ми.

Той впери очи в мен.

— Е, кое е важното, момче? Защо изобщо водим този разговор?

„Значи все пак е изпитание. Не го приемай лично. Не му позволявай да ти дърпа конците“.

Не беше лесно, ала се справих.

— Важното е да преценявам нещата по-внимателно и да запазвам самообладание. — Замълчах за миг и го погледнах. — Даже когато си имам работа със скапаняци.

Макгроу отметна глава и се засмя.

— Да. Точно това е важното. — Протегна чашата си към мен. Неохотно вдигнах своята. Чукнахме се и отпихме.

Агентът с трясък остави чашата си на масата и избърса устни с ръка.

— Е, хубавото е, че ако се съди по думите ти, явно наистина си се натъкнал на скапаняци. За всеки случай ще следя реакцията на полицията и ще те държа в течение.

Кимнах.

— Благодаря. И... предполагам, че ще ни трябва нова чанта.

Той се изправи и хвърли няколко йени на масата.

— Ще ти дам нова чанта, перко. Само гледай да не изгубиш и нея.

[1] Старогръцкият бог на смъртта. — Б.пр. ↑

3.

Другата вечер тренирах в „Кодокан“ както обикновено. Бях в добро настроение. Макгроу не ме потърси и аз реших, че сигурно съм в безопасност. Каквото и да се беше случило с онзи, когото бях повалил, колкото и сериозно разследване да водеше полицията, явно не можеха да го свържат с мен.

Тренировките се провеждаха в огромно дайдоджо — четири тепиха, висок таван, пейки за зрители, пространство за над сто рандори едновременно. Нямаше климатик и през лятото в огромната зала вонеше на десетилетия потене и напрегане. Кангейкото — десет последователни дни интензивно трениране през зимата — ставаше рано сутрин, когато дъхът ти излиза на пара и татамито е твърдо като бетон. През лятото пък се тренираше следобед, когато токийският зной достига кулминацията си. Търсенето на трудности като начин за насърчаване на „гаман“ — упоритост, издръжливост, твърдост — е фетиш за японците и това ми харесваше. Смених неколцина партньори, екипът ми — „ги“ — подгизна от пот, залата около мен кънтеше от пъшкане, викове и плясък на тела върху татами.

Почивах си отстрани, когато един як наглед черен пояс — приблизително на моята възраст и ръст, но най-малко десет кила по-тежък — ми кимна и посочи татамито, на което стоеше. Имаше дебели устни, прекалено малки за лицето му очи и ивици тъмна четина по бузите. Нещо в него моментално ме изпълни с неприязън. Може би грубият му жест, сякаш ме привикваше и трябваше да му се подчиня. Зачудих се какво иска. Рядко се случваше черен пояс да покани на спаринг бял — най-вероятно щеше да е досадно, пък и какво удоволствие има в това да победиш начинаещ? Дълго го гледах — мислех за него като за Свинските очички и оставих мисълта да се изпише на лицето ми, — после се приближих. Той направи едва забележим поклон и започна да се придвижва надясно.

Сблъскахме се и аз му приложих любимата си комбинация по онова време — коучи-гари, оучи-гари, осото-гари, следвани от оучи-

гари и учи-мата, после тай-отоши и коварен ключ в изправена поза и накрая пак тай-отоши. Не постигнах нищо. Той беше силен, но виждах, че това е само част от проблема. Усещах, че използва по-богатия си опит, за да предвижда комбинациите ми, като в същото време незабележимо променя позата и хватките си, за да предотвратява атаките ми в мига преди да ги осъществя. Сегиз-тогиз презрително се подсмиваше на безплодните ми усилия. Започвах да се ядосвам и съответно да ставам небрежен.

Обикаляхме се един друг в посока, обратна на часовниковата стрелка, като всеки първо пристъпваше с десния крак. Стрелнах дясната си ръка, за да го хвана високо, но Свинските очички ме парира, вмъкна лявата си ръка от вътрешната страна на моята и се опита да ме хване за ръкава точно над лакътя. Това не ми хареса и аз се опитах да се дръпна назад. Още щом го направих, той атакува с дясната си ръка, хвана ме около яката и се отгласна с лявото си ходило високо във въздуха. Десният му крак се заби между рамото и шията ми. Противникът ми отметна глава назад и още преди да разбере какво прави, тежестта му ме повлече надолу. Свлякох се отгоре му с дясна ръка и глава, приклепени в неговата ножица. Притиснал гръб към татамито и повдигнал хълбоците си, той се вторачи в мен и грозното му лице се изкриви в усмивка. Напрегнах се да се измъкна и погледът ми случайно се плъзна по пейките. И тогава видях единия от гангстерите, които ме бяха нападнали в Юено, онзи, който беше избягал с чантата. Надвесен над парапета, той напрегнато ни наблюдаваше и също се усмихваше.

Преди да успея да осъзная всичко това. Свинските очички затегли дясната ми ръка през тялото си, като ме дърпаше напред и надолу с крака. Усетих, че левият му крак се плъзга към десния му глезен в ключ „четворка“ — санкаку-джиме или триъгълно пристягане. Имах чувството, че шията ми е стегната в менгеме, и всъщност си беше точно така. Опитах се да наклоня надолу дясното си коляно и да го завъртя обратно на часовниковата стрелка, за да облекча натиска, но той ме стягаше прекалено силно. В ушите ми ехтеше приглушен рев като от прибор. Знаех, че мозъкът ми не получава достатъчно кислород и след секунди ще изгубя съзнание. Потупах го по рамото със свободната си ръка — традиционният сигнал в джудото, че състезателят се предава.

Много хватки в джудото, особено ключове на ставите, са толкова опасни, че джудистът развива условен рефлекс към това потупване и моментално освобождава предалия се противник, вместо да рискува да му счупи ръката или да му извади рамото. Този рефлекс понякога е толкова силен, че джудистът, който се интересува от бойното приложение на джудото, а не само от спорта, трябва да вземе мерки, за да не реагира автоматично в реална бойна обстановка.

Само че Свинските очички не само не прекъсна ключа си в отговор на моето потупване, а дори го стегна още повече, като през цялото време се усмихваше. Обзе ме страх. Не можех да говоря, но пак го потупах със свободната си ръка, този път по-силно. Той ме погледна с напрегната, садистична усмивка и в този миг ме осени. Разбрах характера на връзката е онзи на пейките, как са ме открили, как планират да избягат, след като ме оставят на татамито... всичко това в момента нямаше значение и аз изобщо не се замислих за него. Имаше значение, че той е дошъл да ме убие, и изведнъж се оказа, че се боря за живота си.

Което означаваше, че и той се бори за своя живот. Само че не го знаеше. За разлика от мен.

Изместих левия си крак назад и отворих скъпоценно пространство между телата ни. Периферията на света вече посивяваше, чувах само рева в ушите си. Посегнах с лявата си ръка към тестисите му. Той веднага разбра и се размърда наляво-надясно, но трябваше да размени подвижността срещу здравината на ключа, а и не можеше да се отмести повече. Стиснах топките му през панталона, ала противникът ми се изплъзна. Сивотата се сгъстяваше, по краищата ѝ вече плуваха черни петна. Повторно посегнах към целта си и той пак се измъкна. Вече не виждах нищо друго, освен сивота, която засенчваше всичко, даже заглушаваше рева в ушите ми. Събрах последните си сили, стрелнах дланта си напред и този път я последвах с тялото си, като го принудих още повече да повдигне таза си. С треперещите си пръсти напипах единия му тестис и се вкопчих в него. Светът се стопяваше и аз се разтварях в празнота, в която не съществуваше нищо друго, освен едно топче, озовало се някак си между пръстите ми, и необходимостта, последната, отчаяна аларма, надута от умирация мозък, да смачкам това топче на пихтия.

И изведнъж отново започнах да чувам еката на огромната зала и пред очите ми заплуваха светли петна. Усетих нещо — под мен лежеше човек, който се гърчеше, задушаваше се и се давеше, като че ли всеки момент ще повърне. Въпреки объркването и замайването си успях да задържа тежестта си отгоре му и останах върху него, докато той се извиваше настрани от мен. Вкопчих се в гърба му, обвих крака около неговите и го претърколих така, че и двамата да сме с лице към тавана — печелех време, докато дойда на себе си.

След няколко секунди си спомних къде съм и какво се е случило. Разбрах, че стискането на тестиса му е нанесло по-тежки поражения, отколкото миговете без кислород — на мен. Свинските очички продължаваше да се мята и дави, неспособен да ми попречи да провря дясната си длан под брадичката му и да го сграбча за гърлото. Палецът ми се озова под лявото му ухо, опрян с кокалчето в сънната му артерия. Проврях лявата си ръка под неговата, хванах го за левия ревер и го пъхнах в дясната си длан. Въпреки замаяността си той разбра, че се готвя за окури-ери-джиме, опита се да измъкне главата си и успя да докопа собствения си ревер, за да ми противодейства. Ала закъсня. С лявата си длан го хванах за десния ревер, притеглих го надолу и рязко превъртях дясната си ръка, превръщайки яката му в гилотина. Противникът ми безмълвно се замята наляво и надясно, но нямаше къде да избяга. Извих гръб и опънах яката му толкова силно, че можех да го обезглавя. В отчаянието си той започна да ме тупа по бедрото, като че ли щях да го пусна след онова, което се беше опитал да направи с мен. Няколко секунди безсилно дърпа пръстите ми, после изпадна в спазми. Разбрах, че повръща, но тъй като го душах, нямаше как да се получи и Свинските очички се давеше в повръщаното си.

Озърнах се към пейките. Неговото приятелче стоеше вкопчен в парапета с вцепенено от смайване лице. Усмихнах му се — гримаса, изразяваща крайното напрежение, което влагах в душенето. Той гледаше как приятелят му умира в ръцете ми и това ме радваше. Искях да види какво ще направя с него.

После гангстерът се отърси от парализата си, обърна се и се затича. Не забелязах решителност на лицето му или в позата му, само паника, и разбрах, че не се готви да се притече на помощ на приятеля си, а просто се опитва да спаси собствената си кожа. Трябваше да

избирам — да довърша Свинските очички или да тръгна след главния си враг.

И внезапно осъзнах, че всъщност нямам никакъв избор. Нямах как да убия този тип, не и в голямата зала на „Кодокан“ пред двеста свидетели. Разбира се, можех да се оправдая със злополука, само че в момента успехът на защита ми в съда изобщо не ме интересуваше. Интересуваше ме самото следствие, неизбежно внимание, каквото не можех да си позволя. Бях виждал десетки случаи на душене по време на тренировки, две мозъчни сътресения и един ужасяващо счупен крак. Джудото е контактен спорт и злополуките не са рядкост. Но чак пък смърт?! Всички вестници щяха да публикуват историята на първа страница.

С огромно нежелание пузнах Свинските очички и го отблъснах от себе си. Гърбът му се надигна и от устата и носа му бликнаха мощни струи бълвоч. Това сигурно означаваше, че ще остане жив. Скочих на крака и се втурнах към стълбището. Огромната зала се наклони пред очите ми и аз протегнах ръка, за да запазя равновесие, все още нестабилен вследствие на липсата на кислород. Хората ме гледаха — навярно се чудеха дали ми е приляло и бързам да изляза, преди да повърна. Изхвърчах през изхода и се затичах нагоре по стълбището, като се придържах за парапета, понеже още няхах доверие на равновесието си. Рязко отворих външната врата, но онзи чинпира го нямаше. Стълбищата бяха две и той сигурно беше избягал по другото.

Може би все още имах шанс. Изтичах надолу, стигнах до фойейето и се заоглеждах. Никой — само сбръчканата оба-сан^[1] зад шанда със закуски.

— Някой току-що да е минал от тук? — попитах я. — От стълбището?

Без да отговори, тя повдигна вежди и наклони глава към главния вход. Изтичах навън и се заозъртах. Неколцина минувачи, служители в костюми, прибиращи се вкъщи след тежък ден в офиса, любопитно се загледаха в потния, видимо разярен джудист, изправен бос на тротоара. Нямах и следа от чинпира.

По дяволите!

Но можех да науча нещо от другия. Влязох, спрях на вратата на дайдоджото и видях, че около Свинските очички се е струпала малка

тълпа. Помагаха му да се изправи, като внимаваха да не стъпят в повърнатото от него.

Нямаше да се получи. Трябваше да се махам.

Отидох в съблекалнята и бързо се преоблякох и си събрах багажа. Нямах време за душ. Не исках да отговарям на никакви въпроси и не биваше да се бавя нито минута, понеже тези хора, които и да бяха, знаеха, че могат да ме открият там. Трябваше да бягам.

Тогава не го съзнавах — и даже да го бях осъзнал, нямаше да го проумея, — обаче ми предстоеше да живея цяло десетилетие като беглец.

[1] Бабичка (яп.). — Б.пр. ↑

4.

Метнах се на Танатос и потеглих за Ниши Нипори в североизточната част на града, скучен работнически квартал без никакви забележителности — от онези места, които никой не посещава, ако не живее там. Бях наел апартамент в квартала само защото беше най-евтиното жилище, което успях да открия в близост до станция на околоръстната линия „Яманоте“. Нямах място в центъра на града, до което не можех да стигна за по-малко от половин час с метро или мотор. Нямах да откажа нещо в малко по-сносен квартал, пък и щеше да е хубаво, ако бях по-близо до „Кодокан“. Но още по онова време нещо ме караше да страня от обществото. До много голяма степен това се дължеше на войната, ала не изцяло. Като младеж в Токио по стотици различни начини са ми показвали, че не съм добре дошъл, че не ми е там мястото. Може би като държах града на разстояние, аз пък им казвах: „Е, и аз нямам нужда от вас“.

Гонеше ме известна параноя, затова обиколих по съседните преки, преди да спра пред моята сграда, ниска дървена постройка, заобиколена от бурени и голи храсти. От нея се разкриваше гледка, ако можеше да се нарече така, към релсите на линията „Яманоте“, която се намираше в процес на разширяване, за да може да обслужва постоянно растящото население на Токио. Спрях Танатос отпред и погледнах надолу. Под суровата яркобяла светлина на уличните лампи пейзажът представляваше мрачна маса от бетонни блокове, гигантски трансформатори и стоманени релси. На фон от други сиви сгради и пепеляво небе, огрявано от неоновото сияние на града.

Осъзнах, че съм имал късмет да избира това място, а не квартира на главната улица сред магазините и ресторантите около станцията. Решението ми изцяло се обуславяше от по-ниския наем — всички по-близки до станцията жилища бяха по-скъпи, — но сега виждах, че мястото има и тактическо предимство. Ако някой знаеше къде живея, а след случилото се в „Кодокан“ всичко беше възможно, много по-лесно можеше да ми устрои засада сред глъчката на станцията. Тук обаче

нямаше къде да се скрие. Трябваше да го имам предвид следващия път, когато си избирам квартира.

Влязох, качих се по стълбището на третия етаж и отключих стаята си, чиято площ се равняваше на шест татамита. Рогозките са обичайна мерна единица в Япония и шест татамита правят около два и седемдесет на три и шейсет метра. Отворих вратата широко и включих осветлението, преди да пристъпя вътре. Съмнявах се, че някой ще ме причаква, ала до не много отдавна не можех да си представя и че някой ще ме проследи до „Кодокан“. Нищо не помръдваше в горещата пуста стая — само дюшек в единия ъгъл, бюро и стол във втория, скрин в третия. Кухничка, която всъщност представляваше само готварска печка; баня, голяма колкото тоалетна в пътнически самолет; миниатюрен генкан, антре с изтърган шкаф за обувки. По-скоро бивак, отколкото апартамент, но в момента не съжалявах, че нямам голямо жилище. Припряно напълних един сак: дрехи, паспорт, четка за зъби. Малкото спомени от моето детство — писма от родителите ми, няколко избелели снимки, такива работи. Символи и талисмани от миналото. Не знам защо взех неща, които не бяха строго практични. Може би от желание да не допусна да научат нещо лично за мен, ако по-късно претърсват квартирата ми. Може би от суеверно усещане, че миналото е своеобразна котва и тя ще ме задържи далеч от хоризонт, който още се боя да пресека.

Излязох, като спирах на всяка площадка и проверявах стълбището надолу. По гърба ми се стичаше пот. Бях свикнал да се движа с изключителна предпазливост в джунглата — спираш, гледаш, слушаш и пак тръгваш — и имаше нещо нелепо в това да правиш същото на дъсчено стълбище. Казах си, че предпазните мерки са временни. Войната във Виетнам не беше вечна — значи и това все някога щеше да свърши.

Навън праметнах дръжката на сака през гърдите си, яхнах Танатос и запалих двигателя. За последен път погледнах индустриалната пустош под мен. Никога не й бях обръщал внимание, толкова беше грозна. Но изведнъж ме обзе усещането, че от мен се откъсва нещо, което ми е вдъхвало утеха. Знаех, че няма да мога да се върна, преди да разбера какво става. И да се справя със ситуацията. Само че кога щеше да е това? И как щях да го постигна?

Потеглих с рев на двигателя и с едно-единствено желание — да се отдалеча от апартамента и изобщо от всяко място, където може да ме очаква засада. Завалях, но не ме интересуваше — и без това бях вирвода от пот. Градът прелиташе покрай мен като мокра сива мъгла: автомобилни чистачки, чадъри и капещи надлези и стрехи, фини капчици, неподвижно увиснали пред фара на Танатос.

След като изминах известно разстояние, започнах да си отдъхвам и се замислих. Инстинктът ми подсказваше, че сблъсъкът с тримата чинпира в Юено е бил случаен. Ако продължаваха да ме преследват, най-вероятно искаха да отмъстят за резултата от първата среща. Но пък как ме бяха открили?

Опитах се да разсъждавам хладнокръвно. Те бяха видели как уверено и решително повалям първия с онзи суплекс. Може да не бяха познали хватката, но аз явно тренирах някакъв боен спорт, при това си ме биваше. Ако търсиш в Токио някой, който тренира боен спорт, откъде ще започнеш? Човек няма как да е сигурен, естествено, обаче като няма за какво друго да се хване, може да провери клубовете по джудо. И първият ще е „Кодокан“, защото е най-големият и най-известният.

Анализирах тази хипотеза и не намерих в нея нищо неправилно. Да, имаше логика. Малко находчивост, малко усърдие и малко късмет... и хоп — ето ме. Сигурно си бяха мислили, че нямат голям шанс. Трябваше да са били на седмото небе, че се е получило.

Е, не се получи така, както са се надявали. Обаче малко оставаше, по дяволите. Онзи тип в дайдоджото искаше да ме убие — бях го видял в свинските му очички. Тогава какви бяха тези типове? Имаха достатъчно време и хора, за да започнат да проверяват клубовете по джудо в Токио, въпреки малкия шанс. Бяха достатъчно мотивирани да ми отмъстят, за да вложат това време и тези хора. И разполагаха поне с един човек, готов да убие някого на обществено място пред двеста свидетели само защото са му наредили.

Имаше само едно логично обяснение — че тримата в Юено не са обикновени улични гангстери. Връзките им отиваха по-нависоко, отколкото бях предполагал. Един от тях или даже всичките можеше да са членове на някой клан на якудза. Може да бях ядосал не когото трябва.

Ама наистина не когото трябва.

Кимнах, както се носех на Танатос, доволен, че съм стигнал до вярното заключение. Едва по-късно щях да науча колко е опасно да си позволиш да те изкуши първата примамлива теория. Ако не продължиш да търсиш алтернативи, може да се задоволиш само с част от истината и да предприемеш действия въз основа на нея. А част от истината, както съвсем скоро щях да установя, може да е по-опасна от лъжа.

Ако проблемът беше якудза, какво трябваше да е решението? Макгроу можеше да ми помогне. Най-малкото щеше да има достъп до информация, с каквата аз не разполагах. Ала нямах представа как ще постъпи той, ако научи, че положението ми е по-напечено. Сигурно просто щеше да ми бие шута. По дяволите, не исках да поемам такъв риск. По-добре да си кротувам и да чакам да се свърже с мен — беше ми казал, че ще се обади веднага щом научи нещо за случилото се в Юено.

Ама пък, мамка му, ако се забавех да му съобщя за последния проблем, той щеше да заключи — и щеше да е прав, — че крия от него. Това нямаше да му хареса.

Не беше лесно, но реших да не го търся. По-добре да моля за прошка, отколкото да искам разрешение. Така или иначе, щях да му дам един ден, а на себе си — една нощ и да се наспя прели да премисля нещата на свежа глава.

Да се наспя. Къде щях да ноцувам, по дяволите? На хотел най-вероятно. Само че не от големите — първо, защото не можех да си позволя цената, и второ, защото не исках да си имам работа с рецепционисти и изобщо, с каквито и да е проверки.

Вниманието ми привлече една табела и установих, че се движа към Угуисудани, Долината на славеите, макар че даже някога да бяха живели там, славеите отдавна се бяха отправили към по-здравословни места. Районът беше злополучно известен със своите проститутки, много от които от „зрелия“ тип, и с тамошните „хотели за любов“. Те бяха по-малки и както предполага името им, подслоняваха любовни двойки, търсещи място за час или най-много за една нощ. Хотелите за любов бяха дискретни. Нещо повече, те бяха навсякъде. Всеки ден, а понякога и всеки час през тях минаваха десетки хиляди хора. Да откриеш човек, който всяка нощ се мести от един хотел в друг, щеше да е игра на „тука има, тука няма“, непосилна даже за якудза.

Оставих Танатос на паркинг, претърпан с велосипеди и мото скутери, и тръгнах по пътя, който минаваше успоредно на железопътната линия. Вечерта продължаваше да е топла и вече не валеше, но дрехите ми бяха мокри и почти треперех от студ. Взех си бенто^[1] от уличен търговец и влязох в лабиринт от лъкатушещи улички, осветени с ярки неоновы реклами на заведения като „Котенцето“, „Пещерата на Аладин“ и „Казанова“, някои с гипсови купидончета пред входа, други със светещи фонтани, кое от кое по-пищно. Из района се шляеха проститутки, облечени да задоволят всяка фантазия — скромна ученичка, нагла курва, изтупана в кожа доминатрикс, — които ме измерваха с поглед, опитваха се да срещнат очите ми и забравяха за мен в мига, в който не успявах да го постигнат.

Завих по една особено тясна уличка и бях възнаграден с хотел на име „Ейпекс“. Тук нямаше купидончета, фонтани и даже неони — заведението явно обслужваше ниските етажи на пазара. Тъкмо каквото търсех. Вмъкнах се зад външния параван и влязох през входа. Вътре имаше малко фойе, не по-голямо от вестибюл, с гишетото на рецепцията отляво и асансьор, широк колкото ковчег, напред. Обърнах се към рецепцията и с изненада видях, че от отсрещната страна на стъклото седи невероятно красиво момиче. Бях очаквал да видя обасан, обичайната възрастна рецепционистка в този тип заведения.

Момичето безизразно вдигна поглед към мен. Очевидно четеше нещо, но не виждах какво. Отляво на бюрото пред него имаше касетофон, който свиреше джаз. Харесвах Бил Евънс — за пръв път бях слушал „Неделя във Вилидж Вангард“ на шестнайсетгодишна възраст, — но не знаех почти нищо друго и не разпознах изпълнението.

— Почивка или нощувка? — попита то, с други думи, дали искам стая за час, или за цялата нощ. Гласът му изразяваше абсолютна липса на интерес и въпреки красотата му в поведението му имаше нещо грубо, макар че не можех да определя точно какво. Дългата му коса беше вързана на опашка. Имаше прекрасна кожа, не можех да не го забележа, без никакъв грим, за разлика от професионалистките навън. Облеклото му също нямаше за цел да прави впечатление: тъмносин суитшърт с избелял сив надпис „Ню Йорк“, без обици и други украшения. Не бих казал, че по онова време съм бил особено

проницателен или обигран, обаче схванах посланието, което момичето се опитваше да изрази: „Не искам да изглеждам добре, за да ти се харесам, затова ме остави на мира“.

— Ъъъ, май че нощувка — отвърнах.

Тя се вгледа в мен за миг. Сигурно се чудеше как е възможно някой да е толкова тъп, че да попадне в хотел за любов, без да знае дали иска стая за час, или за цялата нощ. Фактът, че съм сам, нямаше значение — много мъже се настаняваха в хотели за любов сами и после си викаха момиче по телефона. Само че те сигурно имаха представа за колко време ще им трябва стаята.

Рецепционистката обаче отговори само:

— Четири хиляди йени.

Извадих парите от джоба си и ги пхнах под стъклото. Тя ги прибра в едно чекмедже, подаде ми ключа и каза:

— Триста и две. Наляво, щом слезете от асансьора.

Взех ключа и ѝ благодарих. Тя кимна и отново сведе глава към четивото в скута си. Искаше ми се да кажа още нещо, ала не се сещах какво, пък и не знаех защо. Даже да забележа колебанието ми, тя не го показва с нищо.

След няколко секунди се обърнах и тръгнах към асансьора. Не исках да мисля за положението, в което се намирах, нито как ще се справя с него. В момента исках само да взема ужасно гореща вана, после да си изям бентото и да си легна. Щях да мисля за следващия ден, когато настъпеше утрото.

[1] Кутия с храна, широко разпространена традиция в Япония. — Б.пр. ↑

5.

На другата сутрин станах рано. Трябваше да намеря уличен телефон и да проверя дали нямам съобщение от Макгроу. Слязох по стълбището, понеже асансьорът с размерите на ковчег не ми харесваше, и когато стигнах долу, чух мъжки глас, фъфлещ и агресивен, да се сопва:

— Нали ти казах, искам само почивка!

Отворих вратата на стълбището и влязох в миниатюрното фоайе. Пред гишето на рецепцията стоеше мъж със смачкан костюм и евтино куфарче в ръка. Смърдеше на саке от три метра. Окъснял чиновник, предположих, който иска да поспи няколко часа преди да отиде на работа.

— Разбирам, господине — разнесе се мек женски глас от отсрещната страна на стъклото. — Почивката струва две хиляди йени.

Познах гласа. Същото момиче от предишната вечер.

— Казах ти, че имам само хиляда. Ще ти дам останалите покъсно, когато отворят банките. Когато отворят банките даже ще ти дам хиляда отгоре за безпокойството. Става ли? — И мушна една смачкана банкнота под стъклото.

Момичето му я върна.

— Съжалявам, господине. Цялата сума се заплаща предварително. Без изключения. Фирмена политика.

— Майната й на вашата политика! — изкрещя мъжът. Без да се замисля, измъкнах банкнота от десет хиляди йени от джоба си, приближих се до гишето и я оставих пред стъклото.

— Аз ще доплатя.

Момичето ме изгледа така, като че ли съм луд. Парите си останаха там.

Мъжът се завъртя към мен.

— Кой си ти бе?

— Явно банката.

Той погледна банкнотата, после пак мен. Очите му бяха присвити.

— Защо ще плащаш заради мене?

Погледнах момичето и свих рамене.

— Хиляда йени не ми се струват много, за да я оставиш на мира.

Мъжът ми се озъби.

— И какво очакваш, че щом плащаш стаята, ще се качиш горе с мене да ти духам ли? Така ли си мислиш?

Трябваше да се сетя, че той просто се опитва да запази известно достойнство. Или пък несъзнателно ми приписваше собственото си желание, а може и да ми подхвърляше примамка, за да види как ще реагирам, с надеждата наистина да поискам да ми духа. Така или иначе, само трябваше спокойно да му кажа нещо от рода на „Искаш ли парите, или не?“ Беше ясно, че е принуден да ги вземе.

Обаче по онова време още бях млад, глупав и склонен да приемам нещата лично.

— Очаквам да вземеш парите, докато още са на гишето — отвърнах. — Ще ти е много по-лесно, отколкото след като ти ги навра в задника.

Мъжът се опули и почервения. Устните му затрепери, но онова, което видя в очите ми, го принуди да овладее треперенето, преди да се е превърнало в думи, и той побутна банкнотата под стъклото. Момичето я взе и му подаде ключа. Онзи го вдигна и се насочи към асансьора.

— Бака яро! — изсумтя, докато се качваше в кабината. „Тъпанар!“

Обърнах се към рецепционистката. Носеше същите дрехи като предишната вечер — очевидно беше карала нощна смяна. Отново ме порази красотата ѝ и това, че тя като че ли нарочно не правеше нищо, за да я подчертае.

— Добре ли сте? — попитах.

— Че какво да ми е?

Изненадах се и осъзнах, че съм очаквал малко повече благодарност.

— Не знам... просто исках да се уверя. Този тип се държеше доста агресивно.

— Да не си мислите, че не ми се налага да се занимавам с подобни тъпанари средно по пет пъти седмично?!

— Нямам представа.

— Е, налага ми се. Без чужда помощ.

— Тъж... явно не разбирам много от хотели — заекнах аз.

— Е, този тук не се отличава с изискана клиентела. Ако търсите такъв, опитайте в „Импириъл“.

Защо водех този разговор? Имах да мисля за по-важни неща.

— Нямах предвид, че не можете да се справите сама. Радвам се, че сте добре.

Излязох, заобиколих външния параван и се озовах на тясната уличка. Тъкмо щях да завия зад ъгъла, когато чух вратата зад мен да се отваря и един глас извика:

— Хей!

Завъртях се. Тя беше. Само че ми отне известно време да осмисля гледката — защо продължаваше да е седнала?

Не, не беше седнала. Беше на инвалидна количка.

Рецепционистката завъртя колелата и се приближи още няколко метра, после спря, впери очи в мен и каза:

— Благодаря.

И преди да преодолее изненадата си и да отговоря нещо, обърна количката и се скри вътре.

6.

Проверих една от обществените телефонни служби, които използвах. Имах две съобщения. Първото беше от Макгроу: трябваше да се срещнем довечера в някакъв китайски ресторант на име „Тайхо“ в Минами Азабу. Добре, това ме устройваше. Не се налагаше да се измъчвам какво ще си помисли, че не съм му се обадил за случилото се в „Кодокан“. Щях да чуя какво ще ми каже и да импровизирам.

Второто съобщение беше от един мой добър приятел, всъщност може би единствения ми приятел, когото избягвах, откакто се бях свързал с Макгроу. Казваше се Тацухико Ишикура, Тацу, и се бяхме запознали във Виетнам, където го бяха пратили от Кейсаучо, японското ФБР, да се учи на антитерористични стратегии. Сблизихме се, понеже бяхме единствените японскоговорещи в радиус от хиляди километри, и откакто се бях върнал в Токио, се бяхме виждали няколко пъти. Беше добър човек — по-умен от началниците си, як като булдог и два пъти по-упорит, пък и адски забавен, когато си позволише повечко саке и започнеше да се жалва от шефовете си. Липсваше ми. Майка ми беше починала, баща ми все повече избледняваше в детските ми спомени, няхах братя и сестри, нито други близки роднини, и се чувствах по-сам и от сирак. Чувствах се изоставен, захвърлен на безлюден остров, способен на всичко, защото вече никой не ме познава, никой не ми обръща внимание. Нуждаех се от връзка с някого или с нещо — съзнавах го, макар и още двайсетгодишен. Само че Тацу беше ченге и работеше за Макгроу, а движението с ченгета не ми се струваше особено разумна комбинация от едновременно връзки. Съжалявах за това, обаче нямаше какво да направя. Ако не му се обадох, той навярно щеше да се откаже от опитите си. Кое то сигурно щеше да е за добро.

Прекарах деня в четене по разни паркове и кафенета. Чувствах се като бездомник. Бях свикнал да имам много свободно време, но сега беше различно. Защото знаех, че не бива да ходя на обичайните места. За жилището ми очевидно не можеше да става и дума, както и за

тренировките в „Кодокан“. Даже Градската библиотека, където бях прекарал не един следобед с книга в ръце, изведнъж започна да ми се струва опасна и несигурна. Можех само да се мотая от едно място на друго, яхнал Танатос и праметнал сака на гръб. Като истински ронин — самурай без господар, буквално „носец се по вълните“. Нямах какво да очаквам, освен една-единствена среща, и нямаше какво друго да правя, освен да чакам.

В седем пристигнах с Танатос в Минами Азабу и намерих малка витрина с непретенциозен надпис „Тайхо чуука риори“, няколко розови стола без облегалки, покрити с изкуствена материя, и извит бар, който едва се виждаше под завесата норен^[1] отпред. Вмъкнах се под нея и вътре ме посрещна остра миризма на пържен ориз, свинско и подправки. Зад бара стоеше мъж с черна тениска, дънки и бяла престилка — по поведението му веднага разпознах в него „маастаа“, собственика. Вниманието му изцяло се съсредоточаваше върху печката и даже разговорите на десетината посетители в ресторантчето не можеха да заглушат цвъртенето на пържещо се месо. Жената до него, най-вероятно съпругата му, вдигна глава и усмихнато ме поздрави с „ирасшаймасе“ — „добре дошли“.

Отговорих на поздрава ѝ с кимване, погледнах надясно, единствената посока, която не покривах откъм входа, и без изненада видях там Макгроу. Пак беше единственото бяло лице наоколо и пред него пак имаше бира. Подозирах, че не е първата му чаша. Взираше се в мен така, сякаш се чудеше кога най-после ще го забележа.

Отидох при масата му и седнах. Макгроу хвърли поглед на сака ми, ала остави нещата без коментар и само ме попита:

— Гладен ли си?

Досега не бях, обаче миризмата на готвено вече изостряше апетита ми.

— Бих хапнал.

Той извика на жената зад бара на приличен японски, че искаме по две порции гъоза^[2] и пържен ориз плюс две бири „Асахи“. Изглеждаше като у дома си. Зачудих се как ги намира тези заведения и дали му харесват професионално, или заради храната. Може би и по двете причини.

Отзад се появи симпатично момиче — носеше бирите на поднос. Приличаше на жената зад бара — значи дъщерята, семейна фирма.

Остави двете бутилки и чаша за мен на масата, отнесе празното шише на Макгроу и отиде да обслужи други клиенти. Агентът вдигна пълната бутилка и си наля. В Япония се смята за изключителна грубост, ако поне не предложиш да напълниш чашата на сътрапезника си. Макгроу може и да не го знаеше, но се съмнявах. Нито пък се чукна с мен — направо отпи голяма глътка. Нямаше значение. Последвах го, като устоях на изкушението да кажа нещо и си припомних собствената си теория, че Макгроу използва мълчанието, за да кара хората да се разприказват.

Той погледна моята чаша, от която бях отпил съвсем малко.

— По-добре я изпий до дъно — посъветва ме достатъчно високо, за да го чуя, но не достатъчно, за да доловят гласа му другите посетители на заведението. — И даже още една, преди да ти съобща новините.

Дали искаше да ме стресне? Е, успя, обаче няхах намерение да му го покажа.

— Давайте.

— Добре, само после да не кажеш, че не съм ти предложил. — Пак надигна бирата си. — Имам една лоша новина. И друга, още по-лоша.

— Не трябваше ли да ме попитате коя искам да чуя първо? — Бях горд с привидната си невъзмутимост. Всъщност ме обземаха все повече опасения.

— Смешно ли ти се струва?

— Не знам. Още не сте ми казали новините.

Макгроу се вторачи в мен презрително и усетих, че всъщност онова, което ще ми каже, му доставя удоволствие.

— За онзи, дето си го тръшнал в Юено — каза той. — Утрепал си го.

— Това лошата новина ли е, или още по-лошата?

— Лошата. По-лошата е, че той е племенник на Хидеки Фукумото. Говори ли ти нещо това име?

— Трябва ли?

— Би трябвало, ако знаеш нещо за якудза. Фукумото е бос на Гокумацу-гуми. Най-големия синдикат на якудза в Токио и съответно в Япония. Сега загаряваш ли? Издънил си се. Убил си принц от якудза. Боклук, да, само че принц. Що се отнася до другите двама, които са се

измъкнали, единият не е никой, така да се каже. В болница е и не са сигурни дали ще възстанови зрението си. Какво си му направил, да не си му забил пръстите си в очите?

— Нещо такова.

— Нещо такова. Господи! Е, другият е братовчед на убития племенник. Сещаш ли се какво значи това?

— Сигурно е син на Фукумото.

— Ти си бил цял Айнщайн! Май не си чак толкова тъп, колкото предполага поведението ти. И най-хубавото е, че двамата братовчеди били близки. Като родни братя. Да ти кажа ли прякора на Фукумото — младши?

— Трябва ли?

— Бясното куче. Та ти, генийче такова, си убил братовчед на гангстер от якудза с прякор Бясното куче. Гордееш ли се със себе си?

Не отговорих. Изведнъж ме хвана шубето и ми се стори, че Макгроу може да го усети под привидната ми храброст.

Сервитьорката донесе храната. Само че вече нямах апетит. Вдигнах с клечките една гъоза, потопих я в соса и я задъвках почти без да усещам вкуса ѝ.

— И какво значи това?

— Какво значи ли? Значи, че трябва да си разкараш тъпия задник от Япония. И да не се връщаш. Никога!

Поклатих глава.

— Не мога просто да...

Млъкнах. Даже не знаех какво искам да кажа. Какво не можех? Да се върна в Щатите, които по време на краткия ми престой там след войната ми бяха изглеждали като чужда планета? Да призная, че не ставам дори да нося чанта с подкупи за шайка корумпирани политици и бизнесмени? Да приема, че съм си изпуснал нервите, че съм се издънил и съм провалил всичко?

Макгроу явно долови състоянието ми и лицето му омекна — нещо необичайно за него.

— Съжалявам, момче. Вече не ми вършиш работа. Ти си буйна глава. Говори се, че са пратили подире ти наемен убиец.

— Да, усетих. Опитаха се да ме очистят в „Кодокан“.

— Какво?!

Не бях сигурен защо се изненадва толкова. Според него какво можеше да прави един наемен убиец от якудза? Разказах му какво се е случило.

— Е, добре, че не си го убил — отбеляза Макгроу, когато свърших. — Не стига, че якудза са по петите ти, ами оставаше да те пипне и полицията. Виж сега, ще се погрижа да се прибереш у дома. Обаче не мога да направя нищо повече.

„Аз нямам дом“ — помислих си. Не, не си го помислих. Осъзнах го. Какво щях да правя, по дяволите?!

Той излапа няколко гъоза, после се зае с пържения ориз. Насила преглътнах още една-две хапки. Съсредоточено търсех изход от положението.

— Ами ако не искам да си тръгна? — попитах след малко.

Макгроу отпи огромна глътка бира и се оригна.

— Ако продължиш да се мотаеш тук, от Управлението ще разпространят информация, че не си надежден. Няма нужда от излишно внимание, нали разбираш? Или още по-лошо, ще те предадат. Не на полицията. На Фукумото, на Бясното куче или на някой друг. Много хора биха се радвали да имат такива типове за длъжници.

— А вие защо не сте сред тях?

Той ме погледна — подпухнал, с мрежа от спукани капиляри под очите и по носа. Ала някак си за миг видях в него целеустремения младеж, какъвто трябваше да е бил някога.

— Щото не съм безгръбначен. Щото вярвам в кармата. Щото, ако се стегнеш и се научиш да се владееш, те очаква съвсем нов живот, и не искам аз да съм онзи, дето ще ти го отнеме.

Пак се умълчахме и продължихме да се храним, Макгроу с апетит, аз — доста по-вяло. Мислите ми бяха объркани, бунтуваха се. Доскоро всичко вървеше добре. След някои от местата, на които бях ходил, това „добре“ означаваше много. А сега... Бях направил грешка. Не биваше да я допускам. Обаче не исках да заминавам.

Хрумна ми нещо. Слаба работа, но не виждах алтернативи. Така че попитах:

— С кого ми е проблемът тук?

Макгроу ме изгледа подозрително, сдъвка хапката си и я преглътна.

— Какво искаш да кажеш?

— Кой има мотиви да ме преследва?

— Нали ти обясних. Фукумото и синът му.

— Задето съм убил племенника на Фукумото. Братовчеда на сина му.

— Толкова ли е трудно за разбиране?

— Но вие казахте, че племенникът бил боклук. Принц, ама боклук. Какво имавте предвид?

Агентът махна с ръка.

— Имал лоша репутация. Проблеми с полицията. Многобройни издънки. Хем не си кротувал, хем не носел печалба. С Бяското куче си били лика-прилика. И били много близки.

— Та значи... причината за моя проблем е само семейната чест, така ли?

— „Само“ семейната чест ли?! Ти изобщо знаеш ли нещо за якудза? Да не си мислиш, че гангстер с прякор Бяското куче ще си подложи и другата буза, ако някой утрепе братовчед му, с когото са били като братя? Фукумото-старши също не може да го преглътне ей така. Това ще е признак за слабост. Ще се посрами. Враговете му ще надигнат глава. Ако иска да го предотврати — а аз ти гарантирам, че иска, — трябва да те очисти. Просто като две и две.

— Добре, значи Фукумото има врагове. На които не им пука за племенника. И които ще се зарадват, ако и със самия Фукумото се случи нещо.

Макгроу се втренчи в мен за миг, после се подсмихна. Усмивката му прерасна в кикот. Кикотът — в буен смях, който продължаваше ли, продължаваше. Накрая ме погледна, като бършеше сълзите от очите си. На няколко пъти се опита да заговори, но не успя. Наблюдавах го. Изкушавах се да го накарам да спре да се смее. Много се изкушавах. И можех да го направя. Можех да направя така, че никога повече да не се смее. Само че се нуждаех от него. Дали не започвах да се научавам да се владее? В такъв случай той си нямаше представа какъв късмет е извадил.

Пристъпът му най-после премина.

— О, я стига, момче. Знам, вас от спецчастите си ви бива, обаче какво ще направиш, да не искаш да тръгнеш срещу цялата японска мафия?!

— Ако се съди по това, което ми разказахте, проблемът ми не е цялата японска мафия. А само Фукумото. И синът му, Бясното куче.

Макгроу се взираше в мен. Вече не се смееше.

— Значи говориш сериозно.

Не отвърнах нищо.

— Не — заяви той. — Не мога да дам разрешение за такова...

— Никой не говори за разрешение. Ние само... всичко това е чисто хипотетично.

Той изсумтя.

— Хипотетично, ама откъде ще си осигуриш сведения? За свърталищата, движенията им, такива неща.

— Откъде да знам, може пък да чуя някой слух. Анонимна информация.

— Айде бе! И какво ще спечели информаторът?

Погледнах го.

— Зависи какво иска.

Макгроу си поглади брадичката. Стори ми се, че се е заинтригувал. Определено като че ли обмисляше нещо.

Той пак се зае с пържения ориз. След малко ме осведоми:

— Трябват ти сведения за двама души. А ако информаторът ти даде сведения за трима?

Изобщо не се поколебах.

— Тогава ще се погрижа и за тримата.

Агентът кимна.

— Може пък и да си струва...

— Така ще сме квит. Тъй де, с информатора. Хипотетично.

Сега ми е чудно, че някога съм си мислил всичко това за пазарлък.

— Със сигурност — каза той.

Отново не се поколебах.

— Добре, кой е третият?

Макгроу дълго се взира в мен.

— Убеден ли си, че си готов за такова нещо, момче? Добре ли си го премислил?

— А вие?

— Току-що го направих. Обаче целият риск остава за тебе. Наистина ли го искаш?

— Кой е третият?

Той сви рамене и след малко отвърна:

— Хипотетично ли? Третият с Какуси Озава.

Името ми прозвуча смътно познато, но не се сетях кой е точно.

— Какуеи Озава...

— Сомукайчо на ЛДП.

— На Либерално демократическата партия ли? — Тази политическа партия управляваше Япония още от войната. И очевидно беше главният получател на американските дарения, които редовно доставях в чанта на Миямото.

— Същата.

— И... сомукайчо е... председателят на Изпълнителния съвет.

— Точно така.

— Говорите за втория най-влиятелен политик в Япония.

— Всъщност е третият или даже четвъртият. Генералният секретар и председателят на Политическия съвет имат повече власт, поне на хартия. Обаче сомукайчо има най-много влияние над политическите назначения. Повече от самия министър-председател.

— И вие искате да го очистя.

Директността ми накара Макгроу да потрепери.

— Ако искаш да ти помогна да си решиш проблема, ти ми помогни да реша моя.

— Аз искам от вас само сведения. Вие ме карате да дръпна спусъка. Срещу изключително високопоставена мишена.

— Не знаех, че в спецчастите сте толкова придирчиви.

— Ако наричате така желанието ми да не прекарам остатъка от живота си в японски затвор, да, придирчив съм.

— Ще влезеш в затвора само ако те хванат.

Гладката му формулировка не ми направи впечатление.

— Това да не е официалният девиз на ЦРУ?

— Не, официалният ни девиз е „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“. Евангелие от Йоан, осма глава, трийсет и втори стих.

— Странен избор за хора, които си изкарват прехраната с лъжи.

— Понякога най-добре ни характеризират парадоксите, момче.

— А понякога — будалкането.

Той се засмя.

— Понякога това е едно и също.

— Както и да е. Няма да го направя.

Макгроу сви рамене.

— Ти си решаващ, луда главо. Никой не ти е опрял пистолет в главата.

Кимнах, като се чудех дали наистина е така.

Той омете докрай пържения ориз и отмести стола си назад.

— Е, желая ти успех. Сигурен съм, че всичко ще се нареди.

— Чакайте малко, ами... информацията? За Фукумото. И сина му.

— Нали не я искаше?

— Тъж... знаете, че я искам. Казах ви го.

— И аз ти казах какво ще ти струва. Ти отговори, че няма да платиш. Хубаво. Просто капитализъм в действие.

— Това не е капитализъм. Вие ме изнудвате.

— Наречи го както щеш. Така или иначе, това е цената.

Не казах нищо. Търсех изход и не виждах такъв.

Макгроу ме наблюдаваше така, като че ли се чудеше откъде намира такова търпение. После пак придърпа стола си напред и се наведе към мен.

— Дай да ти обясня нещата, момче. Ние с тебе не сме партньори. Не сме приятели. Не сме бойни другари. Отношенията ни са чисто делови. Ти ми носиш известна изгода и ми струваш конкретен разход. Е, сега, заради глупостта ти, разходът се увеличи, защото ти се превърна в магнит за якудза. Въпреки това искаш да продължа да ти плащам, така ли? Чудесно. Кажи ми какво ще спечеля от това. Как ще увеличиш изгодата, която ми носиш, за да компенсираш увеличените разходи? Обясни ми. Слушам те.

Мълчах.

— Добре тогава, струва ми се, че разбирам. Искаш да те задържа с по-голям риск за собствения ми бизнес и да ти осигуря секретна информация, за да ти помогна да направиш нещо, което японската съдебна система със сигурност ще определи като убийство. И очакваш да го направя... от добро сърце, така ли?

Продължих да мълча. Вътрешно кипях. Отчасти заради самото положение, отчасти заради бруталната директност, с която ми го излагаше. Той ме държеше в ръцете си, държеше ме толкова здраво, че

даже не се налагаше да се преструва. Чувствах се отвратително. Чувствах се отвратително, защото нямах избор.

— Добре — отвърнах. — Печелите.

Макгроу се ухили.

— Не го приемай така, момче. Това е бизнес, не забравяй. И двамата сме на кяр.

Бавно въздъхнах в опит да се отърся от унижението, което изпитвах.

— Какво е направил Озава?

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо искате да умре?

— Виж, момче, не забравяй за какво ти се плаща. Няма нужда да знаеш защо. Трябва да знаеш само кой. Това е.

Вероятно усетих, че тази нова работа, която ми възлага Макгроу, ми дава предимство, каквото досега нямах. Или пък просто вече не можех да сдържа гнева си.

— Напротив! — изсумтях. — Държете ме в неведение за парите в чантата?! Добре, не ми пука. Карате ме да очистя тъпия председател на Изпълнителния съвет на ЛДП?! Искам да знам в какво се забърквам.

Макгроу се подсмихна, явно впечатлен от съобразителността ми.

— Добре. Да речем, че американското правителство подкрепя някои елементи от японското правителство. В замяна на политика, която устройва американското правителство. Спазване на договора за взаимна сигурност и сътрудничество. Оставяне на Седми флот в Йокосука. И морската пехота на Окинава. Купуване на самолети от американски производители. Такива неща.

— Американското правителство подкупва японски политици, така ли?

— Капитализъм в действие, момче, колко пъти да ти го обяснявам? Всяка страна има нещо, от което се нуждае другата.

— С други думи, едната страна има политика за продан, а другата — пари, за да я купи.

— Както вече казах, май не си чак толкова тъп, колкото предполагаш поведението ти. Давай така и може да започнеш да разбираш как действа светът.

За миг се зачудих дали обидите на Макгроу всъщност не са опит за проява на симпатия. Казах си, че ще ми е от полза да ги приемам така. Иначе в някой момент можеше да си изпусна нервите.

— Та какъв е проблемът с Озава? Да не иска прекалено много?

— Дава прекалено малко. Явно е започнал да си въобразява, че тази програма е нещо като постоянна рента. А тя не е. И хората, които изключва от играта, започват да протестират. Заплашват, че ако не получат каквото им се полага, ще се обърнат към пресата. Ще издадат онези, които разпределят парите, и ще пратят на кино цялата програма. Трябва ни някой, който ще разпределя средствата по-справедливо. Някой с дипломатически нюх, а не тъп егоист като Озава. Сега загряваш ли?

— Май да. Как ще се добера до него?

— Ще ти обясня. Не е трудна мишена. Би трябвало да е фасулска работа за боец от спецчастите като тебе. Не ме интересува как ще го направиш. Е, в определени граници.

— А именно?

Последва мълчание, после той каза:

— Направи го така, че смъртта му да изглежда естествена.

— Как?

— Няма да те уча на всичко! Ще измислиш нещо. Не искаме председателят на Изпълнителния съвет на ЛДП да умре от куршум, освен ако патоанатомите не могат да докажат, че е от собствения му пистолет и е изстрелян от собствената му ръка. Той не е премиер, нищо подобно, обаче явното убийство на видна политическа личност ще привлече повече внимание, отколкото трябва. Ако се справиш добре, ще можеш да искаш много услуги. Само не се издънвай. Ако се провалиш, ще се озовеш в много неприятно положение.

— Първо ми дайте информация за двамата от якудза.

Макгроу се засмя.

— Чувал ли си за принципа на проститутката, момче?

— Не.

— Според него стойността на предложените услуги рязко пада веднага след консумирането им. В момента ти имаш нужда от мене, затова цената те устройва или поне си готов да я платиш. Щом ти дам двамата от якудза, няма да те интересува нищо друго, освен какво съм направил напоследък за тебе.

— Как да съм сигурен, че ще ми дадете информацията, ако първо очистя Озава?

— Ще ме убиеш ли, ако не ти я дам?

Погледнах го и ме побиха странни тръпки.

— Май ще се наложи, да.

Той пак се засмя.

— Нали ти казах — не си чак толкова тъп, колкото предполага поведението ти.

[1] Традиционна японска завеса, служеща за разделяне на закрито пространство, преграждане на вход и пр. — Б.пр. ↑

[2] Китайски пелмени. — Б.пр. ↑

7.

Докато се носех на Танатос в токийската нощ, в душата ми бушуваха смесени чувства. Облекчение, че съм намерил евентуален изход от проблема с якудза. Страх от това колко крайно и малко вероятно е това решение. Опасение от последиците на онова, което се бях съгласил да направя — от онези, които можех да си представя, и още повече от другите, които сигурно ми убягваха. Ала нямах избор, освен да чакам сведенията от Макгроу и да продължавам да избягвам местата като „Кодокан“, където със сигурност ме търсеха Бясното куче и неговите приятелчета.

Оставих всичко това настрана и се замислих за рецепционистката в хотела. Нейната невъзмутимост при сблъсъка с онзи пияница ме беше впечатлила. И после безцеремонното ѝ отношение към мен. А инвалидната количка... Защо? Нещо вродено? Злополука? Видът ѝ наистина ме беше изненадал, защото момичето излъчваше невероятна компетентност, самоувереност, самообладание. Осъзнах, че не съм свързвал тези качества с човек на инвалидна количка и че подсъзнателните ми очаквания са били просто предположения, основаващи се главно на глупави предразсъдъци, които сами по себе си също са се дължали на липсата на мисъл и опит. Дали беше неестествено, че ме привлича? Реших, че не ми пука. Даже не знаех дали може да прави секс... Но си задавах този въпрос. Така или иначе, мислите за нея бяха много по-приятни от партизанската война, която ми предстоеше да поведе срещу мафиоти, готови на всичко, за да ме убият.

Знаех, че не бива да се връщам в хотела, особено толкова бързо. Но си казах, че няма да се случи нищо лошо. Момичето не знаеше името ми и изобщо нищо за мен. Нямаше как да ме открият там. Една нощ, две нощи — нямаше значение. Трябваше ми квартира. И щеше да е по-добре, ако съм на вече познато място.

Не ми отне много да се върна в Угуисудани. На влизане в хотела обаче изведнъж ме обзеха съмнения. Дали не се държах като глупак?

Дали тя нямаше да ме помисли за досадник? А можеше и изобщо да не е там.

Обаче беше. Вече с друг суитшърт — сив, без надпис. Иначе си изглеждаше същата. Също толкова красива.

Вдигна глава и ме видя.

— Не очаквах пак да се срещнем с вас — каза след кратко мълчание, като едва доловимо наблегна на „вас“. Иначе гласът ѝ беше също толкова безизразен, колкото и лицето ѝ.

Отново слушаше джаз. Зачудих се кой е изпълнителят и защо толкова го харесва.

— Ами... въъ... в „Импириъл“ беше пълно.

Мислех си, че отговорът ми е смешен, обаче тя реагира с едва забележима усмивка.

— Чакайте да позная. Нощувка?

— Как познахте?

— По интуиция.

Лицето ѝ продължаваше да е толкова безизразно, че нямаше представа какво си мисли.

— Защо... сте тук? — попитах. — Тъй де, на тази работа.

— За какво говорите?

— Ами... Вие сте млада, а нали знаете, на рецепцията обикновено седи някоя оба-сан.

— Често ли отсядате в хотели за любов?

Усетих, че се изчервявам.

— Не.

Тя сви рамене.

— Щом казвате.

Божичко, наистина не се отказвах.

— Сериозно, защо?

— Заради срещите с интересни хора.

Безизразното ѝ като на робот лице ме сковаваше. Засмях се, за да скрия смущението си от отговора ѝ, който приех като отпращане, измъкнах от джоба си банкнота от пет хиляди йени и я мушнах под стъклото.

— Да, сигурно наистина е интересно.

Тя я прибра в едно чекмедже и извади оттам банкнота от хиляда йени. Задържа я, без да ми я подава, и ме погледна така, като че ли

обмисляше нещо.

— Стига да мога да седя, работата ме устройва. А ако мога да седя и да уча, ме устройва още повече.

Веднага се възползвах от омекването ѝ.

— Какво учите?

— Английски.

— Защо?

— Защо не? — Този път гласът ѝ не прозвуча безизразно. Смътно долових раздразнение.

Божичко, май не можех да изрека и една дума както трябва.

— Искам да кажа, за какво ще го използвате?

Стори ми се, че зървам нещо в очите ѝ. Може би смях? Все едно съм кученце, достатъчно мило, за да заслужава да се отнася към него с известно търпение. Но иначе, освен че изобщо водеше този разговор, нямаше и намек за интерес към мен.

— Може би сте забелязали, че се нуждая от работа, свързана със седене. Ако знам английски, има шанс да си намеря нещо малко по-прилично от този хотел.

— Ами, аз знам английски, обаче това не ми е помогнало да си намеря работата, която искам.

— Какво искате да работите?

— Не знам. Сигурно проблемът отчасти е в това.

Насмешливото пламъче пак проблесна в очите ѝ, после изчезна.

— Сериозно ли знаете английски?

Кимнах.

— Наполовина съм американец. — Нямах представа защо ѝ го казвам. Обикновено не го споделях с японци.

Тя се вторачи в лицето ми. Търсеше мелеза в мен, знаех.

— След като го споменахте, ми се струва, че го забелязвам. Майка ви ли е японка?

Поклатих глава.

— Баща ми.

— Къде сте израснали?

— И на двете места.

— Късметлия. Много искам да отида в Америка.

— Защо?

Тя въздъхна.

— Защото не мога да понасям да съм тук.

Поради собствените ми чувства на любов и омраза към Япония нямаш представа как да отговоря. Затова само кимнах.

Тя ме погледна.

— А вие?

— Много е сложно.

— Жестоки ли са били с вас? — Нямаше нужда от пояснения. Говореше за „иджимекко“ — училищните побойници.

— Понякога. — Какво омаловажаване на истината!

Тя ме погледна за миг в очите, после пхна банкнотата от хиляда йени под стъклото и ми даде ключа за стаята. Взех ги с усещането, че ме отпраща, и се опитах да измисля нещо, с което пак да я вържа в разговор. Ала не ми хрумна нищо.

— Казвам се Юн — казах, обзет от творческо вдъхновение. Това беше малкото ми име, изопачено в Джон на английски.

Тя кимна, все едно никога не е чувала нещо по-безинтересно.

— А вие как се казвате? — рискувах да попитам.

Тя безмълвно се втренчи в мен. Реших, че вече знам как се чувства микробът, наблюдаван под микроскоп.

— Защо питате?

— Не знам. Сигурно за да ви наричам някак. Чакайте, сега ще ме попитате защо ми е да ви наричам някак, нали?

Тя повдигна вежди и бавно кимна, сякаш впечатлена, че се уча толкова бързо.

— Не знам. Просто за всеки случай, ако се върна тук — хвърлих се безпомощно с главата напред. — Тогава ще е третата ни среща. Все пак, ако се срещам с някого за трети път, би трябвало да знам как се казва, нали? Не съм сигурен защо. Просто ми се струва... че би трябвало. — Усетих, че дрънкам глупости и не мога да престана.

— Този обичай не ми е познат.

Господи!

— Да де... въъ... сигурно защото току-що си го измислих.

Тя се усмихна, навярно отчасти защото ѝ стана смешно и отчасти от съжаление.

— Е, Юн, ако се върнете тук и се срещнем за трети път, тогава може би ще ви кажа името си.

Опитах се да се сетя за някакъв духовит отговор, ала не успях, затова само кимнах и тръгнах към асансьора. Надявах се да не си помисли безмълвното ми оттегляне за проява на самоувереност и надменност. Макар да бях почти сигурен, че е наясно с нещата.

8.

На другата сутрин излязох рано, по същото време като предния ден. Не исках пак да я хвана, преди да се е освободила от смяна.

Тя безмълвно ме наблюдаваше, докато пъхах ключа под стъклото.

— Никога ли не спите? — опитах се да завържа разговор.

Тя сви рамене.

— Понякога задрямвам. След три тук обикновено е съвсем тихо.

— Е, станаха три пъти — събрах смелост аз.

Тя ме погледна мълчаливо.

— Ъъ... нали си спомняте обичая. Трябва да ми кажете името си...

— За мен това не е трети път. Аз не съм си лягала.

— Хмм, струва ми се, че се формализирате.

— Просто се опитвам да съблюдавам вашия обичай. Дали се мъчеше да скрие усмивката си? Не бях сигурен.

— Сериозно ли няма да ми кажете името си?

— На колко години сте?

Въпросът ме свари неподготвен.

— Защо?

— Да не криете възрастта си?

— Моля? Не. На двайсет съм. — Това беше вярно. Минус една седмица.

Тя повдигна вежди.

— Лъжете ли ме?

— Не, защо да ви лъжа?

— Защото приличате на хлапе.

Усетих, че се изчервявам, което несъмнено подсили впечатлението.

— Всички казват така. Сигурно защото имам малки уши.

— Моля?

— Сериозно. Хората с малки уши изглеждат по-млади. Защото ушите растат с нула цяло и два милиметра на година. Затова старците са с големи уши. Четох го в едно списание. — Завъртях глава. Въпреки че косата ми беше пораснала, откакто се уволних, ушите ми се виждаха.

Тя ме огледа внимателно, после се засмя.

— Може и да имате право.

За пръв път я виждах да се смее. Изражението ѝ ми хареса също толкова, колкото и звукът.

— Всъщност не мога да преценя възрастта ви — каза тя, преди да измисля как да задържа топката на разговора. — Струвахте ми се съвсем млад. Но с онзи пияница вчера изглеждахте...

Остави изречението недовършено. Чаках и се чудех какво си мисли.

— Не знам — въздъхна тя накрая. — Сериозен. Даже страшен. Не приличахте на хлапе.

На онзи етап от живота ми момичетата още представляваха загадка и стремежът ми да се ориентирам в непознатия терен на разговора с красива жена ме изпълваше с неловкост. Но когато ставаше дума за прилагане на сила... Виж, това ми беше познато. Явно имаше логика да изглеждам непохватен в ухаждането и самоуверен, дори страшен в сблъсъците. Разбихах защо този контраст я смущава. Обаче няхах желание да ѝ обясня причината.

— А вие? — попитах я вместо това.

— Какво „аз“?

— На колко сте години?

— На двасет и пет.

— Страхотна възраст.

Момичето се намръщи.

— За какво е страхотна?

— Не знам. Просто ми звучи... страхотно. — Представих си изстребител, който се разбива на пистата и избухва в пламъци.

Тя поклати глава и пак се засмя.

— Защо не сте на училище?

— В университета, искате да кажете.

— Ако допуснем, че сте завършили гимназия.

Всъщност не бях, защото в единайсети клас избягах и постъпих в армията, като излъгах за възрастта си. Обаче не очаквах това да ѝ се стори достойно за уважение.

— Не знам, май още не съм дорасъл за там.

Всъщност беше по-сложно. В токийските университети господстваха разни радикални студентски фракции. Едни протестираха срещу японското съучастничество във войната, която Америка водеше във Виетнам, други — срещу оставането на американски части на Окинава след връщането на острова на Япония, а трети агитираха за социализъм, комунизъм, реално разоръжаване, преустановяване на строежа на новото летище в Нарита и тем подобни. Няколко университета бяха парализирани от студентски окупации и яростни битки с полицията — въоръжени сражения, в които се използваша сълзотворен газ, камъни и тояги. Имаше безредици, атентати, палежи, стотици арести. Не виждах истинска разлика между студентите и Японската червена армия^[1], която отвлечаше самолети и взимаше заложници в борбата си за създаване на земен рай. Смятах ги в най-добрия случай за разглезени, самовлюбени и опасно заблудени мечтатели. Може да бяха добронамерени, обаче за мен бяха все същата безлика тълпа, която с добри намерения беше убила баща ми по време на безредиците. Бях виждал как всъщност действа светът и си бях платил за тази привилегия. Нямах нищо общо с тях. Сам щях да си избирам пътя.

— А вие? — попитах. — Завършили ли сте? Следвате ли?

Тя се намръщи, ала в очите ѝ проблеснаха весели пламъчета.

— Нямате ли си друга работа, та висите тук и си приказвате с мен?

— Нямам. Тъй де... имам, но...

Изражението ѝ сигурно можеше да се определи най-точно като снизходително.

— Обичате ли джаз? — продължих наслуки.

— Какво ви кара да смятате така?

— Ами, винаги слушате джаз на касетофона.

— Въпросът ми беше саркастичен.

Разбрах, че е трябвало да се откажа още докато съм имал известно предимство.

— Е, май вече трябва да тръгвам.

— Добре.

— Може би ще се видим по-късно.

— Може би.

— Чао.

Тя леко ми махна иззад стъклото — дружелюбно, но и като знак за отпращане.

Известно време карах Танатос без конкретна цел, просто лекувах нараненото си достойнство. После го преглътнах и започнах да се съсредоточавам. Спрях при един уличен телефон и се обадох в телефонната служба с надеждата да ме е търсил Макгроу. Вместо това телефонистката от сутрешната смяна каза:

— Имате съобщение от Миямото-сан. Моли да му позвъните.

От Миямото ли?! Зачудих се защо ме търси. Няколко пъти бяхме пили заедно кафе — той беше бърлив за куриер и макар да бях наясно, че хората, за които работим, в най-добрия случай ще погледнат с лошо око на такъв социален контакт, още бях прекалено зелен, за да знам, че е трябвало да го отрежа. Държеше се приятелски и все ме разпитваше, без да се срамува да задава нетипично прями въпроси за японец: какво е да израснеш в две различни страни, как е животът в американската армия, било ли ми е кофти да участвам във война на западници срещу азиатци, такива неща. Харесваше ми, че проявява интерес и че въпросите му издават симпатия, а не укор. Самият той воювал в японската армия на Филипините и въпреки твърдението му, че не се е отличил особено много, усещах, че проявява скромност. Всички войници лъжат: или преувеличават, или омаловажават. Попитах го защо мъкне чантата на неговата възраст. Той се засмя и ми отговори, че като младеж от глупост си създал враг, който по случайност се издигнал и му станал шеф. Черната работа целяла постоянно да го унижава, но на него не му пукало. Обичал Токио, обожавал да наблюдава промените му, смяната на сезоните и градския пейзаж. И ходенето му било полезно. Животът бил странен и щом му било писано да носи чужди пари, защо да се оплаква?

Замислих се. Можеше да е нещо съвсем обикновено — промяна на часа или мястото на поредната среща, някаква подобна логистика. А може просто пак да му се искаше да си побъбри на кафе със своя колега куриер. Но като се имаше предвид всичко останало, не можех да се избавя от подозренията си.

Отидох при друг телефон и набрах номера.

— Хай. Миямото десу — каза гласът отсреща. Да, той беше.

— Рейн съм — казах аз.

— А, благодаря, че се обаждаш толкова скоро.

— Какво има?

Последва кратко мълчание.

— Не е за по телефона. Какво ще кажеш да пием кафе някъде?

Преди няколко дни щях да приема без колебание. Но сега не бях сигурен.

— Къде и кога? — попитах, за да спечеля време.

— Където кажеш. Веднага, ако ти е удобно.

Фактът, че ми предоставя сам да избира мястото, донякъде ме успокои. Само че какво всъщност знаех за него? Можеше да е от якудза и да ме примамва на тази „среща“ по заповед на Фукумото & синове.

В същото време разбирах, че няма как да го избягвам постоянно. Не и ако исках да си запазя работата. Трябваше да се срещаме веднъж седмично и да си разменяме чантите. Което означаваше, че ако Миямото участва в евентуална засада, могат да ме пипнат при всяка среща с него.

И това само по себе си също беше успокояващо. Защо да си прави труда да ме вика на среща сега, след като съвсем скоро щяхме да се видим по служба? Защо да рискува да ме предупреди?

Пък и той можеше да има полезна информация. Сигурно разсъждавах прекалено оптимистично, обаче в крайна сметка опасността си струваше.

— Мога да се срещна с теб веднага — отвърнах, като мислех за най-безопасното място. — Къде си в момента?

— В Шинджуку.

— Ще дойда за двайсетина минути. Ще ти се обадя пак да ти кажа къде.

— Добре, става. Благодаря.

Гласът му ми прозвуча неуверено. Може да се чудеше защо веднага не му кажа къде ще се срещнем. Това също беше успокояващо — ако беше приел потайността ми прекалено невъзмутимо, щях да реша, че има причина да очаква нервност от моя страна. Засега обаче Миямото явно не усещаше нищо.

Въпреки това нямах намерение да рискувам.

Потеглих към Шинбаши, делови квартал в югоизточната част на града, и се обадох на Миямото от уличен телефон пред станцията на метрото.

— Извинявай, май няма да успея да стигна до Шинджуку. За колко време можеш да дойдеш в Шинбаши?

— В Шинбаши ли? Тъъ, до половин час.

— Знаеш ли го пасажа с банките? „Тайо“, „Банк във Токио“ и „Фуджи“? На Сотобори-дори, срещу Касумигасеки Билдинг?

— Да.

— След половин час ще те чакам във фойето на „Тайо“.

Той затвори, без да възрази срещу необичайното място на срещата. Може да си мислеше, че имам някаква работа в банката и искам с един куршум да убия два заека. Всъщност не вярвах, че ми готви засада, и прекалената предпазливост ми се струваше малко излишна. В джунглата ми беше станало втора природа, обаче също като в квартирата ми, тук всички сигнали бяха различни. Това беше градът. Стъкло, бетон и светлини. Костюми, коли и ресторанти. Това не беше джунгла. Не беше война.

И тогава се сетих за Свинските очички в „Кодокан“. За усмивката му, докато ме душеше.

Всъщност Токио си беше джунгла. По дяволите, целият свят беше джунгла. И трябваше добре да си го набия в главата, преди да реши да ми го набие някой друг.

Изминах късото разстояние до „Тайо“, банката, днес известна като „Сумитомо Мицуи“. Шестте ленти на Сотобори-дори гъмжаха от трафик и целият район беше пълен с народ, но сградите от двете страни на улицата още бяха ниски, не повече от десететажни, и не скриваха небето, така че мястото имаше вид на средно голям по-стар град, а не на модерна метрополия. Но на запад Касумигасеки Билдинг се извисяваше над останалите постройки и недвусмислено показваше, че Токио расте, при това с шеметна бързина. Когато четири години по-рано завършиха строежа му, този иначе напълно безличен трийсететажен небостъргач беше най-високата сграда в Япония, ала задържа позицията си само две години и през 1970-а токийският Световен търговски център го задмина, за да бъде изпреварен от хотел „Кейо Плаза“ през 1971-ва. Вече строяха още два небостъргача,

Шинджуку Сумитомо Билдинг и Шинджуку Мицуи Билдинг, всеки устремен за кратко да поеме короната на първенството, и така нататък, и така нататък. И освен тези рекордьори из целия град трескаво никнеха все нови монолити. В момента Токио приличаше на град, все още вкопчен в останките от своето детство, които неумолимо му се изплъзват. Градът от моите спомени бързо отстъпваше пред напора на непонятни му сили и потъваше в забрава, за да бъде заменен от нещо, което не познавах.

Бях избрал за място на срещата банката, защото смятах, че съответната охрана и мерки за сигурност ще обезкуражат всеки, който би могъл да замисля нещо лошо. Само че реших да не чакам вътре. Предполагаше се, че ще вляза във фоайето, затова предпочетох да наблюдавам входа от дискретно разстояние, за да се уверя, че Миямото ще дойде сам. Бавно тръгнах покрай витрините от отсрещната страна на улицата, като се криех под сянката на навесите, за да съм по-незабележим, а и за да се спася от убийственото утринно слънце.

Миямото се появи точно навреме — идваше по Сотобори-дори откъм станцията на метрото. Сигурно беше взел линията „Яманоте“ от Шинджуку. Видях го да влиза в банката и известно време продължих да следя тротоара след него. Май беше сам, ала нямаше как да съм сигурен.

Тръгнах натам и стигнах до входа точно в момента, в който той излезе.

— А, мислех, че ще си тук преди мене — каза Миямото.

— Не, тъкмо идвам. Нещо против да вземем такси? И после просто да се поразходим?

— Такси ли? Ама аз мислех... добре де, щом искаш.

Изглеждаше смутен и може би малко нервен, но не прекалено. Ако ми готвеха засада, щеше да е по-неспокоен. И все пак нямаше смисъл да поемам рискове.

Взехме такси до „Хамарикию Тейен“, вековен парк на километър и половина от Шинбаши, някога собственост на шогуни и императори и едва наскоро отворен за посетители. Бях убеден, че ако с Миямото има някой, ще се разкрие по пътя.

Паркът пустееше и няколко минути безмълвно се разхождахме по една от алеите, като се криехме под сянката на дърветата, за да се спасим от парещото слънце. Чуваше се само хрущенето на стъпките ни

по чакъла и дрезгавото грачене на гаргите. Днес паркът почти отвсякъде е заобиколен от модерни небостъргачи и малко прилича на аквариум, но навремето представляваше неосквернен оазис от зелени хълмчета, гъсти като броколи горички и езерца с ниски дървени мостчета. За големия град наоколо не напомняше нищо друго, освен далечния тътен на метрото. Докато вървахме, често поглеждах назад. Не ни следяха.

— Бях забравил колко е красив „Хамарикию“ — наруши мълчанието Миямото и попи потта от челото си с носна кърпичка. — Защо досега не сме го използвали за размяната?

Обикновено не говореше толкова подчертано официално. Зачудих се за причината.

— Е, не е късно.

Той се подсмихна.

— Вярно.

Зачаках да продължи, като си мислех за тактиката на Макгроу да използва мълчанието, за да измъква информация. Само че опитът ми излезе неуспешен.

Стигнахме до обгърнатата от глицинии решетка на моста Оцутай. Дъсчена табела съобщаваше, че отсреща, в средата на голямото езеро, била построената върху дървени стълбове чайна „Накаджима“, в която от 1707 година сервирали силен зелен чай „мача“ и откъдето се разкривала разкошна гледка към парка.

— Чай? — предложих аз.

— О, да. Не е зле да поседнем. И да се скрием от това слънце.

Не можех да не се съглася с него. Нямах да е зле и да се възползвам от почти панорамната гледка към парка, в случай че съм пропуснал евентуален преследвач. Зачудих се дали не прекалявам с предпазливостта си и реших, че не ми пука. Нямах какво да изгубя, а можех да спечеля много. Пък и беше само временно.

Минахме по дървения мост, като се наслаждавахме на вентреца над водата, истинска благодат. Стигнахме до скално островче с гъсти шубраци, почти изцяло заето от едноетажна постройка със зелен покрив. Събухме се на входа и последвахме облечената в кимоно салонна управителка в надвисналия над езерото ъгъл, седнахме на рогозката и си поръчахме чай „мача“, с който била прочута „Накаджима“. Бяхме единствените клиенти и тишината в ухаещата на

кедър и стари татами чайна ми внуши усещане за тържественост, пропита от призрачното присъствие на поколения посетители, всички отдавна мъртви, които бяха седели и бяха бърбили тук също като нас. Сервитьорката донесе малък лакиран поднос с чая, постави го на рогозката, поклони се и се оттегли.

Вдигнах керамичната чаша и понечих да отпия.

— Не така — спря ме Миямото. — Остави го да поизстине. Наслади се на аромата, на усещането на чашата в дланите ти.

Малко се изненадах и не отговорих, но и не отпих. Миямото се изчерви.

— Извинявай. Затова децата ми гледат да ме избягват. Само че... жалко е да не отделяме време да се наслаждаваме на малките неща. Те много често са по-важни от онези, които смятаме за големи.

Забележката му, който знае защо, не ме обиди.

— Няма нищо — отвърнах. — Разбираш ли от чай?

Миямото припряно поклати глава. Изглеждаше засрамен.

— Не особено.

Усетих, че проявява скромност.

— Май си се занимавал със садо. — Имах предвид японската чайна церемония, буквално „пътя на чая“.

— Като по-млад да. Но не е редно да давам съвети на хората как да се държат.

— Аз нямам нищо против. — Оставих чашата си на рогозката. — Покажи ми как се прави.

Лицето му засия.

— Щом искаш. Най-важното се свежда до това, което вече ти казах. Целта е да изпитваш удоволствие, да проявяваш... внимание. Да не пропускаш онова, което ти се струва маловажно, но всъщност е от значение. Останалото са подробности, нали така?

Миямото използва за „внимание“ японската дума „нен“, която иначе означава „усет“. Извън конкретния контекст нямаше точно да разбере какво иска да каже. Кимнах и последвах примера му — вдигнах чашата, вдишах аромата, насладих се на вкуса. Отначало го правех просто от любезност, но след малко започнах да се питам дали той не е прав. Знаех, че ми убягват някои детайли в шпионажа. А може би ми убягваха и някои неща в ежедневието? Какво щеше да ми коства да им обръщам повече внимание... и щеше ли практиката да обръщам

повече внимание на едното естествено да ме накара да обръщам повече внимание и на другото? Казах си, че си струва да развия отношението, изразяващо се с „нен“. Не само да се наслаждавам на нещата, заради които си струва да се живее. Но и да внимавам за онези, които могат да ти помогнат да останеш жив.

Времето напредваше, а Миямото още не беше споменал защо ме е повикал. Реших, че е време да го подканя.

— Е, какво има?

Той рязко кимна, сякаш е забравил и ми благодари, че го подсещам.

— Изпаднах в много неудобна ситуация — каза и остави чашата си. — Обаче имам възможност да изляза от нея.

— Това е чудесно.

— Тъж... парите, които разменяме с тебе. Те се разпределят между различни признателни получатели по формула, измислена и прилагана от хора, които са много по-достойни от мен.

— Ясно.

— И един от тези получатели явно не е достатъчно признателен. Отправяше заплахи да разкрие съществуването на тази програма за... подпомагане, която много други хора разбират и ценят. Като жест на добра воля тези други хора се опитаха да го успокоят.

— И не са успели.

— Като че ли се получи за известно време. Но фактът, че се е наложил, изглежда, го окуражи. Пак отправя закани.

— Твърде неприятно — отбелязах в неговия официален стил, като си мислех, че това ще го смуги.

— Да, наистина. Обаче съм сигурен, че въпросът ще бъде решен. Всъщност ми дадох възможност да го уредя.

Не отговорих.

— Би било добре някой да ни отърве от този досаден проблем. Срецу десет хиляди щатски долара. И никакви въпроси.

Е, може и да се изразяваше официално, но смисълът беше пределно ясен. И не особено изненадващ, като се имаше предвид досегашният разговор.

Зачудих се дали е чисто съвпадение. Или карма. Или пък нещо в поведението ми изведнъж е накарало всички да си паднат по очевидния ми потенциал на наемен убиец.

— Прощавай за откровеността, обаче тук става дума за нещо доста... деликатно — казах аз. — Защо са го възложили на теб? Нали беше прост куриер, понеже някой те взел на мушка?

— Да, точно такъв съм. Това е като в новия филм с Клинт Истууд, „Мръсният Хари“: „Възлагат ми всяка мръсна работа“.

— Възлагат ти да се погрижиш за този проблем, та после ти да опереш пешкира, а?

— Само ако се случи нещо непредвидено. Естествено, предпочитам да не се случва такова нещо. Затова се надявам, че мога да разчитам на тебе. Познавам те и усещам, че мога да ти имам доверие. И... като съдя по нашите разговори, мисля, че притежаваш нужния опит.

Дори не се замислих дали тези наши уж невинни разговори на по чаша кафе всъщност по-скоро не са били интервюта за работа. Нито се зачудих дали изобщо забелязваме разклоненията на пътя, до които понякога стигаме. Те не се срещат често в живота и никога не са означени. Определено не бях забелязал това разклонение. А може просто и да не бях искал да го забележа.

— За мен е чест, че си ме избрал за нещо толкова важно. Само че моят опит е единствено от войната. А както знаеш, там в много отношения е различно.

— Да, обаче...

— И това не е най-важното. Аз просто не искам такава работа. Не знам какво ми готви съдбата, но... няма да е това.

— Всъщност няма нужда да го приемаш като „съдба“. Приеми го като еднократна възможност. С щедра финансова награда, естествено.

— Да, наградата е щедра и ако бях малко по-смел, сигурно щях да се съблазня. Не ти ли е хрумвало... самият ти да се опиташ да решиш проблема?

Той кимна.

— Да. Но колкото и да е странно, на такава самоувереност няма да се погледне с добро око. Големците искат да се дистанцират от последиците. Ще се чувстват неловко, ако един и същи човек получи техните инструкции и ги изпълни.

Свих рамене.

— Не им казвай, че си го направил ти.

И в този момент в главата ми изникна идея, абсолютно завършена и дълбока като архетипното сатори в дзен. Наречете го просветление. Наречете го прозрение в собствената си природа.

Наречете го пробуждане.

— И тази мисъл ме блазнеше, но се боя, че ако ме заловят в такава измама, последиците ще са... ужасяващи. Ще ми се да бях по-смел. Но не съм.

— Ясно. И аз не съм. Много съжалявам.

Миямото кимна. Очевидно смяташе, че повече няма смисъл да ме убеждава, и изглеждаше съкрушен, че усилията му са останали безплодни.

— Наистина ли не можеш да се обърнеш към никой друг? — попитах аз.

Той се усмихна унило.

— Началниците ми ще намерят друг изход, убеден съм. Честно казано, въпреки рисковете се зарадвах, че първо дават тази възможност на мене. Знам, че ме използват като посредник, от който винаги могат да се отърват — свикнал съм с това. Обаче, ако бях успял, може би тях да направя впечатление на някои хора. Тъж... срам ме е да призная, че това изобщо ми е минало през ума. И нямаше да го спомена, но ти ме попита и щеше да е невъзпитано да не ти дам откровен отговор.

— Ясно.

Въздъгнах, като че ли се готвя да отстъпя.

— А ако те свържа с човек, който може да ти помогне?

В очите на Миямото проблесна надежда.

— Можеш ли?

Свих рамене.

— Познавам хора, които според мен няма да се откажат от такава работа. И които притежават нужния опит. Ако искаш, мога да поразпитам, и ако проявят интерес, ще им дам телефонния ти номер. Но иначе не искам да се замесвам. Съжалявам.

— Не, няма защо да се извиняваш. Много ще ми помогнеш и ще ти бъда страшно задължен. Дори настоявам дати платя комисионна.

— Много любезно от твоя страна, но не — аз само ще свържа двама души, които според мен биха искали да се опознаят по-добре. Ще е невъобразимо невъзпитано да приема каквото и да е възнаграждение за толкова дребна услуга.

Миямото се усмихна. Вече разбираше, че наистина не желая да се замесвам.

— Тогава ще приема тази любезна услуга като щедър жест на скъп приятел. Но само при едно условие?

— Да?

— Приятелят ми да знае, че отсега съм негов длъжник и се надявам някой ден да прояви великодушие и да ми позволи да му се отплатя.

[\[1\]](#) Комунистическа бойна групировка, създадена през 1971 г. — Б.пр. ↑

9.

Оставих Миямото в „Хамарикию“ и се върнах пеш в Шинбаши, за да взема Танатос. Чудех се дали не е било лудост да му предложа да го запозная с човек, който може да му помогне да излезе от неговата „неудобна ситуация“, но усещах, че съм постъпил правилно. Поне като цяло — подробностите все още ми убягваха. Налагаше се да ги изясня. Знаех и че трябва да се справя от първия път. Едва ли щях да получа втори шанс.

Спрях при един уличен телефон и се обадох в телефонната служба. Имах съобщение от Макгроу: искаше да се срещнем следобед на гробището „Зошигая“. Това ме изпълни едновременно с облекчение и страх. Надявах се, че в избора на мястото не е скрито тайно послание. Може пък просто да проявяваше чувство за хумор.

Обядвах с рамен^[1] край станцията на метрото, после потеглих с Танатос на северозапад към „Зошигая“. Добре познавах гробището — тихо зелено кътче в района Тошима, любимо на майка ми, особено когато цъфтяха вишните. Макар и прекрасен, паркът не беше толкова популярен, колкото някои други обекти на ханами^[2] в града, и съответно не се посещаваше от много хора. Като малък тя често ме водеше там, обикновено с Аракавасен, днес единствената оцеляла обществена трамвайна линия в Токио. Трамваите изчезваха още навремето, измествани от метрото също толкова бързо, колкото железобетонните сгради изтласкваха дървените къщи.

Още беше рано за срещата. Оставих Танатос до станция „Васеда“ и влязох във входа на линията „Аракава“, която щеше да ме отведе до „Зошигая“. Един пастелно жълт трамвай вече чакаше на терминала — доста претенциозна характеристика за открития перон до уличния тротоар — и аз се качих, платих и подминах десетината пътници към дъното на единствения вагон, дълъг колкото автобус. До един от прозорците стоеше млада майка, хванала малкия си син за ръка. Детето питаше защо още не тръгваме и жената усмихнато му обясняваше, че трябва да изчакаме и другите пътници. Извърнах се,

изненадан от обзелата ме непреодолима тъга. Един от най-ранните ми спомени е как *моята* майка ме води на разходка с чин-чин денша, трамвая, гальовно наричан „бим-бам“ заради характерния двоен камбанен звън, с който ватманът сигнализира за потегляне от спирката. И когато трамваят наистина потегли, очите ми се напълниха със сълзи. Майка ми беше умряла от рак преди малко повече от година, докато аз бях на война. Нейното отсъствие продължаваше да пронизва живота ми с остра болка и пътуването с този трамвай я усили. Не само звънът на камбанката — всичко наоколо изведнъж ми припомни какво съм изгубил. Ведрите и спокойни квартали, които бавно се плъзгаха покрай мен, обраслите с трева релси, лекото поклащане, тракането на колелата. Чин-чин деншата още си беше тук, сигурна и стабилна, и това ме изпълваше с радост. Обаче сега се возех на нея сам като ронин, като човек, завърнал се от много далече — моето минало и всички, които бяха част от него, вече безвъзвратно ги нямаше, и единствената ми връзка с тях бяха мъчителните натрапчиви спомени, някои все още остри, други все по-смътни.

Трамваят се полюшваше, трака-трак, трака-трак, спираше на спирките, изчакваше пътниците да се качат и да слезат и отново потегляше с мелодичния си камбанен звън. Аз бях единственият, който слезе на „Зошигая“. Пресякох релсите. Гробището се простираше отсреща, зад една сънлива тясна уличка. Ако ги нямаше надгробните камъни, стърчащи над покритата с мъх земя, спокойно можеше да мине за горичка, изникнала наскоро сред големия град.

Влязох по северозападната алея и спрях. Жужаха насекоми, листата тихо шумоляха. Иначе цареше пълна тишина. И все пак нещо не ми се струваше наред. Макгроу ми беше определил среща в „Зошигая“, но осъзнах, че няма причина да мина оттам, откъдето очаква той. Спокойно можех да пресека от отсрещната страна или пък от която и да е друга посока.

Отърсих се от това чувство, като си мислех, че внезапно изпълнителите сетивата ми зеленина и жужене на невидими насекоми задействат формираните ми в джунглата бойни рефлексии. Макгроу нямаше основание да ми устройва капан. Просто ме хващаше параноя. И все пак нямаше да ми навреди да мина по не толкова очевиден маршрут. Понечих да се върна, обаче в този момент видях Макгроу да крачи по една от ориентираните в посока изток-запад алеи надясно от

мен с карта в едната ръка и фотоапарат в другата. Приличаше на обикновен чуждестранен турист. Каквато, предполагах, беше и целта му. Той ми кимна и тръгна към мен. Да, тресеше ме параноята. Ясно.

Трябваше да призная, че изборът на място за срещата ме впечатли. Съмнявах се, че много чужденци, които живеят в Токио, изобщо са чували за „Зошигая“. Гробището бе една от най-отдалечените от утъпкания маршрут точки от вътрешната страна на околоръстната линия „Яманоте“.

— Доста добре познавате Токио — отбелязах, когато се приближи.

Макгроу избърса червендалестото си лице с носна кърпичка.

— Щях да съм кофти резидент, момче, ако не познавах местния терен достатъчно добре, за да го използвам.

За бога, ама наистина беше сприхав!

— Просто исках да кажа, че не сте тукашен. Едва ли много чужденци знаят за „Зошигая“.

Той погледна сака ми.

— А ти знаеше ли?

Помислих си за майка си.

— Аз съм израснал тук, забравихте ли? — Не виждах причина да споделям повече подробности.

— Да де, май така беше.

Погледнах фотоапарата.

— Та, ако някой ви спре, вие какво, правите снимки, така ли?

— Сега да не вземеш да ме учиш на легендиране, момче? Да не мислиш, че картата и апаратът са единственият ми реквизит? Аз снимам, не е само за фасон. Да, ако някой ме попита, дошъл съм на поклонение на гробовете на някои известни личности. Например Лафкадио Хърн^[3]. Мога да го потвърдя със снимки. От тук и от други гробища в Токио — „Аояма“, „Янака“, от което се сетиш. Токийските гробища всъщност са ми хоби, чат ли си? Ако искаш легенда за дейността си, трябва да е съвсем истинска.

Не отговорих. Не можех да отрека, че го бива в работата му.

— Доволен ли си? — попита Макгроу. — Искаш ли да те подложат на същия тест? Чакай да се сетя, просто си излязъл тука на чист въздух, нали така? Само се моли това да ти е достатъчно в деня, когато някой наистина провери легендата ти. Господи, ще ми се да се

учеше по-бързо! Съмнявам се, че изобщо си наясно в какво се състои нашият занаят.

Ядосах се.

— Ами тогава защо не ме научите?

— А ти как му викаш на това, дето го направих току-що?

Стоях като попарен. Имаше право. Бих могъл да го приема като обида, обаче това безспорно беше и урок. От мен зависеше върху кой аспект ще се фокусирам.

Овладях се.

— Къде са сведенията?

— Не са тука. Няма да ти ги дам лично.

— Защо?

— Защото нямам намерение да ме заловят, докато предавам американска секретна информация, която може да се използва като доказателство, че съм съучастник в организиране на убийство. Не ща да си прекарам пенсията в затвора.

— Основателна причина.

— Така си е. Радвам се, че поне един от нас е наясно със занаята.

Овладях се и този път.

— Откъде да ги взема?

— Знаеш ли къде е „Лъвът на Шибую“?

— Знам къде е Шибую, но не и лъвът.

— Това е кафене надясно от „Догензака“, ако идваш откъм станцията на метрото. Съществува от двайсетина години. Даже от по-отдавна, ако броиш и предишната сграда, която беше разрушена през войната, но я възстановиха по същия проект. Ще го намериш в указателя. Качи се на втория етаж и седни в четвъртото сепаре до прозорците.

— А ако е заето?

— Тогава седни другаде и изчакай да се освободи. Ама сигурно ще е свободно.

— Добре.

— Ще намериш плик, залепен под седалката. Трябва ли да ти казвам да прочетеш какво пише вътре, да го запомниш наизуст и да го изгориш?

— Току-що го направихте.

— Казвам го заради тебе, момче. Може да не се учиш бързо, ама не си и непоправим.

— Радвам се да чуя, че има надежда.

Той се засмя.

— Не бих стигнал чак дотам. Чакай да видим как ще се развият нещата с Озава.

[1] Японско ястие с юфка. — Б.пр. ↑

[2] Японски обичай, изразяваш се в съзерцаване на преходната красота на цветята и особено на цъфтящите вишни. — Б.пр. ↑

[3] Патрик Лафкадио Хърн (1850–1904) — писател от ирландско-гръцки произход, известен главно с книгите си за Япония. — Б.пр. ↑

10.

Отидох в Шибуйа и открих описаното от Макгроу заведение. Намираше се на един хълм над главната улица, която водеше от метростанцията, „Догензака“ — нелепа малка сграда със сводести врати и прозорци, червено-син керемиден покрив и импровизирана градина със саксии край стените. Паркирах Танатос, обиколих района пеш и след като не забелязах нищо нередно, влязох вътре.

Интериорът ме изненада: повече приличаше на катедрала, отколкото на кафене. Макар и нисък, в отсрещния край тавана беше отворен към високия втори стаж. Сепаретата с червена кадифена тапицерия спокойно можеха да са черковни пейки, а отпред имаше подиум, който се издигаше чак до втория стаж, и върху него бяха поставени две огромни и стари наглед дървени тонколони. От тях се носеха звуци на орган, произведение, което познавах от любимата на баща ми класическа музика — „Токата и фуга в ре минор“ на Бах. Внезапният орган щеше да е смущаващ и сам по себе си, но в съчетание с цялата обстановка имаше направо злокобно въздействие. За миг се зачудих дали съдбата не си прави майтап с мен, първо със спомените за моите родители и после с гробището и приличащата на църква сграда — все поличби за посоката, в която пътувах, по-скоро еднопосочна улица, отколкото широко шосе.

Край входа имаше рекламни листовки за местен ресторант за якитори, някакъв театър и тромпетиста Терумаса Хино, който свирел в джаз клуб „Таро“ в Шинджуку. Предположих, че въпросните заведения плащат на „Лъва“ такса за правото да рекламират в него с надеждата, че любителите на кафе си падат и по якитори, театър и джаз.

Продължих навътре и се огледах. Слабото осветление идваше главно от слънчевите лъчи, които се процеждаха през матовата стъклена стена, но в предната част имаше и няколко мъждиви аплика и един стъклен полилей. Миришеше на десетки години кафе и тютюн. Най-удивителното беше, че никой не разговаряше — десетината клиенти, мъже и жени на различна възраст, седяха мълчаливо, някои

четяха, други дремеха, трети унесено се поклащаха в такт с музиката. Ако не се брояха драматичните звуци на органа, цареше пълна тишина. Имах чувството, че прахът по тъмните дървени колони и купчините от стотици албуми е неподвижен от десетилетия.

Качих се по стръмното скърцащо дъсчено стълбище, спрях горе и се огледах. Атмосферата и интериорът не се различаваха особено от долния етаж. Петима-шестима души безмълвно се наслаждаваха на миговете на отдых и унес. Повечето седяха в централните сепарета, може би защото предпочитаха акустиката в средата на помещението. Осъзнах, че Макгроу знае тази склонност на клиентелата и е избрал сепаре, което едва ли ще е заето. Въпреки че той не ми харесваше, за пореден път трябваше да призная, че е опитен резидент.

Седнах в описаното от него сепаре и зачаках удобен момент. Дойде сервитьорка с престилка върху дънките и без да се усмихне, постави ламинирано меню, голямо колкото пощенска картичка, върху дървената масичка пред мен. Листът между ламинираните корици беше пожълтял и лекъосан и разбрах, че малкото неща, които се предлагат в „Лъва“, главно кафе, чай и мляко, горещо и студено, сигурно са останали непроменени от паметивека. Посочих реда с кафето. Жената кимна, вдигна менюто и се отдалечи. В този момент забелязах, че политурата на масата е напълно изтрита и дъската е гола. Огледах се и установих същото навсякъде — по пода, облегалките, даже около дръжките на прозорците. Изведнъж изпитах изненадващ прилив на нежност към това място. „Лъвът“ по десетки начини показваше, че не дава и пукната пара как и колко бързо се променя Токио. Изобщо не му пукаше за Токио, и точка. Тук бяха намерили правилния подход към нещата и щяха да го следват, независимо от увлеченията и модата.

Сервитьорката се върна след по-малко от три минути, грижливо подреди пред мен бяла чашка изключително тъмно кафе, още по-малка купичка захар и сметана в сребърна каничка, голяма колкото напръстник. Накрая остави сметката, за да я платя, когато свърша, и се оттегли, отново, без да промълви и дума. Ала мълчанието ѝ не излъчваше неприязън — в него сякаш имаше нещо като взаимно споразумение, на фона, на което думите щяха да са излишни, а може би дори щяха да звучат грубо.

Пресегнах се под седалката и напипах плика, залепен точно там, където ми беше казал Макгроу. Не побързах обаче да го взема и да извадя съдържанието му. Затворих очи, заслушах се в музиката и отпих глътка кафе. Оказа се невероятно силно, но и с възхитителен вкус. Помислих си, че някой е вложил много грижи, за да му придаде такова ухание, без да го засенчва горчивина или каквото и да е друго. Бях очаквал просто обичайната чаша кафе и сега ме порази идеята, че човек може да свърши нещата както трябва даже в нещо толкова банално като правенето на кафе, грижовно и навярно дори благоговейно. Може би тъкмо това отчасти се опитваше да ми обясни Миямото по време на чая в „Накаджима“. Отлично знаех какво означава безпощадна прецизност — питайте кой да е военен ветеран за грижите, влагани в планирането, подготовката, поддръжката на оръжието и всички друго, от което може да зависи животът ти на бойното поле, — само че тук имаше нещо друго. В „Лъва“ се усещаше всеотдайност, вложена в дребни, ежедневни неща, които иначе може да изглеждат маловажни или напълно да се пренебрегват, и също като самоувереността, която характеризираше това място, аз осъзнах, че тази ежедневна всеотдайност също е нещо, към което човек трябва да се стреми.

Измъкнах плика, отворих го и извадих сложената в него папка. Имаше много полезна информация: домашен и служебен адрес, известни приятели и навици, пет-шест снимки, кратка биография. Женен, с две големи деца. Без известни пороци. Служил като капитан в императорската армия. Получил орден за храброст и в Манджурия го ранили в крака. Това обаче се беше случило доста отдавна. Човекът, когото видях на снимките, сега беше шейсет и няколко годишен, слаб и с жълтеникаво лице, навярно от цял живот пушене. Офицерските му дни бяха далече в миналото. Съвсем скоро там щеше да отлети и всичко останало.

Веднага разбрах защо има толкова снимки. Една снимка може да е подвеждаща. От друга страна, когато видиш обекта от различни ъгли, в различни моменти, облекло и обстановка, ще го разпознаеш много по-лесно и сигурно. Няма нужда да очистиш някой нищо неподозиращ човек заради случайната му прилика с размазания образ на една снимка.

Докато разглеждах снимките, ме обзе странно усещане. Не защото ми призля. По-скоро защото не ми призля. Взирах се в лицето на човек, когото щях да убия, а изпитвах същите емоции, като че ли решавам кръстословица. Замислих се за това. Дали след всичко преживяно в джунглите бях свикнал да убивам? Или след като вече никой не ме познаваше, никой не ме наблюдаваше, не бях и отговорен пред никого?

„А пред Бог?“

Това ме накара да се засмея. Майка ми се опитваше да ме възпита като католик, обаче войната изкорени и малкото мършави фиданки, израснали в резултат на нейните усилия. Никакъв бог нямаше да остане безмълвен свидетел на онова, което видях във Виетнам. На онова, което извърших там. Или нямаше бог, или имаше и не му пукаше за нищо.

Пък и наистина ли беше толкова странно, че не изпитвам никакви чувства? Озава участваше в корупционна схема. Ако си участник в такава схема, трябва да си наясно, че недоволството ти няма да получи гласност в никое съдилище, нито ще се реши чрез груповата терапия или посредничество. Този човек разбираше риска и го поемаше. Аз не бях виновен, че съотношението между опасност и печалба няма да даде резултата, на който се надява той.

Това си беше оправдание, естествено. Може би имах нужда от такова оправдание, нещо като чаша алкохол, за да събера смелост. Но колкото и да е странно, макар да разбирах, че е оправдание, ефектът беше налице.

Хората говорят за морал. Понякога си мисля, че всъщност просто има неща, които можеш да направиш, и други, които не можеш.

Е, аз можех. И щях да го направя.

11.

Още в „Лъва“ запомних наизуст сведенията за Озава и после изгорих документите според инструкциите на Макгроу. Вярно, за миг си помислих дали да не ги запазя като гаранция, в случай че нещо се обърка, но реших, че няма смисъл. Нищо в тях не ги свързваше нито с резидента, нито с никого. Бях започнал да оценявам предпазливостта на Макгроу и предполагах, че се е погрижил да не остави следи, и в буквалния, и в преносния смисъл. От друга страна, аз бях човекът, когото папката можеше да свърже с Озава. Беше най-добре просто да се отърва от нея.

Потеглих на дълга и безцелна разходка с Танатос. Временно оставих Озава настрана и се замислих как да процедирам с Миямото. Разработих логистиката, развих логична легенда, проверих системата за утечки. След като свърших с плана, паркирах мотора в Шибуя и взех линията „Гинза“. Не ми отне много време да открия каквото ми трябва — метростанцията „Гайенмае“ щеше да ми свърши работа. Закрачих назад-напред по перона, реших как трябва да действам и се качих в обратната посока.

Върнах се в Шибуя привечер, но все още имаше време да започна подготвителното разузнаване на Озава. Пътят към решаването на моя проблем с якудза минаваше през него, затова не исках да губя нито миг.

Според информацията от Макгроу той живееше в Кита-Сенджу, далеч на североизток на другия бряг на река Сумида. Никога не бях ходил там — не бях имал повод. Е, сега имах. Отбих се на една бензиностанция да заредя Танатос и продължих нататък. Не бях сигурен какво ще открия, ала се надявах, че ще е нещо полезно. Едно е да убиеш някого. Обаче да го направиш така, че да изглежда естествена смърт... По дяволите, нямах представа как ще изпълня тази задача.

Кита-Сенджу се оказа тих обикновен квартал, състоящ се главно от скромни еднофамилни къщи и магазинчета, несъмнено поддържани

от семействата, които живеяха на горния етаж. Улиците, които се отклоняваха от основните артерии, бяха тесни даже за Танатос и теснината им се подчертаваше от склонността на тамошните обитатели да ограждат няколкото сантиметра тротоар пред домовете си с всевъзможни саксии и да паркират колелата си пред тях. Къщите бяха дървени или железобетонни, някои дори от гофрирана ламарина, повечето малки и разположени нагъсто, но всички отлично поддържани. Мястото ми хареса. В него нямаше нищо модерно, да, обаче притежаваше атмосфера на нещо реално.

Намерих улицата на Озава, завих по нея и когато наближих адреса, намалих. За разлика от другите къщи, сградата отчасти беше тухлена — непретенциозна, само че излъчваща внушение за известно достойнство и успех. Двуетажна, със съвсем малко земя отпред и от двете страни, ниска метална ограда, бетонна площадка за паркиране с плъзгаща се врата отстрани, лъскава тойота седан. В информацията от Макгроу се твърдеше, че семейството имало само една кола, а самият Озава разполагал с шофьор поради своя пост, сомукайчо на ЛДП. Това сигурно означаваше, че жена му си е вкъщи. Самия Озава най-вероятно го нямаше — такъв човек рядко може да се прибере преди вечеря, а може би и до много по-късно, когато приключи с деловите си ангажименти.

Самата къща като че ли не предоставяше много възможности. Можех да проникна вътре, докато жена му отсъства. Добре, ами после? А ако се окажеше, че съм сбъркал и тя си е там? Или пък някой от родителите на двамата? Напоследък различните поколения японци порядко живеят под един покрив, но навремето това беше обичайно. Представих си как причаквам Озава, докато се качва или слиза от служебната си кола. Естествено, можех да го направя, само че резултатът изобщо нямаше да прилича на естествена смърт.

Завих по първата пряка и стигнах до голяма сграда с автентичен японски покрив. На тротоара отпред имаше няколко десетки колела. Будистки храм? Зачудих се кога е построен — ако се съдеше по стила и великолепието на изящните покрити с керемиди стрехи сигурно поне в началото на века. „Покрив“ на японски е „яне“, буквално „корен на къщата“, което подсказва ролята му като основа на всичко останало. Помислих си, че проектантът на постройката сериозно се е придържал

към тази философия, и изпитах странна почит и дори родство с непознатия и навярно отдавна починал архитект.

Приближих се. Синя завеса норен с надпис „Дайкоку-ю“ покриваше входа. Трите канджи^[1] означаваха „Големите черни горещи води“. В шкафчетата в малкото преддверие имаше няколко десетки чифта обувки. Интересно. Каквато и да беше първоначалната ѝ функция, сега сградата се използваше като „сенто“ — обществена баня. Въпреки че след войната постепенно изчезваха, по онова време сенто — буквално „гореща вода за петак“ — изпълняваха жизненоважна роля, като едновременно насърчаваха чувството за общност и хигиената, и в Токио все още имаше няколко хиляди, от малки и скромни квартални бани до разкошни като тази сграда.

Пак се замислих за къщата на Озава. Макар и внушителна, тя беше най-малко петдесетгодишна. По-новите домове се строяха със собствени бани, обаче имаше голяма вероятност в жилището на моя обект да няма баня. В такъв случай той сигурно редовно ходеше в кварталната сенто, може би всяка вечер. И даже да имаше баня, щеше да е жалко да живее толкова близо до такава великолепна сенто и да не я използва. Колкото повече мислех за това, толкова повече се убеждавах, че Озава е редовен посетител тук. Японските политици постоянно се мотаят сред избирателите си, за да демонстрират скромния си произход, да показват, че са от „шомин“, обикновения народ. И въпреки че домът на Озава надхвърляше средното ниво, човек с неговото положение спокойно можеше да си позволи нещо по-добро. Фактът, че е избрал това по-ниско равнище, представляваше поредната причина да очаквам, че мога да го намеря в сенто. В края на краищата нямаше смисъл да живее затворено в тази къща над средното ниво и никога да не участва в малко старомодно „хадака-но-цукиай“ — „голо общуване“ — с народа. Инстинктът ми подсказваше, че сенто е възможността, която ми е нужна — или самата сграда, или някъде между нея и дома му. Само трябваше да открия подходящия начин.

Паркирах Танатос и обиколих квартала пеш. Озава можеше да мине по два маршрута — по малкото квартално „шотенгаи“, ларгото, или направо по няколко много по-тесни улички. Нямаше откъде да знам кой път предпочита и дали винаги използва един и същи. И даже да знаех, по нито един от двата не можех да се шляя, без да привлека внимание. Затова реших да опитам в самата баня.

Влязох и оставих обувките си в едно от шкафчетата на входа. Вътре всичко беше старо, но добре поддържано: яки наглед стълбове, носещи разкошния, украсен с резба дървен таван; кожени кушетки за всеки, който иска да се отпусне преди или след банята: ярко осветление и безупречно лакиран под. Приблжих се до мама-сан, управителката, която седеше на бюро между входовете за мъжкото и женското отделение, и освен входната такса платих за сапун, шампоан, пешкир и тривка. Това място несъмнено се радваше на популярност в квартала, но фактът, че продават тоалетни принадлежности и дават под наем пешкири, предполагаше, че имат посетители и от по-далече — може би заради великолепната сграда, а може би и защото освен самата сенто предлагаша „онсен“ или „ротенбуро“, естествен извор или баня на открито. Мама-сан определено не се изненада при вида на непознато лице — поредният добър признак.

В мъжката съблекалня прибрах дрехите и сака си в шкафче с прелестно паянтова ключалка, минах през плъзгащата се стъклена врата и се озовах в мъжката баня. Моментално бях обгърнат от пара, горещина и аромат на цветя от сапуните. Задължителното изображение на планината Фуджи, фактически национален закон, красеше едната стена. Обилната светлина идваше не само от лампи, а и от два големи прозореца под високия таван и един оберлихт в средата. Двайсетина мъже на всякаква възраст седяха на ниски столчета пред крановете на стените — някои се бръснеха, други се търкаха, трети се поливаха с гореща вода от дървени ведре. Един мъж помагаше на момченце да влезе в басейна и за миг в ума ми проблесна споменът за собствения ми баща, който ме заведе в кварталната сенто, защото вече бях прекалено голям да ме къпят в кухненската мивка. Ясно си спомнях онзи момент, парата, сапуна и всичките невъзмутимо голи хора. Бях го възприел като инициация и родителите ми я отбелязаха като такава. После майка ми мърмореше колко много съм бил пораснал и даже обикновено сдържаният ми баща, навярно под въздействието на собствените си спомени, се усмихваше с необичайна нежност. За втори път в един и същи ден се поддавах на парадоксалното бреме на спомени за хора и неща, които вече не съществуваха.

Отърсих се от тези чувства и отидох в дъното при басейните. Бяха четири, подредени във формата на буквата Г покрай две от стените: големият басейн, до който имаше басейнче със студена вода,

се намираше в края на дългото рамо на буквата, а в края на късото рамо имаше два басейна с минерална вода. Табели рекламираха благотворното им въздействие за мускулни болки и различни кожни болести. В големия басейн, разположен между студеното басейнче и басейните с минерална вода, спокойно можеха да се поберат и трите по-малки.

Минах през втора плъзгаща се врата и се озовах във външна градина с друг басейн в средата, изсечен в естествената скала. Ротенбуро, нещо необичайно за сенто, и както бях предположил, навярно една от причините да идват и хора, които не живеят в квартала. Точно сега вътре нямаше никой, но иначе банята беше доста оживена. Въпреки че постоянният прилив на външни хора щеше да ми позволи да остана известно време, за да поразузная обстановката, същите тези клиенти щяха да представляват сериозно предизвикателство, когато настъпеше моментът за действие. Но всяко нещо с времето си.

Върнах се вътре. Японският етикет за баня непременно включва продължително и обстойно сапунисване, търкане и измиване преди влизането в басейна, обаче аз стигнах още по-далече и от тези строги изисквания, понеже исках колкото може повече да удължа престоя си, без да събудя подозрения. И докато усърдно обхождах всеки сантиметър от тялото си с насапунисаната тривка, размишлявах. Смятах, че има най-малкото доста голяма вероятност Озава да идва тук. Нямаше да е трудно да изляза малко преди него и да го нападна в гръб по пътя за дома му. Само че как щях да направя така, че смъртта му да изглежда естествена? Веднага отхвърлих първото, което ми дойде наум, душене от джудото. Биваше ме, но знаех, че съм далеч от онзи финес, който щеше да ми позволи да приложи фатална хватка, без да оставя видими поражения върху гърлото.

Изтърках се повторно и започнах да се поливам с ведро, като го пълнех с все по-гореща вода. Още първия път, когато ме заведе в сенто, баща ми ме научи на този трик, за да свикна по-лесно с врялата вода, и оттогава не го бях забравил. Нямащо как да се плакнеш с хладка вода и после да влезеш в басейна, обясни ми той — номерът бил да увеличаваш температурата, докато вече не можеш да търпиш. И тогава тялото ти било готово за басейна. Постъпих според неговите

напътствия и когато свърших, целият червен като рак, станах, отидох при големия басейн и се потопих във вдигащата пара вода.

Мускулите ми за броени минути се превърнаха в желе. Докато напрежението се отцеждаше от тялото ми, усетих, че тревожните мисли за начина, по който ще се справя с Озава, се оттичат от ума ми. Винаги съм обичал сенто и наистина беше прекрасно. Забравих за Озава и насочих цялото си внимание към мига, както ме съветваше Миямото за пиенето на чай. Тази стара величествена сграда се използваше за хилядолетен ритуал и аз бях в нея и бях свързан с всичко това, и ми беше добре. Беше ми достатъчно.

Един сбръчкан ояджи^[2] бавно се приближи, хвана се за парапета с разкривените си от артрит пръсти и се потопи в един от минералните басейни. Реших, че минералната вода помага при артрит, и си помислих, че ако имам късмет, някой ден може да достигна неговата възраст. Обаче всъщност не го вярвах. Най-различни хора идваха и си отиваха. Озава го нямаше.

Киснах се във водата колкото можех да изтърпя и тъкмо се канех да се охладя в студеното басейнче, когато в банята влезе някакъв мъж. Присвих очи и се вторачих през парата. Озава? Естествено, той беше облечен на всички снимки от папката и представляваше истинско предизвикателство да го разпозная гол. Но пък... накуцването от раната през войната? Мъжът се приближи, взе си столче и се настани до един от крановете. Въпреки че седеше с гръб към мен, ясно го виждах в огледалото насреща му. Той беше.

Хвърлих се в студеното басейнче и леденият шок отнесе и малкото останало от унеса ми. После поседях няколко минути отстрани, докато се поуспокоя. Наблюдавах го дискретно. Няколко души го поздравиха и той размени лаконични любезности с някои, но тази част от банята беше предназначена за сериозно къпане. Повечето разговори се водеха на кушетките в чакалнята.

След като се изплакна, Озава се изправи с известно усилие и тръгна към басейните. Куцаше доста силно. Подмина големия басейн и се потопи в един от минералните. Предположих, че подобно на страдащия от артрит ояджи Озава е открил благотворното въздействие на врялата минерална вода върху раната му от войната.

Сепнах се. Изразът „минерална вода“ безпричинно продължаваше да се върти в ума ми. За разлика от другите два басейна,

минералните бяха едноместни, просто големи вани. И бяха затворени отвсякъде. И малки. И естествено, изобилстваха на минерали. Главно соли. Значи... солена вода.

Солена вода, която е отличен проводник на електрически ток.

Изведнъж се развълнувах и трябваше да се съсредоточа, за да запазя небрежния си вид. Можех ли да го направя? Щеше ли да се получи?

Сбръчканият ояджи се надигна и отиде да се изплакне. Върнах се в горещия басейн. Този път почти не го усетих. Зачаках, като наблюдавах крадешком. След десетина минути Озава се наведе напред, хвана се за крана и се изправи.

Това хващане за крана... дали му беше навик? По онова време нещата бяха първобитни, ергономията още не беше станала наука и басейните в „Дайкоку-ю“ нямаха перила, дръжки и стъпала. Всеки с физически затруднения като онзи ояджи и Озава естествено щеше да се хване за крана, за да излезе от басейна.

Металният кран. *Заземеният* метален кран.

Отново излязох от големия басейн и пътьом потопих незабелязано длан в един от минералните. Облизах пръста си. Беше солен, както се и надявах. В ъгъла непосредствено наляво от басейните с минерална вода видях врата с надпис СЕРВИЗНО ПОМЕЩЕНИЕ. На съседната стена наляво от нея имаше кран и столче — последните от общо десет в тази редица. Ако успеех да заема това място, щях да съм почти на една ръка разстояние от по-близкия минерален басейн. Ако на съседното кранче нямаше никой, щях да разполагам с нужната свобода на действие, за да изпълня плана, който вече се оформяше във въображението ми.

Само че имаше един проблем — не забелязвах електрически контакти. Това не ме изненадваше особено много. По онова време правилата за безопасност при работа с електрически ток не бяха толкова строги и автоматичните прекъсвачи не бяха толкова широко разпространени. Щеше да е опасно да поставят контакт в непосредствена близост до басейните — някой идиот можеше да включи радио, сешоар или друг електрически уред, който случайно да падне във водата. Все някъде обаче трябваше да има контакт и предполагах, че е в сервизното помещение. Налагаше се да проверя и елтаблото, естествено, и по един или друг начин да обезвредя

защитните системи. Ала това нямаше да представлява сериозна трудност. Главното беше, че ако направех всичко както трябва, нямаше да останат следи, улики и изобщо каквито и да било признаци за насилие. Просто някой, било от жегата, било по някаква друга неизвестна причина, губи съзнание и тихо и кротко си потъва. Може би аритмия. Или емболия. Или пък случайна намеса на жестокия и капризен Бог. Няма как да се разбере — и съответно нямаше да има разследване, само съболезнования, скръб и догадки, а сигурно и те нямаше да траят дълго.

Най-непосредствената ми задача беше да проуча мястото, да подготвя нещата и да проведе суха тренировка. Не исках да пусна нещо в басейна само за да се задейства някой прекъсвач и да угаси осветлението. Трябваше да дойда пак, когато съм готов с всичко останало.

Изплаках се, изсуших се и се облякох. Озава вече си беше отишъл. Когато го видях как се отправя по най-прекия път до минералния басейн, разбрах, че е редовен посетител. Пак щеше да дойде. И тогава щях да го очаквам подготвен.

На излизане спрях да си завържа обувките и разгледах ключалката на входната врата. Не изглеждаше нищо особено — в края на краищата това беше баня, а не банка, — но не приличаше и на елементарните ключалки на шкафчетата за дрехи. Можех да вляза с взлом, бях сигурен в това, само че щяха да забележат. Осъзнах, че си нямам представа от използване на шперцове. И че се налага да се науча. Бързо.

Изгълтах паница рамен и бутилка бира на крак край метростанцията, плюс цял литър вода, за да компенсирам изгубената в сенто. Освен че бях уморен след този тежък ден, бях като пиан от прекалено дългото киснене в басейна с вряла вода, докато бях чакал Озава. Обаче наистина исках да започна този свръхускорен курс по работа с ключалки. Замислих се къде да открия човек, който да ме обучи. Явно трябваше да е опитен и в същото време да не държи особено много на задължителните изисквания и други такива подробности, свързани с ключарския занаят. Което предполагаше... човек, когото японското общество не приема напълно и който на свой ред страни от него. Като мен. Моментално се сетих за Шин Окубо, корейския квартал. Да, май трябваше да се насоча натам.

Не ми се прекосяваше пак цяло Токио, но имаше ли значение? Шин Окубо изобилстваше на хотели за любов, а съседният Шинджуку — още повече. Можех да потърся нужния ми човек и после просто да пренощувам в района. Още повече че няхах постоянно жилище, в което да се прибирам.

Унило поклатих глава. Проблемът не беше в целия път до западния край на града. Проблемът беше, че исках да пренощувам в източната част. И по-конкретно в Угуисудани. Исках да се върна в хотел „Ейпекс“ и отново да видя момичето на рецепцията. Пълен идиотизъм, като се имаше предвид колко неща ми предстоят.

Е, сигурно можех да потърся човека, който ми трябваше, и после да се върна. Всъщност не беше чак толкова далече и часът пик отдавна щеше да е отминал, така че нямаше вероятност да попадна в задръстване и на отиване, и особено на връщане. Естествено, бях беглец, замесен в убийство, обаче какво общо имаше това с евентуалната възможност малко по-добре да опозная едно момиче?

Още бях млад, разбира се. И не разбирах колко опасни може да се окажат оправданията.

[1] Китайски йероглифи, които се използват в японската писменост. — Б.пр. ↑

[2] Старец (яп.). — Б.пр. ↑

12.

Метнах се на Танатос и го пришпорих. Светлините се стрелкаха покрай мен, привечерната прохлада ми идваше добре след тежката жега в банята. За по-малко от половин час стигнах до метростанцията в Шин Окубо, оставих мотора и тръгнах пеш на изток по Окубо-дори, главния булевард. Отдалечих се от ослепителните реклами и безумната електронна музика на залите за пачинко около станцията и постепенно ме обзе усещането, че не съм просто в друг район на Токио, а че съм попаднал в съвсем друг град. Вървах между всевъзможни ресторантчета за пулгоги, оокбап и кимчи^[1], рекламирани на ламинирани снимки с надписи на корейски и японски и от улични търговци, които се надвикваха на смесица от двата езика. Улицата беше тясна и оживените тротоари щяха да са сумрачни, ако от заведенията не струеше толкова силна светлина. Имаше барове за караоке и салони за масаж, магазини за фалшиви маркови чанти и парфюми, денонощни магазини за преоценени стоки, в които за по-малко от сто йени се продаваше абсолютно всичко. Носеше се мирис на печено месо, пикантни зеленчуци, сладкиши, тютюн, бира и пот.

Ала дюкянчето на човека, когото търсех, нямаше да е на главната улица. Наемите там бяха прекалено високи, а и неговият занаят не се нуждаеше от пешеходния трафик на ларгото. Клиентите му знаеха къде е и сами го намираха.

На около километър от станцията навалищата започна да оредява. Ресторантите отстъпиха мястото си на магазини със спуснати щори, тротоарите станаха по-мрачни, уличките по-тихи и атмосферата — по-обещаваща за моите цели.

Завих по една тясна уличка, осветена само от няколко автомата за закуски, напитки и цигари. Почти всички сгради от двете страни бяха дървени, потъмнели от десетилетия зной и влага, с разкривени и надупчени навеси от гофрирана ламарина и винтове и гвоздеи, от които като кръв се стичаше ръжда. Хаотично преплетените жици и тръби, които висяха по фасадите им, приличаха на пипала на някакъв

екзотичен извънземен паразит, а под тези градски лиани бяха струпани найлонови чували с боклук. Почти всички магазини бяха затворени, но някои все пак светеха и аз се насочих към тях.

Първо се натъкнах на малък бар, който се пръскаше по шевовете от осем заливащи се от смях клиенти, после на корейско ресторантче за юфка, също толкова малко и претъпкано. Следваше дюкян с табела „Резервен ключ“ и реших, че най-после съм открил каквото ми трябва.

На масата вътре седеше съсухрен старец. Ниско насочената настолна лампа с въртящо се рамо оставяше лицето му в сянка. Тениската му висеше, а заради бялата лента на слепоочията му и кацналите на носа му очила с дебели стъкла главата му изглеждаше прекалено голяма за тялото му. Димящият фас сякаш беше израснал от устните му. Пред него имаше редица от няколко готварски ножа и той точеше единия с плавни прецизни движения. Наоколо бяха струпани всевъзможни електроуреди: тостери, вентилатори, прахосмукачка. Това май щеше да се окаже моят човек — „бенрия“ или в по-ново време „нандемоя“, буквално „господин Всичко“, квартален майстор, при когото комшиите могат да занесат за поправка всеки домакински уред.

Почуках по прозореца. Старецът вдигна глава и се вгледа в мен с присвити очи.

— Затворено е — осведоми ме на японски с корейски акцент, без да вади фаса от устата си. — Ела утре.

Явно беше „зайничи“, както се надявах. Етнически кореец, останал в Япония след Корейската война, нежелан в нито една от двете страни. И неизпитващ признателност към тях.

— Не мога да чакам до утре. — Извадих от портфейла си банкнота от десет хиляди йени и я притиснах към стъклото. — Сигурен ли сте, че не можете да ми помогнете сега?

Мъжът ме изгледа над очилата си, остави ножа, който точеше, и угаси фаса. Не изглеждаше опасен, обаче се зарадвах, че остави ножа. Това предполагаше известно доверие, без което нямаше голяма вероятност да се съгласи да ми помогне.

Той се приближи до вратата и спря.

— Какво е чак толкова спешно?

— Трябва да се науча да отключвам ключалки.

Кореецът присви очи.

— Да не си се заключил?

— Не, просто искам да се науча.

И без това присвитите му очи се превърнаха в цепки.

— Да чиракуваш ли искаш? Нямам нужда от чирак.

— Не. Искам да ме научите.

— Сигурен ли си, че не си се заключил? По-лесно е аз да ти отключа, отколкото да те науча, за да го направиш сам.

— Казах ви, не съм се заключил. Не разбирам нищо от ключалки. Искам да се науча. Ще си платя.

Той погледна банкнотата с алчен проблясък в очите.

— Ами естествено, мога да те науча. Само че няма да е евтино.

Осъзнах, че е трябвало да извадя по-дребна банкнота. Но вече беше късно.

— Добре, научете ме.

— Ела утре.

— Не. Сега.

— Да не си луд?

— Приличам ли ви на луд?

— Лудите невинаги си личат — изсумтя кореецът.

Нямаше какво да му отговоря. Вместо това приклекнах, пъхнах парите под вратата и пак се изправих.

— Искам да започна веднага.

Той се наведе да вдигне банкнотата и известно време безмълвно я оглежда. После измъкна от джоба си някакъв парцал и се изсекна толкова шумно, че сградата направо се разтресе. Прокашля се, прибра парите и парцала в джоба си, погледна над рамото ми и въпреки очевидното си нежелание отвори вратата.

— Може ли да вляза? — попитах, понеже не исках да го стресна, като нахлуя прекалено внезапно или без неговото изрично разрешение.

Старецът присви очи — вече знаех, че това е обичайното му изражение, когато не разбира нещо.

— Как ще те уча, ако висиш навън?

Имаше право. Прекрачих прага и той заключи зад мен. После, без да произнесе и дума, събра ножовете, които точеше, и започна да вади всевъзможни ключалки за врати от различни чекмеджета и лавици — редеше ги една до друга на масата.

— Защо само ключалки за врати? — попитах.

Кореецът ме погледна.

— Да не си крадец на колела?
— Не.
— Крадец на коли?
— Не.
— Касоразбивач?
— Не.
— Значи остават само ключалките за врати.

Беше по-умен, отколкото изглеждаше. Осъзнах, че съм се подвел по мършавото му тяло и видимата му възраст и съм го подценил. Докато го наблюдавах да подготвя импровизираната ни класна стая, се замислих дали в това няма нещо полезно. Да караш хората да те подценяват. Да не показваш какво се крие под повърхността. Да не им позволяваш да предвидят какво ще направиш. Хрумна ми японският израз „Но ару така ва, цуме о какусу“. „Умният ястреб крие ноктите си“. Преди за мен това бяха просто думи. Сега за пръв път усещах истинското им значение.

Той подреди всичко необходимо за урока и пак се изсекна толкова силно, че ушите ми запищяха. Надявах се да не му е навик, макар да виждах, че е така.

— Няма друг стол — каза майсторът, докато тъпчеше парцала в джоба си. — Искаш ли да седнеш?

— Не, не, няма проблем. Спокойно мога и да постоя. Седнете вие.

Той кимна и се настани от отсрещната страна на масата. С известно закъснение загрях, че е очаквал отказа ми. По този начин обаче се представяше като любезен и в същото време печелеше по-осезаемото предимство да използва стола. Хитро старо копеле. Кое то изобщо не ме смущаваше. Определено не исках да ме учи някой глупак.

— Ще започнем с основните принципи — заяви кореецът, докато вадеше инструменти за отключване от едно чекмедже и наместваше въртящото се рамо на лампата. — Най-често срещаният вид ключалка за врата е щифтовата. Всички патрони на масата са такива.

Разгледах подредените пред него ключалки.

— Колко време ще отнеме?

Той стегна един от патроните в менгеме.

— Да разбереш как действа механизмът ли? Пет минути. А да се научиш да отключваш щифтова ключалка, бавно, при нормални обстоятелства... Един час. Да се научиш да отключваш различни ключалки, бързо, с различни инструменти, при различни обстоятелства... Много време. Когато успееш да отключиш ключалка на тъмно и с ръкавици, ще разбереш, че вече си готов.

— Това пък защо ми е?

Старецът се засмя. Знаеше точно защо ми е, но не му пукаше.

Внезапно ме обзе любопитство.

— Как се учи човек на това? На ключарство, искам да кажа. И да поправа разни неща.

Възрастният кореец се вторачи в мен, навярно поласкан, че съм видял нещо повече от фасадата.

— Взимам нещата в ръцете си — отвърна той. — Питам ги как работят и слушам какво ми казват. После ги разглобявам и пак ги сглобявам. Правя го от съвсем малък.

Погледнах го и се опитах да си го представя като момче. И май почти успях. Все едно изведнъж го видях... по-цялостно. В три, вместо само в две измерения.

— Всеки ли може да го прави?

Майсторът сви рамене.

— Не знам. Малко хора го правят. Предпочитат да идват при мене. Досега никой не е искал да го науча.

Последните му думи ми подеждяха странно. Стана ми тъжно за стареца, но изпитах и някакво благоговение. Беше се учил цял живот, а щеше да го сподели с мен само за десет хиляди йени. И се позасрамах, че преди броени минути съм се ядосал, задето не съм се спазарил за по-малко.

Времето отлетя бързо. Сегиз-тогиз той ми даваше наставления — по-бавно, по-леко с кривия шперц, започни с друг щифт, — но като цяло ме наблюдаваше безмълвно, като се изключи периодичното му гръмовно секнене. След един час вече спокойно, макар и малко бавно отключвах различните ключалки, които кореецът поставяше пред мен. Всъщност не се оказа чак толкова трудно — въпрос главно на разбиране на механизма, на търпение и внимание. След като по два пъти се справих с всички патрони, той кимна и каза:

— Добре пипаш. Ако се упражняваш, може и да разбереш как действат нещата.

Взех решение наистина да го направя. И не само ключалките. И други неща. Всичко. Както казваше майсторът, просто ми трябваше упражнение. И внимание, естествено.

Ниско се поклоних, за да изразя уважението си, после се изправих.

— Имам добър учител. — В Япония комплиментът към учител се смята за грубост — на ученика няма как да му хрумне, че е в положение да изразява мнение за качествата на по-старшите от него, — но си помислих, че ще е хубаво да кажа нещо такова на човек, който никога не е учил друг. Пък и той не беше японец.

Старецът отговори на поклона ми.

— Няма какво повече да ти покажа. Поне що се отнася до щифтовите ключалки.

Усмихнах се. Това означаваше или че е време да си вървя, или че иска още пари.

— Ако пак дойда някой път, ще ме научите ли да отключвам и други видове ключалки?

Кореецът присви очи и се почеса по тила.

— Мъчна работа, много съм зает.

Зает ли? Че имаше ли друга работа, освен по цял ден да седи и да бърника уредите, които му носят? Сигурно се надигаше само да отключи на някой, който си е изгубил ключа.

И тогава разбрах. Просто се пазареше. Тези работи стават така.

— Сериозно? — попитах. — Даже при същите условия?! Десет хиляди йени на час?

Майсторът дълбоко си пое дъх, като че ли се канеше да направи най-тежката отстъпка в историята на пазарлъците. И това сигурно беше вярно — защото сто на сто знаеше, че може да измъкне от мен повече. Обаче не го направи.

— Е, може и да намеря малко време. Ти си добър ученик.

Понечих да си тръгна.

— А, още нещо. Ще ми продадете ли тези шперцове? За да се упражнявам.

Той отново примижа.

— Ти нямаш разрешително за ключар. Това е незаконно.

Зачудих се какво ще ми покаже, ако поискам *неговото* разрешително, но разбрах, че под „незаконно“ всъщност има предвид „скъпо“.

— Какво ще кажете за още десет хиляди йени?

Старецът пак се почеса по тила. Изражението му беше измъчено.

— Двайсет хиляди? — предложих аз.

Вероятно наистина ме беше харесал, защото не се опита да ме изцеди повече. Искрено му благодарих за отделеното време и му обещах скоро да се видим. После тръгнах към Танатос, въоръжен и опасен със своите нови умения и инструменти. След този напрегнат и изпълнен със събития ден си мечтаех за един хубав сън в хотела в Угусудани. И да видя пак момичето, естествено. Това щеше да е третата ни среща и се надявах този път най-после да ми каже името си.

[1] Корейски ястия. — Б.пр. ↑

13.

Тя беше там, разбира се. Даже да се изненада, че ме вижда, това не се изписа на лицето ѝ. Всъщност изражението ѝ не разкриваше абсолютно нищо.

Приближих се до гишето и демонстрирах находчивостта си:

— Здравсти.

— Здравсти — отвърна тя. Произнесена от нея, тази дума някак си звучеше по-приятно.

— Е, пак съм тук.

— Виждам.

Изглеждаше добре — по обичайния си начин. Опашка, суитшърт, никакъв грим.

— Искам да кажа, това е третата ни среща.

Тя свъси чело.

— Може ли да ви попитам нещо?

— Питайте.

— Защо все идвате тук?

Не можех да призная, че е понеже искам да я видя, а не се сещах за нищо друго, затова не отговорих.

— Тъй де, първия път няхах представа. Помислих си, че по някаква причина просто се нуждаете от стая за пренощуване. Вие сте малко по-млад и нямате делови вид като повечето ни клиенти, обаче си казах... не знам, че може да ви е изхвърлило гаджето ви.

Премълчах и тя продължи:

— Втория път пак си помислих същото. Но сега си мисля, че или нещо сте загазили и се криете, или е заради мен. Или и двете.

Божичко! Толкова се бях съсредоточил върху собствените си потребности, върху собствените си впечатления, че не ми и хрумваше как трябва да стоят нещата от нейна гледна точка. Глупаво е да не се замисляш за чуждата перспектива. В този случай наказанието беше само едно посрамване. При други обстоятелства можеше да е много по-сериозно.

— По малко и от двете — отвърнах, тъй като не знаех какво друго логично обяснение да дам.

— Какво сте загазили?

Донякъде се разочаровах, че повече я интересува тази страна на историята.

— Нищо, с което да не съм в състояние да се справя.

Тя се засмя.

— Колко души според вас са произнасяли същите тези думи точно преди да се удавят?

Нямаше какво да отговоря, така че попитах:

— Ще ми кажете ли името си?

— Защо толкова държите да го научите?

— Не знам. Все си мисля за вас като за „момичето от хотела“. Просто ми се струва обидно.

Това беше опит за шега, обаче тя не се засмя. Устните ѝ се разтвориха и очите ѝ се присвиха и се втренчиха в моите, сякаш се мъчеше да проникне в мен и да разбере нещо.

После това изражение изчезна и тя се намръщи.

— За кого от двамата?

— Ами, струваше ми се, че е обидно за вас. Но сигурно е и за двамата.

Още една дълга пауза. Реших, че няма да ми каже името си и че навярно би трябвало да се предам. Накрая обаче тя въздъхна.

— Саяка.

Хареса ми. Подхождаше ѝ.

— Здравей, Саяка — казах, без да се замисля.

И моментално съжалих, защото си помислих, че ще ме вземе на подбив, задето съм казал нещо толкова тъпо. Тя обаче отговори:

— Добре дошъл отново, Юн. Само да не очакваш шоколадче върху възглавницата, нали?

Не знаех дали се шегува, или ми дава да разбере, че на другата сутрин няма да се събудя до нея. Или и двете.

— Всяка нощ ли работиш тук? — полюбопитствах аз.

— От време на време имам почивни дни. Ти всяка нощ ли ще спиш тук?

Свих рамене.

— Както ти казах, в момента имам известни проблеми и ми трябва квартира, докато ги реша. Обаче не става дума за гадже.

Осъзнах, че последната забележка вече наистина е тъпа. Щеше да е добре, ако тя си мислеше, че моето отсядане в хотели за любов е свързано с домашен проблем. Не исках да ме разпитва повече.

— Е, надявам се, че не е нищо сериозно — отвърна Саяка.

— Случвали са ми се и по-лоши неща. — Не я лъжех. В Камбоджа ме беше преследвал северновиетнамски батальон. А и поне засега успях да избягам на якудза.

— Значи... нощувка, така ли?

— Да, както обикновено. — Проврях банкнотите под стъклото и тя ми подаде ключа.

— Знаеш ли, предполагам, че цялата тази история ще приключи съвсем скоро — казах аз. — И тогава вече няма да спя тук. Но си мисля... Днес открих едно страхотно кафене в Шибуйа. Какво ще кажеш да излезем на кафе?

Тя се изчерви и на лицето ѝ за миг се изписа смайване. После отвърна:

— Много мило от твоя страна, Юн, но... не.

По дяволите. Искрено се надявах, че ще се съгласи.

— Сигурна ли си?

Саяка кимна.

— Напълно.

Трябваше да схвана намека. Обаче ми се струваше, че проявява някакъв интерес към мен. Нищо не разбирах.

— Защо? — попитах я, без да се замисля. — Става дума само за едно кафе. Знам, че съм малко по-млад, но...

Последва неловко мълчание.

— Доста ми е... трудно да се придвижвам. Шибуйа ми е далече.

Почувствах се като пълен идиот.

— Мамка му, извинявай. Изобщо не помислих за това.

Тя се усмихна.

— Знам.

— Тъж... А ако намеря нещо по-близко?

Тя се засмя.

— Може би.

— Ще потърся. Искане ми се да те видя извън този хотел.

Тя ме погледна.

— Наистина не знам как да те разбирам, Юн.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Още не съм решила.

Почувствах се малко по-уверен и се ухилих.

— Е, добре поне, че си мислиш за това.

— Да. Ще ти съобщя решението си.

14.

Колкото и да бях уморен, бях и превъзбуден от последните събития и може би особено от разговора със Саяка. Саяка. Името ѝ ми харесваше. Много ми харесваше. И още повече ми харесваше това, че ми го каза.

Заспах толкова късно, че се събудих чак след осем. Когато излизах, нея я нямаше и заменилата я оба-сан взе ключа ми с цялата жизненост на автомат за закуски.

Първата ми задача беше Миямото. Винаги бяхме разговаряли на японски, но от разговорите ни знаех, че понякога си има работа с американци, затова смятах, че английският му най-малкото е разбираем. Е, щяхме да видим. Поупражнявах се да си преправям гласа — снижавах го, говорех по-бавно и дрезгаво, с по-старчески тембър, произнасях гласните различно, сякаш това не е родният ми език. Когато реших, че съм готов, отидох при един уличен телефон и му се обадох.

— Миямото десу. — Тук Миямото.

— Ало — започнах на английски. — Един наш общ приятел ми каза, че имате проблем, с който бих могъл да ви помогна. Предлагам да не споменаваме името му. — Говорех бавно и ясно, за да ме разбере.

Последва пауза, докато Миямото включи за какво става дума. Може да не очакваше толкова скоро да го свържа с някого.

— Да, да, добре. Той разговарял ли е с вас?

— Разговаряхме. Готов съм да ви помогна да решите проблема си. Наясно съм, че не ме познавате, но се надявам името на нашия общ приятел да е доказателство, че можете да ми имате доверие.

— Добре.

— Нуждаете ли се от моята помощ?

Отново пауза.

— Да.

— Тогава вижте какво ще направите. Съберете цялата информация, която ще ми е нужна — име, служебен и домашен адрес,

снимки и всякакви други сведения, които може да са ми от полза при тези обстоятелства. Поставете всичко в плик заедно с половината от сумата, която сте предложили на нашия приятел. В щатски долари.

Опасявах се, че няма да иска да плати авансово половината на абсолютно непознат човек, обаче той се съгласи.

— Добре. Но къде ще се...

— Няма да се срещаме. Няма нужда да знаете за мен нищо друго, освен гласа ми. Така е най-добре и за двама ни. — Всъщност даже наистина да бях друг човек, за какъвто се представях, това щеше да е изгодно само за мен, но смятах, че ще е по-любезно да покажа, че не мисля само за себе си.

— Тогава как ще ви дам плика?

Бях си задал същия въпрос. И тъкмо за да открия отговора, предишния ден бях взел линията „Гинза“.

— Знаете ли къде е метростанцията „Гайенмае“ на линия „Гинза“?

— Разбира се.

— Влезте през вход номер три и идете на перона, на който спират мотрисите за Шибуйа. Отляво ще видите два реда с по пет седалки. Дотук ясно ли е?

— Да.

— Залепете плика зад облегалката на първата седалка, до която стигнете, в самия край на реда. Направете го преди осем вечерта и аз ще го взема по-късно. Когато изпълня поръчката, ще повторим същото с останалата част от сумата.

— Но... това са много пари... да ги зарежа просто ей така на станцията.

— Когато видите мястото, ще се уверите, че е достатъчно сигурно. Пликът няма да остане дълго там, спокойно. Но трябва да разберете още нещо.

— Какво?

— Би трябвало да ви е ясно защо е най-добре да сведем контактите помежду ни до минимум. И защо заради собствената си безопасност не искам никой да вижда лицето ми. Очаквам да уважите моето желание за анонимност. Затова, докато се приближавам към перона, или с метрото, или пеш, от едната или другата посока, ако забележа човек, който според мен е там, за да ме изработи, с други

думи, да ме разпознае, никога повече няма да се чуем. Разбрахме ли се?

Последва пауза.

— Да.

— Повторете инструкциите ми, за да избегнем недоразуменията.

Той ги повтори.

— Добре — казах аз. — Нали ще се погрижите пликът да е на място до осем вечерта?

— Да.

Затворих, като си мислех, че опитният наемен убиец би го направил точно в този момент, и отидох да закуся. Метаболизмът на двайсетгодишните не може да се игнорира прекалено дълго. Щом се подкрепих, яхнах Танатос и потеглих за Акихабара, електронната Мека на Токио. Обиколих различни магазини и купих пет неща: ютия, маша за къдрене, удължител, изолирбанд и милиамперметър — уред за измерване на силата на електрически ток. Не бях специалист, въпреки че впоследствие постепенно придобих такъв опит, до голяма степен като „слушах“ нещата, по думите на стария нандемоя, обаче бях запознат с основите. Рискът от токов удар не се крие във волтажа, а в ампеража. Тоест пряката опасност не е в самата енергия, а в това колко бързо преминава през човешкото тяло. Затова понякога са фатални даже относително нисковолтови системи, каквито са домашните ел. инсталации. Електричеството се движи бързо. Стига съпротивлението да е слабо — например, когато кожата ви е мокра, — един нисковолтов удар е достатъчен да предизвика камерна фибриляция и светкавично изпадане в безсъзнание, последвани при липса на лекарска намеса от незабавна смърт.

Последната си покупка направих в една дрогерия — минерални соли, които според рекламата облекчавали артритни болки и всевъзможни кожни проблеми и съответно бяха като онези, които сипваха в специалните басейни собствениците на „Дайкоку-ю“. После занесох всичко в един порутен хотел за любов в Юено, панелка, украсена с пластмасови купидончета, където платих за „почивка“ в луксозна стая с „офуро“, тоест вана.

Влязох в стаята, заключих вратата и пуснах водата във ваната — гореща, за да възпроизведа колкото може по-точно условията в „Дайкоку-ю“. Затворих очи и си представих минералните басейни.

Реших, че ако се пусне електричество между Озава и канала или крана — всеки един, от които щеше да функционира като заземяване, — по-голямата част от енергията ще заобиколи моя обект. Но ако той се намираше между електрическия източник и канала или крана, токът щеше да мине през тялото му.

Когато ваната се напълни, спрях водата, поставих милиамперметъра върху затворения капак на тоалетната, потопих единия проводник и залепих другия за крана. Наблизо нямаше контакт — добре че се бях сетил да взема удължител. Включих машата за къдрене в него, а щепсела на удължителя — в един от стенните контакти в спалнята. После се върнах в банята, увих машата с пешкир и я потопих във ваната.

Като че ли не се случи нищо и осъзнах, че почти съм очаквал нещо зрелищно — искри, съскане, волтови дъги. С усмивка си помислих, че съм гледал прекалено много филми. Извадих щепсела от контакта и проверих милиамперметъра. Стрелката показваше трийсет и пет милиампера — несъмнено силен удар, но щеше ли да е достатъчен за фатален изход? Повторих процедурата, този път с ютията, и бях възнаграден с резултат от седемдесет и шест милиампера.

Изсипах солите във водата, разбърках ги, докато се разтворят, и пак направих експеримента. Амперажът се повиши повече от двойно заради по-добрата проводимост на солената вода — седемдесет и два милиампера с машата и шеметните сто и шейсет милиампера с ютията. Предположих, че ютията дава по-внушителен резултат заради по-големия си нагревател.

Каквато и токова защита да имаше в хотела — а с оглед на отвратителното му състояние „каквато и да е“ спокойно можеше да означава „никаква“, — сто и шейсетте милиампера във ваната не бяха достатъчни, за да я задействат. С малко късмет положението в „Дайкоку-ю“ щеше да е същото. Ако хващането на Озава за крана, за да се изправи, му беше навик и ако успеех да стиковам нещата както трябва, можех да насоча електричеството към водата и оттам през гърдите и ръката му, която щеше да е долепена до метална тръба, представляваща пътя на най-малко съпротивление и съответно най-подходящата траектория за тока, който възнамерявах да пусна.

Изведнъж ме обзеха съмнения. Да, солената вода беше по-добър проводник, но електричеството търси пътя на най-малко съпротивление. Ами ако тялото на Озава оказваше по-голямо съпротивление в сравнение със солената вода, отколкото в сравнение със сладката, и съответно привлече по-малко електричество?

Реших да не рискувам. Ако той не влезете в някой от по-малките басейни, и двата пълни с минерална вода, цялата тази работа нямаше да успее при никакви обстоятелства. В големия басейн имаше прекалено много вода, вътре щеше да има и други хора, пък и във всеки случай нямаше да разполагам с незабелязан достъп. Независимо от солеността на водата, ако потопях ютията на точното място и ако в съответния момент Озава се хванеше за крана, тялото му щеше да проведе достатъчно електричество, за да накара сърцето му да спре.

Напуснах хотела, отидох в Токийската градска библиотека и за няколко часа проучих куп стари медицински и инженерни томове за въздействието на електричеството върху човешкото тяло. Оказваше се, че имало точен диапазон за предизвикване на камерна фибриляция: между сто и двеста милиампера. При стойности под сто, въпреки че мускулите в близост до точката на удара можели да се свият, самото сърце нямало да пострада фатално. Ударите над двеста го карали да спре, което го предпазвало от аритмия, като имало риск от изгаряне. Тези стойности обаче се отнасяха за проводимостта на водата или за случаи на контакт с кожата. Не се отчиташе възможността електричеството да се насочи направо през гърдите. В крайна сметка заключих, че машата е по-добрата алтернатива. Достатъчно висок ампераж, за да предизвика аритмия, но не чак толкова, че да остави следи по кожата или напълно да предотврати аритмията. Освен това машата беше значително по-малка и незабележима от ютията.

След като приключих в библиотеката, минах през няколко железарии и избрах няколко различни ключалки. После се отбих в един магазин за преоценени стоки и купих бейзболна шапка, слънчеви очила, платнена хирургическа маска и дебело вълнено яке, с което щях да изглеждам доста по-едър. По дяволите, да, всеки, който обръща внимание на такива неща, щеше да разбере, че съм дегизиран, ала това беше много преди 11 септември и епохата на всеобщо наблюдение. Даже някой да се взеше в токийското метро, облечен като кинозвезда,

която се крие от папараци и се опитва да свали някое и друго кило с неподходящо за сезона яке, никой нямаше да му обърне внимание.

В единайсет вечерта, около час преди затварянето на метрото, взех линията „Гинза“ за Асакуса от станция „Шибуйа“. Качих се отпред и застанах отляво с лице към отсрещния перон. Когато влязохме в станция „Гайенмае“ и намалихме скоростта, огледах перона за „Шибуйа“, на който чакаха неколцина окъснели чиновници, но никой не ми се стори подозрителен. Запомних лицата им. Ако някой от тях още се мотаеше там, когато се върнех, щях да разбера, че имам проблем.

Слязох на следващата спирка, „Аояма-ичоме“, и зачаках мотрисата в обратната посока. Не се наложи да стоя дълго — мотрисите по линията „Гинза“ са на три минути даже извън пиковите часове. Качих се, този път почти в дъното. Когато наближихме станция „Гайенмае“, вдигнах хирургическата маска върху носа и устата си. Японското общество е удивително съвестно и често се случва грипозни хора да носят маски, за да ограничат разпространението на заразата. За щастие маските имат и друга функция. Бях сигурен, че с шапката, тъмните очила, маската и якето няма да ме познае дори самият Миямото. Още по-малко на снимка, ако някой успее да ме фотографира.

Мотрисата спря. Бързо слязох и закрачих по перона към Изход №3. Доколкото видях, всички чакащи се качиха. Двайсетината слезли пътници се насочиха към различни изходи. Всичко изглеждаше наред.

Продължих по перона. Мотрисата потегли. Наоколо не остана никой. Погледнах към отсрещния перон. Имаше десетина души, но не бяха същите, които бях видял преди няколко минути.

Стигнах до седалките, които бях описал на Миямото. Седнах на последната и се огледах. На перона не се мяркаше никой. По отсрещния перон вървяха двама чиновници с разхлабени вратовръзки. Смееха се на нещо и не ми обръщаха никакво внимание. Това беше моментът. Пресегнах се зад облегалката и напипах плик. Хванах го отстрани и го дръпнах. Разнесе се звук от отлепване и той остана в ръката ми — дебел пет сантиметра и изцяло облепен със здраво тиксо. Пъхнах го в сака си и си тръгнах. Подминах неколцина души и един охранител, ала дори някой от тях да се зачуди защо съм с тази маска, никой не го показва с нищо. Излязох от станцията и след като се уверих, че не ме следят, намерих обществена тоалетна и проверих

съдържанието на плика. Парите бяха там — пет хиляди долара, по онова време цяло състояние за мен. Имаше и папка с материали за някой си Мори, които щях да проуча по-късно. Обадох се на Миямото и с преправен глас му съобщих, че съм взел пакета и скоро ще се свържа с него.

Метнах се на Танатос, отидох в Юено и се настаних в един евтин хотел. Щеше ми се да видя Саяка, естествено, но тя не биваше да знае, че пристигам и излизам посред нощ. Не исках да се обяснявам и нямаше нужда да пораждам повече подозрения за характера на неприятностите ми, отколкото и без това вече бях събудил у нея. Странно — чудех се дали си мисли за мен. Сигурно бях глупак. Сигурно Саяка изобщо нямаше да обърне внимание, че съм нощувал другаде. Ако ми се случеше нещо, ако ме спипаше Бясното куче или някой друг от гангстерите, които се опитваха да приберат обявената от якудза награда за главата ми, тя може би щеше да си спомни един-два пъти за мен и после да ме забрави.

Както и всички други всъщност. Сам, беглец в някаква сумрачна стая в мърляв хотел. Запитах се как съм стигнал до това положение.

И не успях да си отговоря.

15.

Докато чаках да стане достатъчно късно, прегледах материалите за Мори. Кой знае защо, си бях представял по-възрастен човек, но той се оказа едва трийсет и пет годишен. Имал стройна фигура, предпочитал италиански костюми, пригласявал косата си назад като кинозвезда и му се носела славата на женкар. Направил необичайно бърза кариера в тогавашното министерство на вътрешната търговия и промишлеността, днес преименувано на министерство на икономиката, търговията и промишлеността. Само че според него явно не достатъчно бърза. От информацията в папката останах с впечатление, че е самомнителен и презира началниците си, че не желае да чака на опашка за властта и положението, които смята, че заслужава. Не го обвинявах, че е заплашвал шефовете си, за да получи каквото иска. Обаче не обвинявах и хората, които бяха реши ли преждевременно да го пратят в пенсия.

Освен това беше любител на караоке и пеел почти като професионалист. Обичал да води колеги и политически приятели в мъжкия клуб „Хигаши Уест“ в Акасака, един от престижните квартали за забавления в Токио. На японски „хигаши“ означава „изток“, така че барът се казваше „Изток-запад“, навярно намек за произхода на бардамите, много от които бяха европейки. Само десетина години по-късно сред бардамите в Токио вече се бяха появили достатъчно чужденки, но по онова време бяха рядкост. Много японци едновременно се прехласваха по европейките и изпитваха боязън от тях и Мори очевидно смяташе, че такива контакти са признак за неговия вкус, самоувереност и изтънченост. Може и да имаше право. Нямах представа — на тогавашната ми възраст всички жени представляваха за мен пълна загадка, независимо откъде произхождаха.

Замислих се как да се справя с него. Най-логичният избор беше пистолет, ала откъде да се добия с пистолет, при положение че огнестрелното оръжие строго се контролираше? Предполагах, че

Макгроу е в състояние да ми помогне, но поради изключителната си предпазливост нямаше да го направи. Прекалено шумен. Прекалено много балистични улики. Прекалено голяма вероятност да го свържат с него.

Втората логична възможност беше нож, обаче и това оръжие имаше потенциални недостатъци. От неприятния си личен опит в бойна обстановка знаех, че освен на кино хората рядко умират бързо и тихо след раняване с нож. Може да свърши работа точно насочен удар, да речем, в бедрената артерия — просто го нанасяш и отминаваш, — но ако не улучиш, с целия този огромен риск, който току-що си поел, ще постигнеш тъкмо обратния ефект и само ще дадеш на обекта да разбере, че са го нарочили. Ако искаш да си сигурен, трябва да му нанесеш множество удари и после да седнеш отгоре му, докато крещи и се мятат, и да го натискаш, докато кръвта му не изтече и той не умре. Може да опиташ да избегнеш дългата и шумна драма, естествено, като му прережеш гръкляна и сънната артерия, както ме бяха учили в армията, обаче трябва да имаш страхотен късмет да не те залее цял везувий от кръв. Трудна за изпълнение задача в многолюден град като Токио. И проблемът не е само кръвта по теб. Толкова много кръв мирише и хората познават тази миризма даже никога дотогава да не са я усещали.

Но фактът, че Мори си пада по женската част... това ме заинтригува. Реших, че мога да го използвам, за да избегна пистолета и ножа. В края на краищата човек, който спи, с която му падне, би трябвало да има много врагове. Ако се постарая, можех да постигна резултат, който полицията да приеме като нещо лично, а не професионално. Вече се носеше приказка... и ако успея да я подкрепя с няколко факта, следователите нямаше да търсят алтернативна и в този случай по-точна версия.

Зачудих се дали анализът ми е хладнокръвен. Предполагах, че да. Но с натрупването на достатъчно опит човек свиква с всичко, включително с убийствата. Ако не го притежаваш, ако не си оцелявал при такива обстоятелства и не си живял в такава обстановка, клиничният подход към убийството сигурно изглежда ужасяващ. Ала след всичко, което бях видял и извършил в джунглите, това просто ми се струваше разумно. Даже нормално. Трябваше да реша конкретна

задача и исках да го направя по най-сигурния, най-ефикасен начин. Нищо друго нямаше значение.

Оставих настрана размишленията си за Мори — по-непосредственият проблем беше Озава и това означаваше, че трябва да се упражнявам с шперцовете и ключалките, които бях купил. Понеже няхах менгеме, за да ги стегна, използвах едно чекмедже, което подпирах с коляно. Това значително затрудняваше работата ми, обаче щеше да ми е от полза. Както беше казал старият нандемоя, оттук нататък се нуждаех само от упражнения.

В три през нощта, максимално късно, но преди да наближи утрото, отидох в Кита-Сенджу. В сака си носех само машината, милиамперметъра и удължителя, а в джобовете си — само пачка банкноти и новия си комплект шперцове. Оставих Танатос до метростанцията и продължих пеш. Бяха затворили метрото още преди часове, малко по-късно последните таксита бяха закарали окъснените служители вкъщи. В хладната влажна нощ не помръдваше абсолютно нищо. Не забелязах жива душа, освен една самотна котка, която безмълвно ме преценяваше измежду два контейнера за боклук.

Не тръгнах направо към „Дайкоку-ю“ — първо обиколих квартала, като се вслушах внимателно, ала не чух нищо. Фасадата беше ярко осветена като предишната вечер, когато банята работеше. Не го бях предвидил. Обаче нямаше голяма вероятност някой да наблюдава от малкото къщи с изглед към входа. Вмъкнах се под завесите норен, напъхах шперцовете в дъното на едно от шкафчетата за обувки и зачаках в преддверието. Ако се случеше най-лошото и се появеше полиция, поне инструментите нямаше да са у мен. Ако ме заловяха да дебна пред някоя банка, това несъмнено щеше да е друг въпрос, но смятах, че мисълта за влизане с взлом в една сенто ще е толкова нелепа, че даже наистина да пристигнат, ченгетата сигурно ще ме пуснат, за да избегнат цялата бюрократична бумацина.

Ако това се случеше, естествено, пак щях да се изправа пред проблема как да се добера до Озава. Затова се надявах планът ми да сработи.

След десет минути реших, че мога да продължа. Почуках на вратата и зачаках. Нищо. Отново почуках, този път по-силно. Вътре едва ли имаше някой, ала беше по-добре да изломотя някоя глупост, например че през деня съм си забравил портфейла, отколкото да ме

пипнат на местопрестъплението. Пак нищо. Добре. Взех шперцове и се залових за работа. Не бях разчитал на толкова ярко осветление — даже смуцаващо ярко, въпреки че преддверието и завесата ми осигуряваха известно прикритие, — така че не се налагаше да действам опипом, умение, което щях да придобия много по-късно. Отне ми само минута да отворя, макар че, признавам, ключалката беше елементарна. Не се събух — въпреки че така нарушавах строгите японски обичаи, ако нещо се объркаше, нямаше да се наложи да търча бос обратно до Танатос. Осветлението беше изключено, но през прозорците и оберлихтата проникваше достатъчно светлина. Изтрих с ръкав бравата и другите повърхности, които бях пипал, после взех пешкир от един кош и грижливо почистих подметките си, не толкова от уважение към традициите, колкото, за да не изцапам безукорно чистия под, което със сигурност щяха да забележат.

Безшумно влязох в просторната къпалня, която сега имаше призрачен вид заради отблясъците на процеждащата се отвън светлина по повърхността на басейните. Някъде ритмично капеше вода, тихо бръмчеше вентилатор. Иначе цареше пълна тишина.

Отидох да проверя вратата до минералните басейни, която бях огледал предишния ден. С радост установих, че е заключена. С радост, защото щом я заключвах, нямаше да им хрумне, че някой е влизал. А и това предполагаше, че самите те рядко използват помещението. Иначе заключването и отключването й просто нямаше да си струва.

Справих се с ключалката толкова бързо, че в първия момент се уплаших да не съм я разбил. Но не, просто беше стара и щифтовете поддаваха изключително лесно. Вътре нямаше прозорци. Мамка му, трябваше да взема фенерче. Затворих вратата и натиснах електрическия ключ. Светна висяща от тавана крушка и установих, че се намирам в тясно помещение, не много по-голямо от килер. На стените имаше лавици с инструменти — чук, трион, бормашина. Видях кутии с разтвор за фугиране на плочки и боя. Направи ми впечатление, че инструментите са ръждясали и по кутиите се е събрал прах. Нямаше нищо, което да се използва ежедневно: нито почистващи средства, нито купчини чисти пешкири. Понамирисваше на мухъл, което показваше, че вратата не е отваряна от доста време. Както се бях надявал, тук складираха неща, които не предполагаха често влизане в помещението. Явно държаха най-необходимото другаде. Чудесно.

Приклеках и надзърнах под лавиците. На стената откъм минералните басейни имаше контакт. Усмихнах се.

Понечих да включа удължителя, но после се сетих за бормашината, която бях забелязал. И естествено, на една от високите лавици открих удължител с дебел кабел. Посегнах да го сваля, но си спомних, че не бива да оставям отпечатьци. По дяволите! Трябваше да си взема и ръкавици, освен фенерче. Добре де, щеше да ми е за урок. После щях да анализирам всичко и да преценя какво бих могъл да направя по-добре — точно както се анализират проведените бойни действия в армията. Засега се налагаше да импровизирам.

До кутиите с боя имаше стари парцали и аз ги използвах, за да сваля удължителя и да го включа. И тъкмо да включа и машата, ми хрумна нещо — дали контактът не се задействаше с електрическия ключ? Малко вероятно, но все пак не исках да рискувам. Включих машата и угасих осветлението. След секунди машата започна да се загорява. Добре, значи контактът работеше самостоятелно. Отново включих осветлението, излязох при минералния басейн, свързах милиамперметъра и пуснах проводниците във водата до канала. Върнах се вътре, взех машата, поех дълбоко дъх и я хвърлих в отсрещния край на басейна.

Зачаках. Нямаше мъждукане на крушки и къси съединения, нищо. Отлично. Експериментът ми не беше идеален, понеже през работно време може да използваха уреди, които в момента бяха изключени, обаче още някой и друг ампер нямаше да претовари инсталация, която се справяше, да речем, с перална машина и климатик. Забелязах, че тъй като е бяла и с бял кабел, самата маша не изпъква особено на фона на плочките в басейна. Естествено, денем щеше да се вижда по-добре, но реших, че мога да се справя с този проблем.

Изключих я и я извадих от водата, после проверих милиамперметъра. Петдесет и осем милиампера — много повече, отколкото в хотела, най-вероятно заради по-голямата концентрация на соли, отколкото бях успял да постигна по време на тренировката. Според материалите, които бях прочел в библиотеката, долната граница на фаталния диапазон беше сто милиампера. Само че ставаше въпрос за стойността при входящата точка. Важно беше какво става в гръдния кош, а там за фатални се смятаха десет милиампера. Бях

почти сигурен, че ако пусна близо шейсет милиампера във водата в същия момент, в който Озава се заземи, като се хване за крана, голяма част от електрическият ток ще мине през сърцето му.

Оставих удължителя включен и щракнах електрическият ключ с кокалчето на показалеца си. Изтеглих другия край на кабела през прага и внимателно затворих вратата. Под нея имаше доста широка пролука и натиках контакта точно под пантите. Побутнах го с носа на обувката си няколко сантиметра по-навътре и го огледах. Направо си беше незабележим и през деня едва ли щеше да изпъква повече. Кой ти обръща внимание на пролуката под вратата на някакъв склад, същата врата, която си е тук от години, ако не и от десетилетия?

Заклучих, избърсах бравата с ръкав, излязох и бързо се върнах до метростанцията. Виеше ми се свят от прилива на адреналин. Щях да го направя. Щях да го направя, да. Не мислех за нищо друго, не ми и хрумваше каква е потенциалната цена на онова, което купувам.

16.

На другата сутрин се събудих с мисълта „Днес ще убия човек“. Странна мисъл. През войната можех да убия някого всеки ден. Само че тогава не знаех кого. Пък и, естествено, задачата ми беше да убия някого, даже много хора — в края на краищата войната си е война. Както казва генерал Патън, целта е да накараш някое друго нещастно копеле да умре за родината си. Сега беше различно. Конкретно. И нямах заповед. Това обаче правеше ли го по-лошо? По-лошо ли е да убиеш конкретен човек, отколкото изобщо някого? По-лошо ли е да убиеш някого по собствени съображения, отколкото по съображения, продиктувани от някой политик?

Това навярно беше поредното оправдание. Но пък не можех да споря и с логиката. И в крайна сметка щях да го направя така или иначе.

Купих още ключалки и убих известно време с упражнения. Установих, че всяка малко се различава от другите — по-хлабава или по-стегната, по-лесна за работа опипом или по-упорита. Видовете обаче не бяха безкрайно много и предполагах, че ги обединяват общи принципи. С достатъчно тренировки щях да се науча да разпознавам с пръсти с каква ключалка си имам работа и съответно по-бързо да се справя с нея.

Часовете се точеха мъчително бавно. Видях по новините, че президентът Никсън обявява изтеглянето на последните американски сухопътни войски от Виетнам. Не спомена за Камбоджа. Никой не го попита за това. Предположих, че предпочитат да ги лъжат. Както и да е, нямаше значение. Всеки идиот знаеше, че войната е изгубена. Радвах се, че съм се измъкнал и мога да приема, че е свършила. По-рано същата година в гуамските джунгли бяха открили един сержант от японската императорска армия, Шоичи Йокои. Мислел, че войната продължава и той все още воюва. „Хазукашинагара каете маиримашита“, заявил Йокои при завръщането си в Япония. „Завърнах

се, въпреки че ме е срам“. Радвах се, че не съм като него. Отсега нататък щях да воювам единствено за себе си.

Привечер потеглих с Танатос за Кита-Сенджу. Бях по риза, панталон и обувки. Не носех нищо друго — нито чорапи, нито бельо. Сакът висеше на рамото ми, но бях скрил личните си вещи и парите от Миямото под матрака в хотела. Не особено находчиво скривалище, обаче камериерката щеше да се появи чак на другата сутрин и бях почти сигурен, че там всичко ще е в безопасност. Вече бях изгорил материалите за Мори. Бях залепил ключа от хотелската си стая зад казанчето в една тоалетна на метростанцията. С две думи, бях се освободил от всичко възможно.

Спрях на две преки от „Дайкоку-ю“ по посока на станцията. Ако се наложеше да си плюя на петите, исках да имам известна преднина, за да мога да се поотдалеча, преди да се метна на мотора. С една монета развъртях болтовете на регистрационния номер и го свалих. Едва ли някой щеше да забележи отсъствието му. Така или иначе, повече се опасявах после някой да не си го спомни.

Бавно започнах да обикалям квартала. В единия край на маршрута си зървах отдалеч къщата на Озава, а в другия — „Дайкоку-ю“. Правех всяка обиколка за двайсетина минути, за да не дам на хората възможност да се зачудят кой и защо се мотае край домовете им. Вече знаех, че Озава куца, и бях сигурен, че винаги минава за банята направо, а не по главния път, което улесняваше пресрещането му. Надявах се да не се наложи да го правя дълго. Въпреки мерките, които бях взел, не можеше да се каже, че съм напълно незабележим, и макар да се съмнявах, че някой ще ми обърне внимание, с времето поведението ми щеше да започне да прави впечатление.

След два часа по улицата на Озава зави тъмна кола със завеси на прозорците. Трябваше да е той — в квартала едва ли живееше друг със служебна кола и шофьор. Добре, беше се прибрал. Сега оставаше само наистина да има навик всяка вечер да ходи в сенто. Използвах момента да се отбия в една уличка и да се изпия. Нарочно не бях пил вода, защото бях наясно, че няма да имам много възможности да се облекча, докато го чакам, но след като го бях видял, изведнъж ме обзе нервност, а от бойния си опит знаех, че трябва да я свърша тази работа.

Той се забави само час, навярно колкото да вечеря или поне да размени любезности с жена си и може би с нейните родители. Тъкмо

започваше да се стъмва и аз вървях по посока на „Дайкоку-ю“, когато го видях бавно да куцука по халат и чехли с малка пластмасова кофа и пешкир в едната ръка. Свърнах в първата пряка, за да не му дам възможност да види лицето ми, и изчаках три минути. След това го последвах, като си развързах обувките, за да мога да ги събуя бързо, ако се наложи, и да ги прибера в някое от шкафчетата на равнището на кръста ми — така нямаше да се навеждам, за да ги извадя.

Този път си носех тоалетни принадлежности и пешкири от хотела и платих само входната такса на същата мама-сан, която май не ме позна. Естествено, ако всичко минеше добре, това нямаше да има значение.

Минах през тоалетната, после грижливо прибрах дрехите си в едно от шкафчетата в съблекалнята, без да го заключвам. Ако се случеше нещо непредвидено и ако изобщо имах време, трябваше да мога да си взема дрехите колкото се може по-бързо, навярно докато се опитвам да забаламосам противниците си. Тъй като носех само панталон, риза и сак, нямаше да ми отнеме много време.

Увих машата в пешкира, като оставих щепсела в единия край, после използвах друга кърпа за тоалетните принадлежности и минах през плъзгащата се стъклена врата. Парата и горещината ме обгърнаха, но аз се съсредоточих върху Озава. Той седеше пред един от крановете и се търкаше с насапунисана тривка. В големия басейн имаше десетина души, други десетина се сапунисваха или миеха. И двата минерални басейна бяха празни. Последният кран от редицата, онзи до минералните басейни, беше свободен и аз се настаних пред него. Огледах се. Никой не ми обръщаше внимание. Изисква го етикетът в обществената баня — всички са голи и затова не се зяпат. В момента това работеше в моя полза. Контактът на удължителя едва се подаваше изпод вратата на склада, където го бях натикал. Добре.

Оставих пешкира с увитата вътре маша до вратата. Ако някой случайно погледнеше към мен, щеше да си помисли, че се опитвам да запазя пешкира си сух, докато се къпя. Включих щепсела в контакта на удължителя, седнах на столчето и почнах да се сапунисвам. След малко се наведох и докоснах пешкира, за да се уверя, че машата започва да се нагрива. След тренировката предишната нощ нямаше основание да очаквам друго, но в боя човек се научава да не приема

нищо за даденост. Знаех, че ако я оставя прекалено дълго, тя ще започне да гори пешкира, но едва ли щеше да се стигне дотам.

Бързо се измих, преместих тоалетните си принадлежности и втория пешкир пред крана, за да се вижда, че е зает, и се насочих към минералните басейни преди Озава. Искях той да използва външния, затова се потопих в него. Ако скоро някой заемеше другия, пак щях да мога да освободя този за Озава. А ако другият останеше свободен, докато моят обект се приближеше, щях да се прехвърля в него. Странно поведение, да, обаче се съмнявах той да възрази. Само разсеяно щеше да се зачуди защо го правя и да влезе в другия.

Планът ми се оказа добър. След около минута в съседния басейн влезе един старец.

— Достатъчно ли ви е гореща водата? — попита и ми се усмихна той с почти комично пълен набор от зъби. Рязко кимнах и се извърнах. Нищо че щеше да ме помисли за грубиян, просто нямах желание да контактувам с никого повече, отколкото се налага, за да не ме запомнят.

Ала старецът не разбра намека.

— Тукашен ли сте? — И се потопи чак до брадичката.

— Не, не съм — отговорих с акцент, типичен за Осака, като си мислех, че ако все пак някой се опита да ме опише, ще е най-добре да ми направи грешен портрет. Озава вече се беше насапунисал и сега се миеше с кофата, която си носеше от къщи.

— Да, виждам, че не сте. От Кансай сте, нали?

Районът Кансай се намира в западната част на Хоншу, главния японски остров, където е Осака. Кимнах. Озава се изправи и се протегна.

— Какво ви води насам?

— Водата — отвърнах, спомняйки си цитата от „Казабланка“.

Старецът се засмя. Зачудих се дали е направил връзката с филма.

— Какво ви води в Токио, искам да кажа?

Озава хвърли поглед към нас и се насочи към ротенбуру, външния басейн. Мамка му!

Дали се беше отказал от минералните басейни, понеже бяха заети? Щеше ли да ги прескочи тази вечер? По дяволите, бях толкова близо, а сега не бях сигурен.

— Моля? — попитах стареца, осъзнал, че е казал не=о.

— Попитах какво правите в Токио.

— А, работя в „Мацушита“. — По онова време „Панасоник“ се казваше „Мацушита“.

— А стига бе! И аз работех в „Мацушита“. Вече съм пенсионер, но зет ми работи там. С какво се занимавате?

„Божичко, каква изобщо е вероятността за такова нещо?“ — помислих си. Усещах, че започвам да губя контрол върху положението.

— Ъъъ, с климатици. — „И ако ми кажеш, че и зет ти се занимава с климатици, ще пусна машината в твоя басейн!“

— Аз бях по осветлението — каза той. — Зет ми също.

— Страхотно.

— Е, все трябва да се издържа с нещо. Обаче има ужасно много работа. Не му остава време за нищо друго. Откакто постъпи там, наддаде десет кила. Не е като вас.

— Какво искате да кажете?

— Вие приличате на спортист. Хубаво е, че имате време за упражнения.

„О, стига!“

— Уф — изсумтях аз и се надигнах. — Не издържам повече. Беше ми приятно да си поговорим.

Той се засмя.

— На моята възраст е по-лесно. Имаш по-малко за губене.

Докато излизах, погледнах към пешкира. Там си беше — просто навита кърпа, която някой е оставил до вратата на склада.

Потопах се в големия басейн и зачаках. Старецът отиде при един от крановете да се изплакне. Сега и двата минерални басейна бяха празни. Поколебах се дали да не повторя същото като преди малко, ала реших да изчакам.

След няколко минути Озава се върна в къпалнята, хвърли поглед към минералните басейни и като ги видя свободни, тръгна към тях. Надигнах се от водата и разбрах, че не съм преценил точно колко ще му трябва да стигне до целта си. Щеше да ме изпревари. Той подмина външния басейн и тръгна към вътрешния. Мамка му!

— Ъъъ, момент — спрях го аз, след като го настигнах тъкмо навреме. — Не е моя работа, обаче мисля, че не бива да използвате този басейн. Старецът, който беше там... ами, изпусна се, разбирате какво искам да кажа. Не ми се ще да го правя на въпрос или да го

засрамвам. Ще съобща на мама-сан и тя дискретно ще се погрижи за това.

Озава се ококори и хвърли поглед към басейна, навярно за да провери дали въпросната злополука е „шобен“ или „дайбен“ — буквално „номер едно“ или „номер две“. Не се виждаше нищо, но пък кой иска да се кисне в пикня?

Той ми благодари и влезе във външния басейн. Сърцето ми щеше да изхвъркне. Огледах се наоколо. Никой не ни обръщаше внимание. Озава се облегна на стената и потъна във вдигащата пара вода.

Седнах пред крана, който бях използвал по-рано, и изведнъж ме обзе вдъхновение. Наведох се и вдигнах пешкира с увитата вътре маша. Докато се изправях, отпуснах достатъчно от кабела. После се обърнах към Озава и като доближих пешкира до ръба на басейна, се вторачих във водата.

— Леле-мале, явно и тук е направил поразия — възкликнах. — Онова зад вас май е лайно.

Той рязко се надигна и погледна през рамо.

— Къде?

„Хайде де, хайде де!“

— Не, не там. От другата страна. Зад вас.

Озава се втренчи и след като не видя нищо, протегна ръка и се хвана за крана, за да излезе. В мига, в който пръстите му се свиха върху метала, пуснах машата във водата зад него.

В първия момент сякаш не се случи нищо. Озава не се движеше, не реагираше по никакъв начин. Помислих си, че нещо не е наред, но после забелязах, че тялото му леко трепери и че дланта му все едно се е залепила за металния кран. Устните му бяха сгърчени в странна напрегната гримаса и от тях се изтръгваше едва доловим звук, нещо средно между стон и писък. Ако седеше на тоалетна чиния, вместо да лежи в басейн, просто щеше да прилича на човек, който се напъва да раздвижи червата си.

Наблюдавах го едновременно омагьосан и ужасен. Той се визираше право напред, ала усещах, че вече не вижда нищо. Огледах се пак. Никой не ни гледаше. Не знаех дали е получил смъртоносна доза електрически ток, обаче колкото повече чаках, толкова по-голяма ставаше опасността да ме разкрият. Хванах кабела, изтеглих щепсела от контакта и извадих машата от водата.

Тялото на Озава моментално се отпусна. Ръката му се изплъзна от крана и устните му се разтвориха. Разнесе се дълга съскаща въздишка. Той подбели очи и потъна по гръб във водата, все едно си лягаше да спи. Раменете му се скриха под повърхността, после темето и накрая лицето му — очите му бяха вторачени в тавана.

Изстисках водата от пешкира и с помощта на шише течен сапун натиках щепсела на удължителя под вратата. Ако някой надникнеше в склада, присъствието на включения удължител пак щеше да е странно, ала не чак толкова, колкото ако кабелът излизаше навън. Така или иначе собствениците едва ли щяха да споделят евентуалните си подозрения с някого. Доказаната смърт от токов удар щеше да се отрази зле на бизнеса им и това щеше да им помогне да решат, че съмненията им са неоснователни и не си струва да ги разгласяват.

Чух някой да пита: „Дайджобу?“ „Онзи добре ли е?“ Погледнах натам. Един от мъжете в големия басейн стоеше изправен и сочеше Озава. Въпросът му обаче беше насочен към хората около него, а не конкретно към мен. Увих тоалетните си принадлежности и мократа кърпа с машата във втория пешкир, станах от столчето и се заоглеждах, като че ли нямах представа за какво говори мъжът. Друг мъж се надигна от водата в големия басейн и се приближи, вперил очи в Озава. Отдръпнах се назад, сякаш съм неуверен и му правя място. Дотича и трети.

Продължих да отстъпвам, за да се отдалеча колкото може повече от мястото, към което скоро щеше да е насочено вниманието на всички. Когато стигнах до плъзгащата се стъклена врата, вече измъквах Озава от водата. Кожата му беше синя, главата му висеше безжизнено. Реших, че даже още да не е мъртъв, най-малкото е в пълно безсъзнание.

Тръгнах направо към шкафчето си, натиках всичко в сака и навлякох панталона и ризата. От къпалнята не се появяваше никой. Предполагах, че вече са измъкнали Озава от басейна. С широкото разпространение на портативните дефибрилатори в наше време той може би щеше да има шанс. Но след онова, което току-що бях видял, нямаше да го спасят даже някой да се опиташе да му окаже първа помощ.

Излязох в преддверието. Насилвах се да вървя бавно, като всеки, който се е напарил в сенто. Нахлузих си обувките и тръгнах към

Танатос с енергична, но не и привличаща вниманието походка. Запалих мотора и потеглих. Вятърът вледеняваше влажната ми кожа.

Пуснах машината в мръсните води на река Сумида. Изхвърлих пешкирите и тоалетните принадлежности в различни кофи за смет. Едва когато преминах околоръстната линия „Яманоте“, най-после си позволих да ликувам. Бях успял. По-късно щях да помисля какво съм можел да направя по-добре. Щях да науча полезни уроци. Засега обаче — бях успял!

Спрях на един мрачен и пуст паркинг и оставих адреналина да се оттече от вените ми. Можеха да се объркат толкова много неща. Логистични проблеми, електрически проблеми, проблеми със свидетели. Ала в крайна сметка всичко мина добре.

Спокойно може да не забележиш гората, когато си се съсредоточил върху отделните дървета.

17.

Обадих се на Макгроу. Не знаех къде е по това време, но някой от посолството ме свърза с него.

— Готово — казах само.

Последва пауза.

— Както трябва ли ще изглежда?

— Утре ще прочетете във вестника, сигурен съм.

— Нямам търпение.

— Дължите ми още материали.

— Ако прочита във вестника каквото ми обещавах, ще ги получиш. Ще се срещнем утре сутринта. Знаеш ли къде е Накагин Капсюл Тауър?

Знаех, разбира се. Този небостъргач бе завършен същата година и бе предизвикал голямо вълнение в Япония като пример за движението „метаболизъм“, което претендираше за нов подход в жилищното строителство, обединявайки архитектурни и биологични концепции. Всяко жилище в Накагин било монтирано отделно, можело да се подмени и подлежало на надграждане — уж бъдещето на градския живот. Днес се обитават само няколко от сто и четирийсетте капсули. Останалите се използват за складове и офиси или пък съвсем са изоставени, а самата сграда прилича на призрак, паметник на един обещан, ала нереализиран идеал, с рушаща се ръждясваща фасада и прозорци, помътнели като покрити с перде очи, архитектурен Озимандий^[1], останал безмълвен, безпомощен и сам, докато благословиите раждането му бащи на града се чудят дали да го погребат.

— Да, знам го.

— Отпред, в десет.

Не обичах да ми казва какво да правя.

— И гледайте да ми донесете материалите — отвърнах и затворих.

Пак се метнах на Танатос. Чудех се къде да пренощувам. Имах чувството, че Саяка само ще ме погледне и веднага ще се досети какво съм извършил или поне ще разбере, че съм извършил нещо. Това обаче беше нелепо. Няма никакъв знак на Каин. А и да има, аз вече го носех. Искях да я видя — въпреки всичко, което се случваше. Не, не въпреки... тъкмо заради това. В този момент няха нищо друго. Не исках да лежа буден сам в поредната анонимна стая в компанията на собствените ми мисли и с една-единствена перспектива — още материали, още убийства. Искях нещо повече. Искях да има какво да очаквам с нетърпение. Искях нея.

Стигнах до Угуисудани, както обикновено паркирах край метростанцията и продължих пеш до хотела. Когато влязох, Саяка вдигна глава и се усмихна. Не можех да не забележа изключителността на поведението ѝ. Досега тя винаги изчакваше малко, след като чуеше отварянето на вратата, и чак тогава се откъсваше от учебниците си. Явно повече я интересуваше ученето, отколкото кой е дошъл за стая. И никога не се усмихваше, когато ме виждаше.

— Чудех се дали пак ще дойдеш тази вечер — каза тя, когато се приближих до гишето.

Усмигнах ѝ се и аз.

— Това е моят втори дом.

— Нима? Е, снощи не беше.

— Да не си се безпокоила за мен?

Саяка драматично извъртя очи.

— Много си самонадеян.

Всъщност не се чувствах така, макар да се радвах, че проявява интерес към мен. Просто не исках да ме разпитва къде съм бил.

— Така или иначе, сега съм тук — заявих аз.

— Това сигурно означава, че още не си решил онзи проблем.

— Ами... още малко ми остава.

Тя впери очи в мен.

— Добре ли си?

Трябваше да отклоня въпроса. Ала не го направих.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Изглеждаш... различен. Уморен.

— Да, малко съм уморен.

Последва неловко мълчание.

— Значи... нощувка, така ли? — накрая попита Саяка.

— Да. Както обикновено.

Платих и взех ключа. Тъкмо се канех да се обърна, когато тя каза:

— В случай че сутринта не се видим, утре имам почивен ден. Е, вечер де.

— Така ли? — попитах импулсивно. — Искаш ли да излезем?

Саяка се засмя.

— Пак си самонадеян.

— Сериозно. Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Смехът ѝ секна и тя ме погледна с прямота и откровеност, които едновременно ме трогнаха и уплашиха.

— Виж, аз се придвижвам доста трудно.

— Не ме интересува.

Тя кимна.

— Знам и не отричам, че това ми харесва. Но ако си мислиш, че имаш представа какво е да излезеш с мен, много се лъжеш.

Посрещнах възраженията ѝ с известен ентусиазъм. Всички те бяха от практически характер, а за практическите проблеми винаги има решение, нали така?

— Защо не проверим? — предложих аз.

Саяка продължаваше да ме гледа в очите.

— Защото тази твоя проверка, Юн, може да ме постави в неловко положение.

Осъзнах, че не ѝ е лесно да го каже. Тази нейна строга фасада, зад която се криеше... представляваше нещо като броня. И сега тя сваляше част от нея. Бях развълнуван, обнадяден. Изпитвах и странното усещане, че ми е оказана голяма чест, което ме правеше неин длъжник. Тя ми се доверяваше и аз трябваше да ѝ докажа, че съм достоен за доверието ѝ. *Трябваше* да съм достоен.

— Наистина смятам, че няма от какво да се срамуваш — казах.
— Поне от мен.

Тя се усмихна.

— Много мило.

— Говоря сериозно.

— Знам. Благодаря.

Поклатих глава.

— Недей да ми благодариш. Просто ми позволи да те заведа на вечеря.

Саяка се засмя.

— Добре.

— Страхотно! Ще намеря нещо, което... на първия етаж. Нали разбираш, без стълбище. Какво обичаш да ядеш?

— Всичко.

— Суши?

— „Всичко“ означава и суши, да.

— Хубаво, ще намеря някое заведение. Къде живееш?

Тя поклати глава, сякаш изумена, че може да съм толкова тъп.

— Наблизо.

— А, ясно. Разбира се. Е, какво ще кажеш да се срещнем пред метростанцията? На северния вход? В седем?

Саяка кимна.

— Добре.

Не успях да се сдържа и се засмях щастливо. Тя пак извъртя очи и се върна към учебника си, отново вдигнала защитната си броня.

Само че аз бях надзърнал под нея. Мъничко.

Взех дълъг душ, толкова горещ, колкото можех да изтърпя, после се киснах в също толкова горещата вана, докато водата не започна да изстива. Това отпусна тялото ми, но умът ми не пожела да го последва. Вълнувах се от предстоящата вечеря със Саяка и се опитвах да се съсредоточа върху нея, да я използвам, за да „заглуша“ всичко друго. Обаче не успях. Не съвсем.

Чувствах се... зле. Не толкова, колкото предполагах, че би трябвало. Ала усилията на майка ми в областта на католическото индоктриниране може би не бяха съвсем безплодни, колкото си мислех. Струваше ми се, че тази вечер съм престъпил някаква граница, че съм направил нещо, за което ще трябва да отговарям, да се пречистя, да се изповядам. Но по същия начин се бях чувствал и след първото сражение, в което убих човек. Тогава ми беше минало и предполагах, че ще ми мине и сега.

Разликата се състоеше в това, смятах аз, че досега войната оправдаваше всичко. Е, сблъсъкът с онези чинпира в Юено не беше война, но можеше да мине за самоотбрана, което е почти същото. Даже цивилните — а имаше и цивилни и аз винаги щях да нося това със

себе си, — и те можеха да се отнесат към графата „война“, всичко се случва в разгара на битката. Бях войник и се сражавах по заповед, даже да бях пресичал границата, даже да бях губил самообладание. Не, тъкмо *защото* бях губил самообладание. За разлика от сега, когато действах напълно съзнателно. Това беше разликата и смятах, че е важно да го разбера.

Имаше нещо странно и смущаващо — всичко това изобщо не ми се струваше толкова ужасно, колкото би трябвало. Трябваше да ме измъчва гузна съвест, да ме разкъсват угризения, да съм ужасен, че съм извършил нещо чудовищно, фатално. Трябваше да съм обзет от, както казва онзи поет, „дързостта безумна на мигновено отстъпление, която с век благоразумие не ще изкупиш“^[2]. Трябваше да знам, че съм минал по прекалено далечен мост и съм стигнал в земя, откъдето няма надежда за завръщане.

Вместо това общо взето ми се струваше, че просто съм направил поредната крачка по път, по който неотклонно вървя от години.

[1] Герой от стихотворение на Шели. — Б.пр. ↑

[2] Т. С. Елиот, „Пустата земя“, пр. Г. Рупчев. — Б.пр. ↑

18.

На другата сутрин напуснах стаята си точно преди шест. Когато слязох долу, Саяка спеше, но изскърцването на вратата я събуди.

— Извинявай — казах аз и се приближих до гишето. Касетофонът ѝ тихо свиреше джаз. — Не исках да те будя.

— Няма нищо. Рано си станал.

— Имам да ходя на много места и да се срещам с разни хора.

Тя се вгледа в мен.

— И да решавааш проблеми.

Поклатих глава.

— Не е нищо сериозно. Почти приключвам.

— Както кажеш.

— Та... нали ще се видим довечера?

Саяка кимна и се усмихна малко унило. Зачудих се дали не се е разколебала. За малко да кажа нещо, което щеше да я избави от неловкото положение, обаче се уплаших да не го разбере неправилно и да си помисли, че всъщност аз съм се разколебал. Беше най-добре да оставя нещата както си бяха.

Закусих с тлъста риба тон и ориз на една сергия в Цакуджи до огромния рибен пазар със същото име, после се отправих към недалечния Накагин Тауър. Въпреки че бях подранил, Макгроу вече ме чакаше. Носеше фотоапарата си и предположих, че ако някой попита, е дошъл да снима небостъргача на бъдещето на ярката утринна светлина. Когато ме видя, резидентът кимна и се приближи.

— Браво — каза вместо поздрав. — Четох за случая в сутрешния вестник.

Не отговорих. Нямах нужда от неговите похвали. Знаех, че съм се справил добре. Макар също да усещах, че съм имал повече късмет, отколкото заслужавам.

— Ако снощи не ми се беше обадил и просто бях чул за това, щях да го помисля за съвпадение — продължи той.

— Ако ми бяхте казали, че е съвпадение и не ми дължите нищо, последиците нямаше да са много приятни.

Макгроу избърса челото си с носна кърпичка.

— Как го направи? Във вестника пише, че получил инфаркт в някаква обществена баня.

— И така може да е било.

— Направил си нещо и го е ударил ток, така ли?

— Как бих могъл да направя такова нещо?

— Точно това те питам.

— Какво ви интересува? Задачата е изпълнена. А сега ми дайте каквото ми дължите. Материалите за якудза.

— Само ти казвам, че ако ти се удават тези неща, можеш да изкарваш адски добри пари. Куриерството е празна работа. Знаеш ли колко са готови да платят някои хора, ако конкретни проблемни личности умрат от естествена смърт?

— Не искам да преживявам от такова нещо. Просто искам да остана жив. Хайде, къде са ми материалите, мама му стара?

Даже да се ядоса на изненадващата ми сприхавост и самоувереност, Макгроу не реагира. Само сви рамене и каза:

— „Кафе де Ламбър“.

— Какво е това?

— Кафене в Гинза. Осми район, номер хиляда и петнайсет. Недалеч от метростанция „Шинбаши“. Хареса ли ти в „Лъва“?

— Да.

— И там ще ти хареса. Седни на предпоследното столче на бара. Папката е под седалката. А, и опитай смеска номер три. Това е специалитетът на заведението.

— Защо толкова си падате по кафенетата?

Макгроу се подсмихна.

— Кафето в Токио е най-доброто на света, момче, а аз съм го обиколил целия. Щом се налага известно време да живея някъде, защо да не си направя кефа? Човек живее само веднъж. Запомни го.

Не ми харесваха всичките обръчи, през които ме караше да скачам, за да получа материалите, обаче си казах да не го приемам така. Това си беше част от занаята. А и не исках да се срещна лице в лице с Миямото, нали? Макгроу не ме разиграваше, просто проявяваше необходимата предпазливост.

— И още нещо — прибави той. — Засега материалите са само за Фукумото-старши.

Вперих очи в него и си помислих: „Ако се опиташ да ме измамиш, Макгроу...“

— Спокойно — усмихна се той. — Ще ти дам сведения и за Бясното куче. Не разполагахме с достатъчно полезна информация за двамата и решихме, че данните за бащата са по-важни. Той е главният. Което значи, че тъкмо *той* е наредил да те открият и убият. Щях да съм готов и с двамата, обаче не мислех, че ще се справиш с Озава толкова бързо. Сега поне ще имаш с какво да се занимаваш, докато събера нужното и за сина.

Бавно кимнах. Не ми харесваше, но нямах и достатъчно основания да протестирам. Бях осъзнал, че ако Макгроу се опита да ме прецака, ще го убия. Щеше да се наложи, както му бях казал по-рано. Вече ме преследваха от якудза. Включването на ЦРУ в списъка не ми се струваше голяма работа.

— Спокойно — навярно прочел мислите ми, повтори резидентът. — Ще ти дам и втората папка.

Поколебах се дали да не му напомня какво ще се случи, ако не изпълни обещанието си, обаче разбрах, че такава продиктувана от егото ми постъпка ще е детинска. Нещо повече, тъй като той вече знаеше какво ще се случи, така само щях да притъпя силата на заплахата. Понеже кой ще си хаби думите да говори за нещо, което се разбира от само себе си?

Не проумях всичко това веднага, ала този момент бележеше огромна крачка в развитието ми. Себепознанието води до самоконтрол. Оставаше ми да извървя дълъг път, но все отнякъде трябва да се почне.

Отне ми известно време да открия кафенето — беше малко и със скромна табела, просто светещ надпис над витрината, гласящ „Café de l'ambre. Предлага се само кафе“. Кой знае защо, това ми хареса. Звучеше адски самоуверено, адски категорично. Все едно пращаха на майната му всеки, който иска да си поръча кекс или макиато.

В малкото непретенциозно заведение ме посрещна прохлада, поддържана с климатик. На старомодната каса вляво от мен седеше жена на средна възраст.

— Колко? — попита ме тя.

Отговорих, че съм сам. Тя се изправи и ме придружи до бара, който беше на няма и три метра. Отдясно имаше шест двуместни маси с пейка откъм стената и столове от отсрещната страна. Отляво се намираше Г-образният бар с десет столчета, най-далечните две, от които — до късото рамо на буквата. Масите бяха заети, но на бара имаше свободни места, включително предпоследното, където Макгроу беше оставил папката.

Седнах и се огледах. Навсякъде старо тъмно дърво: стените, таванът, самият бар. От всичко лъхаше на едно време. Зад бара имаше стара везна с кобилица, ръчна мелничка и сандък за лед — истински дървен сандък за лед, не хладилник. Въздухът беше наситен с разкошен аромат на кафе.

Върху сандъка работеше малък черно-бял телевизор. ЛДП обявяваше наследника на Озава — изненадващо млад наглед мъж, казваше се Гай Кавазаки. Зачудих се как е успял да пререди всички старци, дето трябваше да са били пред него на опашката. Може да му беше помогнал Макгроу — срещу обещанието Кавазаки да се впише в отбора по-добре от Озава. Един репортер протегна микрофон пред лицето му и новият сомукайчо заговори гладко и успокоително за наследството на своя предшественик. Никой не можел да се надява, че ще замени този велик човек, обаче Кавазаки скромно щял да се опита да го направи за благото на партията и народа. И така нататък.

Веднага усетих предвидливостта на Макгроу: повечето клиенти, които сядаха на бара, идваха сами. Последното столче естествено привличаше всеки, който не желаете да седи между двама души. Ако има други свободни места, е малко странно да се настаниш до вече заето столче. С други думи, имаше статистическа вероятност това предпоследно място да е свободно по-често от другите. Макгроу можеше да използва и някоя от масите, но хората, които идват по двама, обикновено се задържат повече и ако мястото се окажеше заето, можеше да се наложи да чакам доста. Местата на бара се освобождават по-бързо. Няма гаранция, разбира се, обаче подходът на Макгроу предполагаше по-голяма вероятност всичко да мине гладко. Като се съсредоточиш върху детайлите и отчетеш различните фактори... Всичко това представляваше само предимство. Отново нещо, което познавах в бойна обстановка, но разбирах колко е важно да приспособя

уменията си към градската среда. Макгроу беше скапаняк, обаче това не означаваше, че не мога да науча нещо от него.

Изчаках, докато „маастаа“, собственикът, правеше кафе — строг наглед шейсетинагодишен мъж по риза и пуловер без ръкави, с гъста стоманеносива коса и сериозни очи зад големи очила. Кафеник нямаше. В „Кафе де Ламбър“ явно приготвяха само по една чаша. Наблюдавах го как изсипва смляното кафе в платнен филтър с телена рамка, поставя филтъра в медна каничка и бавно залива кафето с чайник, описвайки с ръката си кръг, наклонил глава настрани, за да гледа как се процежда вдигащата пара вода. Остави чайника, изчака водата да изтече, за кратко подгръ каничката на открит огън, изсипа течността в порцеланова чаша и я постави върху вече чакащата чинийка пред клиента. После се приближи към мен.

Поздравих го с поклон.

— Омакасе де онегаи-шимасу. — „Ще пия каквото вие ми препоръчате“. Макгроу може и да разбираше от кафе, ала едва ли колкото този човек.

Собственикът кимна.

— Силно? По-слабо?

— Не разбирам от кафе, но искам да се науча. Каквото вие смятате, че ще ми хареса.

Той се вторачи в мен за миг, след това отново кимна, сложи на бара чинийка, обърна се към лавиците и плъзна поглед по стъклените буркани. След малко избра един и направи кафето ми по същия начин като за предишния клиент, само че този път първо смля зърната с ръчната мелничка. Накрая сложи чашата в чинийката.

— Това е бразилски бурбон от хиляда деветстотин петдесет и втора. Рядко и изтънчено кафе. Малко е по-скъпо, но ако не ви допадне, ще ми платите колкото за обикновено кафе.

— Не знаех, че има отлежало кафе. Мислех, че прясното е най-хубаво.

Собственикът тихо изсумтя.

— Кафето е като виното. Божолето не се оставя да отлежи, обаче да пиеш прясно бордо „Премиер Крю“ си е живо детеубийство. Някои кафета стават изключителни с времето. По-фини, по-благородни. Но трябва да знаеш какво да търсиш в зърната.

По онова време изобщо не разбирах от вино, затова реших да му се доверя. Вдигнах чашата и като си спомних, че трябва да обръщам внимание, за миг я задържах, усещайки топлината с дланите си, оставяйки ароматът да се понесе нагоре. Ухаеше невероятно — силно, ала хармонично, настойчиво, но не и агресивно. Доближих чашата още повече и тя ме възнагради с различен букет от аромати: може би лакта или карамел. Затворих очи и отпих глътчица. Беше разкошно: богато, но без горчивина, с намек за лактата, която обещавахе уханието.

Само кимнах в знак на благодарност — думите бяха излишни. Очевидно доволен, собственикът ми отговори по същия начин.

— Казвате, че не разбирате от кафе. Може би разбирате повече, отколкото си мислите.

— Наистина искам да се науча.

Той се поклони.

— Секигучи десу. — „Аз съм Секигучи“.

Поклоних се и аз.

— Ямада десу. — Реших, че е по-добре да не използвам истинското си име. Японската фамилия Ямада е като английските Смит и Джоунс.

— Заповядайте пак, Ямада-сан. С удоволствие ще въведа в тайните на кафето човек, който истински го оценява.

Приех с поклон комплимента. Секигучи отиде да обслужи друг клиент и аз продължих да се наслаждавам на кафето. Наистина беше изключително. Само като си помислех каква помия съм пил, след като в Токио има такива места...

След няколко минути се огледах. Хората си приказваха, четяха или безмълвно размишляваха за букета на кафето, което пиеха. Никой не ми обръщаше никакво внимание. Бръкнах под седалката, напипах залепения отдолу плик, откъснах го и го пъхнах в джоба си. Естествено, Макгроу го беше залепил точно в средата, сигурно за да сведе до минимум вероятността случайно да го открие някой, който се е хванал за ръба на столчето. Допих си чашата, благодарих на Секигучи и като го уверих, че ще дойда пак, излязох в лепкавата жегата в Гинза.

Отидох в недалечния парк „Хибия“, седнах на една пейка под дърветата и отворих плика. Фукумото живеел в Дененчофу, скъпо гористо предградие с еднофамилни къщи в югозападната част на

града, извън околоръстната линия „Яманоте“. Щабът на Гокумацу-гуми се намирал в Шинджуку и той най-вероятно прекарваше там доста време, обаче идеята за нападение срещу твърдина на якудза ми се стори малко кофти, затова изобщо не я обмислих. Синдикатът контролирал проституцията в Шинджуку, чрез свой корейски клон държал повечето зали за пачинко в Токио и имал дялове от различни нощни клубове. Освен това се занимавал с лихварство, изнудване, саботаж на законни стачки и наркотрафик. Фукумото имал лични инвестиции в няколко мъжки клуба. Само че мисълта да се добера до него в някой от тях ми приличаше на игра на „тука има, тука няма“ с малка вероятност за успех.

Намръщих се. Тези материали бяха събрани от аналитик, не от разузнавач. Макгроу се ебаваше с мен.

После дълбоко си поех дъх. Тези страници трябваше да имат и друг прочит. Макгроу сигурно отдавна беше искал смъртта на Озава и досието на покойния сомукайчо отразяваше това желание. Никой обаче не подготвяше удар срещу Фукумото и Макгроу беше бързал, затова папката не съдържаеше по-конкретна информация.

Добре де. Поне разполагах с домашния му адрес. Можех да мина оттам. Що се отнася до разработката на подходяща тактика, нищо не може да се сравнява със запознаването с реалния терен.

Оставих сака си в шкафче на метростанция „Токио“ и потеглих за Дененчофу. Лесно открих дома на Фукумото — най-внушителната къща в и без това богатия квартал, лъскава и модерна. Босът на Гокумацу-гуми явно я беше избрал не само заради вида ѝ, но и заради сигурността, която му гарантираше — триетажна постройка, разположена в ъглов парцел с висока метална ограда. Входът се охраняваше от външен портал. Отстрани имаше аналогично оградена кучешка алея. Не ме изненада фактът, че двуместният гараж с вертикална врата е затворен. Замислих се как да проникна вътре. Лесно можех да се изкатеря по оградата, обаче трябваше да допусна, че от отсрещната страна са взети допълнителни предохранителни мерки. Щеше да е жалко да я прекатеря само за да скоча в леговище на ротвайлери. Можех да причакам Фукумото отвън, когато се прибираше или излизаше, само че едва ли щях да постигна нещо — вратата на гаража му позволяваше да влиза и излиза, без да си показва носа на открито. Той явно не беше лесна мишена като Озава, а човек, който

знае, че има сериозни врагове, и разбира, че домът му е потенциално уязвим, проявява още по-голяма предпазливост.

Обиколих невероятно тихия квартал в търсене на възможности, ала не забелязах никакви. По улиците нямаше даже деца, макар че след края на учебния ден картината сигурно щеше да се промени. Тази тишина усложняваше задачата ми още повече — нямаше къде да се скрия в близост до къщата, било за да събера сведения за по-късно или за да открия как да проникна вътре още сега. Предполагах, че това е една от причините Фукумото да избере тъкмо този квартал.

Реших, че мога да си позволя още едно минаване покрай къщата, но то щеше да е последно за днес — някой можеше да наблюдава. Когато завих по улицата откъм вратата на гаража, видях, че от него излиза кола. „Мамка му!“ Вече се движех бавно и отпуснах ръчките още повече. Ала точно когато започвах да се надявам, че ще мога да проследя Фукумото, навън се появи и останалата част от автомобила. Жълто порше 911 „Тарга“ със свален гюрук. Зад волана седеше жена с огромни тъмни очила, които обаче не бяха в състояние да скрият красотата ѝ. Тя спря, преди да излезе на улицата, за да види дали не идват други коли, забеляза ме и зачака. Без да се замисля, отбих и ѝ дадох знак да мине. Жената се усмихна, което ѝ придаде още по-самоуверен и прелестен вид, протегна ръка към сенника, докосна нещо и потегли. Чух механично бръмчене и се досетих, че е натиснала бутона на дистанционното за вратата на гаража. По дяволите, ако побързах, може би щях да успея да вляза вътре, преди да се затвори. Ами ако жената спре на тъгла, за да изчака евентуално минаващите коли? Имаше прекалено голяма вероятност да чуе рева на Танатос и да ме види в огледалото.

Тя зави наляво и веднага щом се скри от поглед, подкарах мотора напред, но закъснях. Вратата вече се спускаше прекалено ниско, за да скоча от седалката и да се вмъкна отдолу. Наведох се и видях лъскава хромирана броня и две гуми. После вратата плътно прилепна към земята и закри гледката. „Голяма работа“ — помислих си. Щом не можех да импровизирам по един начин, щях да го направя по друг.

Продължих напред и погледнах наляво. Жената чакаше в края на улицата с включен ляв мигач. Потеглих след нея, като се държах на разстояние.

Последвах я по главната улица. Видът ѝ, колата... Явно не беше чистачката. А младостта ѝ предполагаше, че не е и съпруга на Фукумото, който имаше голям син. Тогава какво правеше в дома му през деня?

„Ти как смяташ, по дяволите?“

Но защо в дома му? Защо през деня?

Кой знае, може пък жената на Фукумото да я нямаше точно по това време, да е отишла на фризьор или на среща с приятелки. От съображения за дискретност Фукумото може да предпочиташе да се среща малко преди края на учебния ден, когато улиците са най-пусти. Може просто да му се чукаше и да е вдигнал телефона. Обаче бях наясно, че тази жена не е момиче на повикване — първо заради скъпата кола, най-вероятно подарък от богат покровител. Както и защото в колата имаше дистанционно за гаража на Фукумото. Той нямаше да даде такова нещо на случайна позната. Не, инстинктът ми подсказваше, че жената с поршето е негова любовница.

Всичко това обаче не ме интересуваше особено. В момента най-много ме вълнуваше мисълта, че ако се добера до колата ѝ, ще се добера и до дистанционното за гаража. А ако се доберях до него, щях да се добера и до Фукумото.

Проследих я до Дайканяма на североизток от Дененчофу и на запад от „Яманоте“, като внимавах да не се доближавам. Не е трудно да държиш под око жълто порше. Тя паркира на улицата и влезе в един от бутиците за дрехи, с които се гордееше кварталът.

Днес не бих се хвърлил с главата напред без никаква подготовка. По дяволите, не бих се хвърлил с главата напред и почти без да се замисля. Ала по онова време бях млад, импулсивен и глупав. Не знаех как можеш да управляваш късмета си и защо е жизненоважно поне да се опитваш.

Вместо това изводът от целия ми анализ повече или по-малко се свеждаше до следното: „Никога няма да имаш по-голям шанс“.

Оставих Танатос на известно разстояние, закрачих по тротоара и спрях да разгледам поршето, все едно му се възхищавах. Нов модел, с онези регистрационни номера „джикошики“^[1], които властите бяха започнали да предлагат едва две години по-рано — зелени денем и светещи нощем. Беше издаден в Шинагава: 1972. Реших, че номерът осведомява интересувашите се коя година е моделът.

Огледах се — много хора, никой, от които не ми обръщаше внимание. Грабнах дистанционното на гаража от сенника, върнах се при Танатос и отпраших. Можех да стигна обратно до Дененчофу за нула време. Фукумото едва ли щеше да очаква компания толкова скоро след заминаването на любовницата си. Ако имах късмет, можеше даже да е задрямал от приятната умора.

Досега нещата вървяха гладко, нареждаха се идеално. Трябваше да се сетя, че всичко е прекалено лесно. Обаче не се сетих.

[1] Буквално, „със светец надпис“ (яп.). — Б.пр. ↑

19.

Спрях при една аптека и купих някои медицински стоки, сред които латексови ръкавици. Трябвах ми само ръкавиците, но беше по-добре да изглежда, че се готвя за операция, отколкото за престъпление. Имаше ли някакво значение? Навярно не, ала нямаше нищо лошо в това да притъпя вниманието, което можеха да привлекат ръкавиците. Учех се.

Отбих се и в магазин за преоценени стоки и купих необходимото за лека дегизировка, каквато бях използвал, за да взема папката на Миямото. Този път се спрях на тъмно найлоново яке вместо на вълнено. Взех си и евтин кухненски нож с пластмасова кания. Предпочитах пистолет, но нямаше как да се сдобия с пистолет, а не исках да влизам без никакво оръжие. Изобщо не мислех за това как ще се справя с Фукумото — бях убеден, че ако всичко друго е наред, ще импровизирам с някакъв тъп предмет или даже с голи ръце. Само че няхах представа с каква съпротива може да се сблъскам и исках да съм подготвен.

Преди да оставя Танатос на метростанцията, свалих регистрационния номер и го скрих под един автомат за напитки. После нахлузих якето и останалата си дегизировка и извървях еднокилометровото разстояние до дома на Фукумото. Носех само латексовите ръкавици и ножа в джоба си и дистанционното за гаража в ръка.

Бързо минах пред къщата. Всичко изглеждаше също като преди четирийсет и пет минути. Адреналинът бушуваше в кръвта ми. Завих по страничната улица. Нямаше жива душа. Бавно си поех дъх и издишах, за да се успокоя.

Натиснах бутона на дистанционното и вратата бавно започна да се вдига. Видях колата, която бях зърнал по-рано — черен мерцедес. Второто място беше празно и по бетона тъмнееха петна от масло. Явно тук обикновено имаше два автомобила и единият в момента липсваше. Никога нямаше да извадя по-голям шанс да сваря Фукумото сам.

Влязох и пак натиснах копчето. Докато вратата се затваряше, надянах ръкавиците, дръпнах се до стената и извадих ножа. Не знаех къде е Фукумото, нито дали ще чуе отварянето и затварянето на гаража. Но ако дойдеше да провери, трябваше да съм готов.

Вратата се спусна докрай и изведнъж се озовах в пълен мрак. Очите ми бяха свикнали с яркото слънце навън и докато се приспособяват, щяха да минат няколко минути. Мамка му, не се бях сетил за това. Е, нямаше какво друго да направя, освен да чакам. Сърцето ми туптеше бясно и аз се съсредоточих върху усилията си да дишам бавно и да овладеем нервността си, както бях правил по време на сражения.

Всъщност през процепите на вратата проникваше доста светлина и скоро започнах да различавам очертанията на нещата. Нямаше почти нищо друго, освен мерцедеса. Лавица с автокозметика. Гири в ъгъла — явно не бяха използвани от години. Инструменти, закачени на стената — отвертки, трион, клещи. Доста голям чук тип „кози крак“.

Взех го и отидох до вратата към къщата. Хванах ножа и чука в едната си ръка, а с другата бавно и леко натиснах бравата. Очаквах да е заключено и бях готов да отключая. Вратата обаче приятно ме изненада.

Дълбоко вдишах и издишах, после я открях. Бързо надзърнах и рязко отдръпнах глава. Кухня. Нищо друго. Пак погледнах. Никой. Отворих малко по-широко и надзърнах отново. Пак никой.

Клекнах и отворих вратата докрай, готов да я затръшна, ако някой открие огън. Видях просторна подредена чиста и пуста кухня.

За миг подадох глава навън и веднага се отдръпнах. Наляво и напред имаше отворени портали. За трапезарията и дневната, за къде другаде.

За трети път подадох глава, но сега останах в тази поза и се заслушах. Стори ми се, че долавям гласове, ала някъде отдалече и не чувах какво казват. Хора? Или радио или телевизор?

Станах, затворих вратата и отидох до вратата, която евентуално водеше към дневната. Отново спрях и наострих слух. Гласовете се чуваха малко по-ясно. Бяха мъжки и със сигурност не идваха от телевизор или радио, но пак не разбирах думите.

Надзърнах. Стълбище надясно. Пуст коридор и отворена врата в дъното. Гласовете се носеха оттам.

Предпазливо тръгнах по коридора, почти долепил гръб до едната стена. Оглеждах се, обмислях реакциите си при непредвидени обстоятелства и чертаех пътища за бягство. Сигурно съществуваха принципи за изграждане на домашна система за сигурност и си обещах да ги науча, но засега развитите ми в джунглата умения ми вършеха доста добра работа. Плюшеният килим заглушаваше стъпките ми. Вече чувах гласовете по-ясно — бяха двама. Като че ли водеха делови разговор, нещо за назначаване на нов началник-отдел „Приходи“. Аз обаче почти не обръщах внимание на самите думи. Бях съсредоточен в интонацията, която беше спокойна, делова. Двамата се бяха задълбочили в разговора си и не забелязваха нищо извън стаята. Държах ножа в лявата си ръка и чука в дясната. Пристъпвах напред, спирах и се вслушвах. После пак. И пак.

На три метра от вратата дъската под крака ми изскърца. Високо.

Вцепених се. Разговорът оттатък секна. Възцари се пълно мълчание. Нито дума, нито въпрос от типа „Какво беше това?“ или по-мекото „Чу ли нещо?“.

Решението ме връхлетя мигновено, автоматично. Ако не бяха мълкнали, може би щях да изчакам реакцията им, да видя дали ще ми се удаде да се доближа още малко и да се възползвам от ефекта на изненадата. Обаче тази абсолютна тишина... възприех я като увереност, като подготовка, като сурови мъже, които посягат за оръжието си. Възприех я като знак, че ако не действам веднага, ще им отстъпя цялата инициатива. Колебаех се само дали да атакувам, или да отстъпя.

Избрах да атакувам.

Втурнах се напред и влетях в стаята, като нададох бесен джудистки рев „кияй“. Някаква гостна, четирима мъже, всички с костюми. Двама седнали един срещу друг на масичка в отсрещния край на помещението, двама на столове по-близо до мен. В единия от онези в дъното разпознах Фукумото от снимката в папката. Другият — горе-долу на същата възраст — приличаше на мениджър. Третият и четвъртият приличаха на охрана — по-млади, с типичната за гангстерите ситно накъдрена коса и яки, издуващи костюмите им мускули. Както бях предположил, и двамата вече се изправяха и бъркаха под саката си.

Бойните викове неслучайно са стари колкото самата война. Какъвто и да е бойният вик — „команчи“, „банзай“ или нещо друго — атавистичният първобитен рев стряска и обърква врага. Затова, като крещях като побъркан, аз метнах чука наляво по Първия мускул. Внезапната ми поява и виковете ми го бяха стреснали и освен това цялото му внимание беше насочено към опитите му да извади оръжието си. Чукът го улучи в лицето с отвратително изхрущяване от удар на метал в кост. Аз вече се обръщах и нападах панически облещения Втори мускул, който отстъпваше от мен. След десетина години Денис Тюелър от Юта щеше да докаже, че в радиус от шест и половина метра опитващият се да извади пистолет срещу нападател с нож обикновено губи, особено ако отстъпва по права линия, вместо да се отдръпне от траекторията на атаката. Моят човек нямаше да доживее до това проучване. Все пак успя да извади пистолета си, обаче аз сграбчих цевта с лявата си ръка, завъртях я настрани и в същия момент забих ножа в корема му. Втория мускул изпищя и отскочи. Пак го намушках. И още веднъж. Той пусна оръжието и се опита да се извърне. Аз отново бях на война, атакувах от засада, истински демон, берсерк, жива машина за убиване. Втория мускул се строполи и се сви на кълбо. Насочих пистолета към главата му и дръпнах спусъка. Нищо. „Какво става, по дяволите?!“ Погледнах го — броунинг „Хай Пауър“ с вдигнат ударник и предпазител. Нищо чудно, че Втория мускул не беше успял да стреля. Свалих предпазителя и го застрелях в главата. Приблжих се до Първия мускул, който лежеше по гръб. От дълбоката рана на челото му течеше кръв. Стрелях право в нея.

Фукумото и другият бяха скочили на крака, ала стоята нямаше друг изход, освен този зад мен, а двамата явно нямаха желание да ме атакуват. Тръгнах към тях с насочен пистолет и стиснати зъби, ръмжах като върколак.

Босът на Гокумацу-гуми вдигна ръце.

— Нанде темае? — извика той. „Какво искаш?“ Прострелях го в лицето и той се свлече на пода. Другият понечи да избяга покрай мен, но аз вече се обръщах. Първият куршум го улучи в шията. Той се завъртя и падна. Приблжих се и го довърших с изстрел в тила. Върнах се при Фукумото и пратих още един куршум в главата му, после направих същото с двамата охранители. Накрая спрях. Бях се задъхал. В стоята вонеше на барутен дим и кръв. И на лайна — някой

се беше изпуснал. В първия момент не успях да се ориентирам къде се намирам, трупите и смрадта ме влачеха обратно към джунглата, ала очите ми ми казаха, че съм в нечия гостна.

Съсредоточих се върху дишането си, постепенно го забавих и сърдечният ми ритъм го последва. Опитах се да разсъждавам. Трябваше ли да направя нещо, да оставя някакви улики, нещо, което да заблуди полицията и мафията?

Не ми хрумваше нищо. Всичко това ми беше прекалено непознато, прекалено объркващо. Не бях в състояние да се прехвърля от боя на местопрестъплението. Имах една-единствена мисъл: да се разкарам, преди да са се появили подкрепленията.

Искаше ми се да запазя пистолета, обаче разбихах, че не бива. Той можеше да ми е от полза, само че нямаше начин да се размотавам с оръжието на убийството. Хвърлих го върху трупа на Втория мускул.

Чакай, чакай, Първия мускул също имаше пистолет. Поне беше посегнал да го извади.

Приклеках и разтворих самото му. Да, пак броунинг, затъкнат под пояса. Претърсих панталона му. Нямаше резервен пълнител. Сигурно не бе очаквал да участва в престрелка. Проверих пълнителя. Зареден — тринайсет патрона. Я чакай, дали пък Втория мускул нямаше резервен? Едва ли. Пък и той лежеше в огромна локва кръв и не исках да оставям стъпки из къщата. Ама мамка му, можех да взема пълнителя на неговия пистолет, трябваше да са му останали още пет патрона. Само че аз го бях хвърлил върху трупа му, който сега беше ограден от кървава локва. Да избутам дивана при него, да се надвеса и да го вдигна? Не, не си струваше изгубеното време. Налагаше се да се задоволя с един пистолет.

Огледах се още веднъж. Дали не забравях нещо? Я чакай, ножът, ножът! Бях платил в брой, но все пак не биваше да го оставям. Бях го пуснал, след като взех пистолета от Първия мускул... само че къде? Панически се заоглеждах. Ей там! Вдигнах го, избърсах го в крачолата на панталона му и го пхнах в канията. Чакай, по дяволите, ами чукът?! Може би не биваше да оставям и него. Каква версия щяха да измислят за нападение с чук срещу четирима въоръжени гангстери? В момента не можех да обясня защо, обаче реших, че трябва да върна чука на мястото му. Вдигнах го. Мамка му, по него имаше доста кръв. Бързо отидох в кухнята, взех домакинска хартия и го почистих. „Ами

ти?“ Погледнах якето си. Да, и по него имаше кръв, но повечето се почисти лесно, а тъмният цвят скриваше останалите петна. Напъхах хартията в джобовете си, върнах се в гаража и оставих чука върху лавицата. Добре, можех да си тръгвам.

Два пъти дълбоко си поех дъх и тъкмо се канех да натисна дистанционното, когато моторът заработи и вратата започна да се вдига. „Какво ставаше, по дяволите?“ После загрях: „Някой идва!“ Бързо заобиколих пред мерцедеса и се свих под бронята, опрял гръб в стената и с броунинга в ръка.

Вратата продължаваше да се вдига. Надникнах под колата и видях гуми на друг автомобил, който чакаше на късата отбивка. Щом гаражът се отвори, автомобилът потегли напред. Залегнах още пониско. Колата спря, моторът угасна и предната дясна врата се отвори. Зърнах обувки на доста високи токчета и два дебели глезена в чорапи. Съпругата? Сигурно. Да я убия или да я оставя жива? Щеше да е по-сигурно да я убия. Обаче се колебаех. Вратата се затвори. Глезените се появиха от отсрещната страна на гаража, минаха зад мерцедеса и продължиха към вътрешната врата. Сега или никога! Но все още се колебаех. Чух вкарване на ключ в ключалка, завъртане, пауза, тихо изсумтяване, пак завъртане. Вътрешната врата се отвори. Вратата на гаража започна да се спуска — жената беше натиснала дистанционното. Вътрешната врата се затвори. В същия миг скочих на крака, хвърлих се напред между колите и се претърколих под вратата тъкмо навреме. Изправих се, смъкнах ръкавиците, прибрах ги в джоба си и закрачих към метростанцията толкова бързо, колкото ми позволяваше благоразумието. Ако имах късмет, жената щеше да се забави в кухнята, преди да открие ужаса, който бях оставил в къщата. Ако нямах, щеше направо да иде в гостната и веднага да повика полиция, якудза или и двете. Разполагах с броени минути.

Стигнах при Танатос, извадих регистрационния номер от скривалището му, монтирах го и потеглих. Пресякох река Тама и продължих няколко километра на юг покрай нея, като по пътя се отървах от ножа и изхвърлих ръкавиците, якето и останалата си дегизировка в различни кофи за смет. После завих обратно към Дайканяма с надеждата да заваря там поршето на хубавицата и да върна дистанционното за гаража. Само че го нямаше, което не ме изненада. Обикалях улиците около половин час, като си мислех, че

може просто да е отишла в друг бутик — в тази жега всеки щеше да предпочете колата пред ходенето пеш, — ала не го открих. Жалко. Щеше да е добре полицията да няма представа как извършителят е проникнал в къщата. При отсъствието на следи от влизане с взлом може би щяха да приемат работна версия за „човек, когото жертвите са познавали“, нещо от този род. Все пак бях почти сигурен, че инстинктивно ще обяснят случая като мафиотска чистка, както щяха да направят и в якудза. Нямах нищо против шайка гангстери да започнат да се трепят един друг за отмъщение. Предпочитах да се избиват помежду си, вместо да преследват мен.

И тогава ми хрумна... дали момичето щеше да каже нещо на полицията, когато установеше липсата на дистанционното? „Привет, аз му бях любовница, нямаше как да не забележа, че дистанционното за вратата на гаража, което ми даде той, изчезна от колета ми в деня на убийството“. Сериозно се съмнявах, че ще го направи. Пък и да го направеше, какво от това? Може да я бяха следили онези от якудза, които бяха извършили удара. Може да бяха знаели за връзката им и още отначало да бяха възнамерявали да се доберат до дистанционното и да го използват, за да проникнат в сградата. Нямаше значение как ще се развият събитията, стига да не свържеха случая с мен. А не виждах как ще го свържат.

Отбих се в един парк да помисля още малко. „Добре ли си?“ — запитах се.

„Какво? Никога не съм се чувствал по-добре“.

На кино героят винаги убива единствено при самозащита, обикновено в мига преди да го очистят лошите. Даже във филма, за който беше споменал Миямото, „Мръсният Хари“, Клинт Истууд застрелва човек, отвлякъл, измъчвал и убил едно момиче, едва когато онзи посяга към пистолета си.

За мен това са пълни глупости. Убийството повече от всичко друго е свързано със самосъхранението. С това да полагаш всички усилия, да лъжеш и мамиш, за да подредиш картите в своя полза. Не бива да чакаш другия да посегне за оръжието си — застрелваш го още преди да е имал такъв шанс. Още по-добре, ако е с гръб към теб. А най-добре да му нанесеш въздушен удар. Не само правиш всичко възможно да не допуснеш боят да е честен — това всъщност е главната ти цел. Искаш ли противникът да има също толкова големи шансове да

те убие, колкото са твоите да убиеш него? Или искаш да направиш така, че той да няма абсолютно никакъв шанс? Що се отнася до мен, хората, дето си мислят, че честният бой е за предпочитане, могат да опитат и да загинат в такъв. Аз исках да живея, а това означаваше мощно и неочаквано да ударя якудза и да не им дам дори минимално предимство.

„И все пак ти току-що уби още четирима души. Петима за три дни“.

„Това трябва ли да ме притеснява?“

„А не трябва ли?“

Не можех да отговоря на този въпрос. Поне по друг начин, освен:

„Е, не ме притеснява“.

Защото понякога просто има неща, които можеш и които не можеш да направиш.

20.

Обадих се на Макгроу от уличен телефон и казах:

— Готово. Какво става с материалите за другия?

— Готово... ама съвсем ли, искаш да кажеш?

— А вие какво си мислите, че искам да кажа, по дяволите?

— Много си бърз, това искам да кажа. Просто съм изненадан. И впечатлен.

— Какво става с материалите за другия?

— Съжалявам, още не са готови. Изобщо не предполагах, че ще успееш да използваш предишните материали по-бързо, отколкото съм в състояние да подготвя следващите.

— Кога мога да ги получа?

— Утре, струва ми се. Хайде да се срещнем по обед пред храма на Бензаитен. Знаеш ли го?

— Те са няколко. В Шибя Коен, Юено Коен, Инокашира Коен. Пред кой точно?

Последва кратко мълчание.

— Нямах представа, че са толкова много.

— Е, тази богиня е доста популярна.

— Имах предвид онзи в Инокашира. Ще се видим там. — И затвори.

Бавно издишах, затворих очи и мислено превключих предавките. Осъзнах, че още не съм потърсил прилично заведение, където да заведе Саяка на вечеря. Изобщо не познавах Угуисудани, освен квартала на хотела за любов. Всъщност не знаех много за почти нищо. За мен храната общо взето се свеждаше до необходимост и обикновено се задоволявах с рамен и ориз. Какво щеше да й хареса? Какво щеше да има специално значение за нея?

„Ами тя постоянно слуша джаз. Може би нещо, свързано с джаз?“

Сетих се за рекламните листовки, които бях видял в „Лъвът на Шибую“. Мамка му, защо веднага не си бях спомнил за тях?!

Как ли се казваше изпълнителят... някакъв тромпетист... Името на клуба беше „Таро“. В Шинджуку.

Шинджуку. Адски далече от Угуйсудани. Тя не можеше да се придвижва на големи разстояния. Не ставаше.

Ами ако имаше начин? Джаз концерт на живо... това наистина щеше да е нещо специално. Дали изобщо беше ходила на концерт? Аз не бях ходил.

Открих клуба в телефонния указател. Намираще се в Кабукичо, една от по-разкрепостените части на Шинджуку. Денем не толкова, обаче вечер ставаше доста пищно, когато слънчевите лъчи отстъпваха мястото си на неона и започнеше да приижда нощната клиентела, освободена от пастта на корпоративната машина, възбудена от саке и окуражена от нощта. И все пак чарът на Токио отчасти се състои в пълното отсъствие на разделение, официално или не, и човек може да открие както леярна до изакай^[1], кокошарник и частен дом, така и почтени граждани и грешници, крачещи рамо до рамо даже в най-тъмните кътчета в неоновото сърце на мрака, наречено Кабукичо.

Имаше само един проблем: в Кабукичо гъмжеше от хора на якудза. Навярно не биваше да се мотая там, както не биваше да ходя и на места като „Кодокан“, където можеха да ме причакват. Добре, обаче едва ли повече от неколцина гангстери знаеха как изглеждам и нямаше голяма вероятност тъкмо те да ме търсят в Кабукичо. Нито пък имах намерение да влизам в техните клубове. Реших, че прекалявам с параноята. През следващите години винаги щом си помислях, че изпадам в параноя, одобрително се потупвах по гърба. Ала по онова време по-скоро го приемах за досада, отколкото за полезна черта.

Отидох до клуба, за да разузная обстановката. Намираще се на подземния етаж на сграда с офиси и заведения в края на Кабукичо. Погледнах надолу — стръмно тясно стълбище. Мамка му, не ставаше.

Е, щом бях дошъл... Заслизах. На входа имаше рекламни листовки. Терумаса Хино, да бе, така се казваше онзи тромпетист. От девет същата вечер. Сгънах една от листовките и я прибрах в джоба си.

Вратата беше отворена и влязох. Озовах се в малко помещение, може би за двайсетина души, при това ако са натъпкани като сардели. Всичко в черно: стените, таванът, подът. Над главата ми висеше лабиринт от тръби и отдушници, наоколо бяха пръснати несъответстващи си маси и столове. От едната страна — огледален бар

и шест столчета. Дребна японка подготвяше сцената. Не забеляза появата ми и аз почти благоговейно се зазяпах в бързите ѝ енергични движения — свързваше кабели, наместваше прожектори, местеше оборудване. След малко се прокашлях.

— Извинявайте, че ви прекъсвам...

Жената ме погледна.

— Да?

— Тъж... имам една приятелка, която си пада по джаз. Всъщност е голяма почитателка на Терумаса Хино. — Последното можеше да не е вярно, обаче спокойно можеше и да е.

— Да?

— И страшно ми се иска довечера да я доведе на концерта. Мисля, че това ще означава много за нея.

— Непременно я доведете. Само гледайте да дойдете рано. Хино-сан е популярен музикант.

— Точно това е въпросът. Тя е на инвалидна количка.

Жената не отговори.

— Не знам как може да се осъществи, но ако ни помогнете, това ще я направи невероятно щастлива. Мога да ви платя, това не е проблем.

— За какво да ми платите?

— Не знам. Да се погрижите да има място за количката ѝ, нещо такова.

— Няма нужда да ми плащате за това. Само че как ще я свалите по стълбището?

— Нямам представа. Просто се опитвам да уредя нещата едно по едно.

— Можете ли да я носите?

— Сигурно, ако ми позволи. Разбира се.

— Тогава я свалете по стълбището и аз ще ви последвам с количката. Те се сгъват, нали? Нейната сгъва ли се?

— Не знам. Мога да проверя.

Тя си погледна часовника.

— Ще се погрижа да има достатъчно място. Как се казвате?

— Юн.

— Аз съм Киоко Сейки.

— Сейки-сан... Не знам какво да кажа. Благодаря ви.

Жената кимна.

— Трябва да продължа работата си. Обаче елате преди осем и половина.

— Непременно. Аз... Благодаря ви.

Заизкачвах се по стълбището. Още не знаех десетки неща, десетки неща, които можеха да провалят всичко, и все пак... струваше ми се, че може и да успея.

Ала как щях да я доведа? Не можеше да става и дума за Танатос. А няхах кола. Можех да взема под наем, но ми трябваше нещо по-специално. Ван, нещо от този род.

Отбих се в първата телефонна кабина и открих в указателя фирма, която даваше под наем ван хонда. Трябваше да го взема чак от летище „Ханеда“, обаче няхах нищо против. Оказа се тромава наглед малка кола — ван, да, само че висок и тесен, сякаш някой го е сплескал странично. Малко приличаше на дакел със смехотворно миниатюрните си колела. Но задната врата се отваряше отгоре и отдолу и подът стигаше почти до земята. Имаше и климатик... дори само това си струваше цената. Ако Саяка се съгласеше, ванът щеше да свърши работа. Качих Танатос отзад, отидох в Юено и намерих строителен обект, откъдето отмъкнах две дъски. Може би нямаше да се затрудня да я вдигна с количката и да я кача във вана, но с рампа щеше да е по-лесно. След това открих един бизнес хотел, свалих Танатос и го оставих на паркинга. Настаних се, взех душ, преоблякох се и потеглих към Угуисудани. По пътя бях дори по-нервен, отколкото пред къщата на Фукумото. Кое то вече ми изглеждаше много отдавна.

[1] Вид японски бар. — Б.пр. ↑

21.

Спрях на забранено място близо до входа на метростанция „Угуйсудани“. Ако се появеше полицай, щеше да се наложи да се преместя, но ако имаше възможност, не исках да карам Саяка да се придвижва прекалено надалече. Останах вътре, без да гася двигателя и климатика, докато не я видях да се приближава по улицата: въртеше колелата с ловки и уверени движения.

Изключих двигателя, изскочих навън и отидох да я посрещна. Изглеждаше чудесно. Косата ѝ висеше отзад, както обикновено, несъмнено заради жегата и влагата. Носеше блуза без ръкави, което за пръв път ми позволи да видя кожата и тялото ѝ. Биваше си ги.

— Това ли е колата ти? — попита тя.

— Да. Страхотно изглеждаш. Може ли да ти помогна?

— Мерси. Тук е забранено за паркиране, нали знаеш?

— Знам. Няма да я оставям тук, надявах се да идем някъде. — Усещах, че говоря прекалено бързо. Трябваше да забавя темпото.

— Да идем някъде ли? Какво искаш да кажеш? — Думите ѝ не прозвучаха особено доволно.

— Виж, помня какво ми каза, но...

— Не, Юн. Не искам да пътувам с кола.

— Може ли просто да ти...

— Не. Казах ти, че трябва да е наблизо.

Бръкнах в джоба си и ѝ подадох листовката.

— Идеята ми хрумна от това тук. Знаеш ли кой е? Знам, че обичаш джаз.

Тя я разгъна и зяпна.

— Дали знам кой е Терумаса Хино?! Майтапиш ли се?!

— Не. Добър ли е?

— Направо е невероятен. Имам всичките му записи.

Зарадвах се, че не съм излъгал Киоко, като ѝ казах, че Саяка е негова почитателка.

— Видях листовката и ми хрумна тази идея. Знам, че сигурно не трябваше, обаче просто ми се стори, че ще е забавно. Понеже знам, че обичаш джаз. Та затова отидох в клуба да проверя. Запознах се със собственичката и тя обеща да помогне...

— Как да помогне?

Осъзнах, че докосвам деликатни точки, за които не само не съм се досещал, но и които са ми напълно непонятни.

— Ами, казах ѝ, че една моя приятелка е голяма почитателка на Терумаса Хино...

— Какво си ѝ казал?! Та ти не си бил и чувал за него!

— Да де, тук май нагазих в непознати води, обаче реших, че може да го харесваш.

Тя се намръщи. Явно наистина се ядоса.

— И?

— И ѝ казах — тя се казва Киоко, между другото, — че си на инвалидна количка, и тя отговори, че нямало проблем, стига да отидем рано, преди осем и половина, и че ако те пренесе надолу по стълбището, тя ще ни последва с количката. Ако е сгъваема. Сгъваема ли е? Киоко ме попита, а аз няхах представа.

От ядосано лицето ѝ стана бясно. Мамка му. Даже не знаех къде точно съм сгафил, обаче бях прецакал всичко.

— Да не си мислиш, че искам да ме разнасят насам-натам?!

— Не, наистина не...

— Да ме разнасяш насам-натам като счупена кукла, докато някаква жена, която даже не познавам, ни следва с количката ми?! Такава ли е идеята ти?

— Не, няхах...

— Отивам си. Никъде няма да ходим!

— Не, почакай! Почакай. Може ли да кажа нещо?

Тя сви устни и кимна.

Опитах се да обясня.

— Виж, нямам представа защо си на инвалидна количка. Знам, че не си виновна за това. Тъй де, ако беше сляпа и исках да изляза с теб, щях да ти подам ръка. Ако беше глуха, щях да си нося бележник, за да си говорим с писане. Ти си на инвалидна количка, така че мога просто да те бутам, нали? Или да те нося, ако има стълбище. Разбирам, че не е толкова просто, и всъщност не съм мислил по този въпрос, но

ми се струва, че проблемът е чисто практически. Аз мога да ходя, а ти не можеш. Затова ми позволи да ти помогна. Ето, ти разбираш от джаз, а аз — не. Е, слушал съм нещичко. Бил Евънс например, но това е горе-долу всичко. Ти можеш да ме научиш. Така и ти ще ми помогнеш.

Саяка сведе глава за миг, после ме погледна.

— Не можеш ли да го проумееш? Аз мога да те науча и ти вече ще разбираш от джаз. Ти можеш да ме носиш, но аз никога няма да мога да ходя.

— Знам и съжалявам. Май говоря само глупости. Обаче ако не ми позволиш да ти помогна, на мен или на някой друг, никога няма да видиш Терумаса Хино. А съм чувал, че бил невероятен.

Тя въздъхна.

— Сигурна ли си, че не искаш поне да опитаме? — попитах тихо. — Във вана има много място. Ще карам адски бавно и внимателно. Както ми кажеш.

Последва дълго мълчание. Саяка на два пъти понечваше да отговори и отново затваряше уста. Аз чаках, като се мъчех да не се поддавам на излишни надежди.

— Провери ли тоалетната им? — попита тя накрая.

— Моля? Не, не съм.

— Е, ето ти само един малък пример за десетките неща от моя живот, за които не си и помислял, Юн. Не те обвинявам. Защо да мислиш за тях? Но такъв клуб... инвалидната ми количка няма да влезе в тяхната тоалетна. Сега разбираш ли... разбираш ли какво е това за мен? Не обичам да ходя на непознати места. С непознати хора. Не се получава добре.

— Не се е получавало, искаш да кажеш.

— Да. Не се получаваше.

— Но... няма ли да опиташ пак?

Саяка поклати глава.

— Не знам.

— Не съм проверил тоалетната им. Сигурно е съвсем тясна.

— Убедена съм.

— Може ли да кажа нещо?

Тя тихо се засмя.

— Мога ли да ти попреча?

— Изпадал съм в известни... трудни ситуации. Не ми се говори за тях. Даже не ми се мисли за тях, поне сега. Обаче от тези ситуации съм се научил да не хленча, а просто да проявявам практичност. Човек трябва да ходи до тоалетната също както трябва да яде, да пие и да спи. Затова, когато ти се наложи, аз ще избутам количката ти или пък ще го направиш сама, ще ме прегърнеш през шията, аз ще те настаня, после ще изляза, ще затворя вратата и когато си готова, ще ме повикаш. Знам, че всеки човек от време на време трябва да ходи до тоалетната. Тъй де, много си красива, но си човешко същество. На човек му се налага да ходи до тоалетната. Поне така съм чувал.

Саяка се засмя, ала не отговори.

— Ще ми се довериш ли? — попитах аз.

Тя се извърна. След малко кимна почти незабележимо. И после каза:

— Да. — И повтори: — Да.

Не успях да се сдържа и се засмях.

— Добре. Добре, чудесно. Искам по пътя да ми разкажеш за този Терумаса Хино, може ли? Да ме научиш на джаз.

Тя се усмихна малко неуверено.

— Добре.

Забута количката към вана и аз тръгнах до нея.

— Виж сега, ако сбъркам някъде или с нещо те накарам да се почувстваш неловко, само ми кажи, става ли?

— Добре, става.

Отворих задната врата и наместих дъските.

— Искаш ли аз да те кача?

— Мога и сама. — Хвана колелата и се изтласка нагоре с бързи и плавни движения. Беше по-силна, отколкото изглеждаше. Ама разбира се — нали постоянно упражняваше горната половина на тялото си. Изотзад успях да видя отблизо краката ѝ. Носеше дънки, но крайниците ѝ под тях бяха съсухрени. Отново се зачудих какво ѝ се е случило. Е, ако искаше, щеше да ми разкаже. Иначе нямаше. Вдигнах дъските, затворих вратата, заобиколих отпред и потеглих. Шофирах бавно и внимателно — не исках да рискувам количката на Саяка да подскача насам-натам. Днес сигурно ще те арестуват, ако качиш човек на инвалидна количка в товарен ван, без да я закрепиш, ала по онова време живеехме в друг свят. Нямаше детски столчета за кола, колани,

велосипедни каски, предупредителни надписи и поляризирани щепсели... истинско чудо е, че хората изобщо оцеляваха, за да оставят потомство.

По пътя за Шинджуку тя ми разказа за Хино, джаз тромпетист, който имал свой квартет. За инструментите, на които свирел, за влиянието, което оказвал, за значението му. Бил на върха на славата си и според нея някой ден щял да се превърне в легенда. Осъзнах, че съм извадил страхотен късмет с рекламната листовка. Ако беше нещо друго, тя едва ли щеше да се съгласи да дойде с мен. Щяхме да отидем на суши в Угусудани. Не че щеше да е лошо, обаче сега беше различно. Ентусиазмът ѝ ми харесваше. Харесваше ми, че за нея това преживяване е изключително. Специално. Харесваше ми доверието, което ми оказваше.

— Какво всъщност има в джаза? — попитах.

— Нали каза, че ти харесвал Бил Евънс?

— Да.

— Е, какво има в Бил Евънс?

Трябваше да се замисля. Дотогава не се бях опитвал да си го обясня.

— Не знам. Като го слушам... винаги изпитвам блаженство. Звучи ли ти смислено?

Тя се засмя.

— Напълно. След като тази вечер слушаш Хино, ще ми кажеш повече.

Успях да паркирам на улицата не много далеч от „Таро“. Чувствах се уверен, бях изпълнен с оптимизъм. Някаква частица от ума ми продължаваше да се връща към неотдавнашните неприятни усещания — локвите кръв, миризмата на барутен дим, животинския писък на мъж, намушкан в корема, — но те почти не се отразяваха на настроението ми. Бяха оградени със сигурна стена.

Това беше друга част от моя живот, друга част от същността ми, която нямаше нищо общо с тази вечер. Сега бях друг човек. Може би имах същите спомени, ала онази друга личност я нямаше.

Наистина вярвах, че съм способен да поддържам това равновесие. Бях прекалено млад, за да знам, че някои спомени не избледняват, не остаряват и не умират. Че бремето на нещо от онова, което вършим, се натрупва, разширява, слива, втвърдява. Че животът

означава да свикнеш с това постоянно бреме, да се научиш да го носиш, където и да идеш, да разбереш и, да приемеш, че то ще е с теб, върху теб и в теб до края на дните ти, докато стигнеш до момента, в който всичките ти сили отиват само за него. А когато накрая успееш да го отхвърлиш от плещите си, това ще е само защото е дошло време да отхвърлиш и всичко останало, всичко, което си имал, имаш или си щял да имаш. И се моли това наистина да е краят, понеже никой не знае какво се случва после.

Забутах инвалидната количка на Саяка, като наблюдавах всичко наоколо и внимавах да не се приближава някой със ситно накъдрена коса и евтин костюм. Ала не забелязах гангстери. Улиците гъмжаха от всевъзможни търсачи на развлечения: групи студенти, които отиваха на евтина вечеря или кино, бизнесмени, които забавляваха клиенти, чиновници, отскочили за малко сексуални наслади, преди да се приберат вкъщи и да излъжат жените си, че са ги задържали в службата. Навсякъде се смееха и разговаряха хора, пицяха клаксони, търговци крещяха от вратите на магазините си, ревяха мотори, тътнеха минаващи моториси. Някаква странна хармония сред хаоса, мелодична какофония.

— Сега идва трудната част — казах аз, когато стигнахме до входа на „Таро“. — Мога да ти помогна да слезеш в клуба, да те настаня и да пратя някой да донесе количката. Става ли така?

Тя кимна. Изглеждаше малко уплашена.

Щеше да е най-лесно просто да я взема на ръце, но предполагах, че това няма да ѝ хареса. И на мен не би ми харесало — щях да се почувствам като бебе, като инвалид.

— Как ще ти е най-удобно? — попитах. — Ако клекна до теб, можеш да ме прегърнеш през врата, аз ще те прегърна през кръста и така ще слезем по стълбището. Съгласна ли си?

Саяка отново кимна.

— Да.

Така и направихме. Оказа се по-трудно, отколкото очаквах, и осъзнах, че съм бил глупак. Бях помагал на пияни и на ранени и си мислех, че ще е нещо подобно. Само че тя изобщо не можеше да стъпва — краката ѝ бяха напълно безполезни и просто висяха под тялото ѝ. Господи, нищо чудно, че мразеше да напуска количката си и да зависи от други хора.

Спрях.

— Чакай малко, така май няма да се получи. Дойде ми по-добра идея.

Извъртях се с лице към нея и с гръб към стълбището.

— Прегърни ме с две ръце през врата. По-здраво. Точно така. Сега просто... се дръж за мен. Не се бой, няма да те изпусна, хванал съм се за парапета. — Прегърнах я през кръста, леко извих гръб назад, за да поема част от тежестта ѝ върху тялото си, и заслизах заднешком. Изненадах се колко е лека. Естествено — краката ѝ почти не тежаха. Движех се бавно и предпазливо. Опитвах се да не обръщам внимание на притиснатите ѝ към мен гърди, на ръцете ѝ върху шията ми, на гърба ѝ под дланите ми. И на опияняващото ѝ ухание. Не че ми се удаваше особено добре.

Слязохме без инциденти, като това включваше и мълчаливото ни съгласие да не споменаваме за моето надървяне. Какво да кажа, бях едва двацетгодишен. Ужасих се, когато разбрах какво се случва, ала нищо не можех да направя. И още повече ме засрами нейната усмивка, въпреки че се мъчеше да я скрие. Нямам представа какво усещаше с долната половина на тялото си, обаче по някакъв начин знаеше в какво състояние съм.

Влязохме в клуба. Киоко даваше инструкции на един трийсетинагодишен мъж зад бара и две момичета на студентска възраст, навярно сервитьорки. Когато ни видя, веднага прати бармана да донесе количката и се погрижи да я постави в средата пред сцената. Всъщност в заведението нямаше лоши места — в това малко помещение всеки се намирал само на няколко крачки от сцената. Киоко поговори няколко минути със Саяка — как отворила клуба, какви изпълнители канела. Явно с Хино бяха приятели и тя обеща да ни запознае с него. Саяка беше във възторг. Скоро започнаха да пристигат хора и след половин час клубът вече се пръскаше по шевовите.

— Наред ли е всичко? — попитах, докато чакахме появата на тромпетиста и групата му.

Тя кимна.

— Да. Киоко е страшно симпатична. Естествена. Много хора смятат, че като си на инвалидна количка, трябва да си глупав, и ти

говорят като че ли гръбначна травма и мозъчно увреждане са едно и също. Тя не е такава. — Замълча за миг, после прибави: — И ти не си.

След малко намалиха осветлението и Хино с още трима души енергично минаха покрай външната стена — единственото свободно място. Публиката избухна в диви аплодисменти. Музикантът вдигна тромпета над главата си, разтърси го за поздрав и овациите и виковете се удвоиха.

Четиримата заеха местата си на сцената — Хино, пианист, басист, ударни. И засвириха без никакво встъпление. Не познавах това парче — по онова време почти не бях слушал джаз, — но беше прекрасно. Започна тихо и постепенно се усилваше, звучеше елегично, изпълнено с копнеж, правеше ме щастлив и тъжен, понякога ту едното, ту другото, понякога едновременно. Струваше ми се, че нещо ми убягва, но нямах абсолютно никаква представа какво. Беше пленително, но и дразнещо да си в състояние да усещаш нещо толкова дълбоко и да не го разбираш.

Улових се, че кимам в такт с музиката, и засрамено престанах. Саяка ме погледна и се усмихна. Огледах се. Всички си тактуваха с глава или крак, някои леко се поклащаха. Човек просто не можеше да устои. Тези хора не се познаваха, никой от нас не се познаваше, и все пак всички реагирахме по един и същи начин. Бяхме като общност от непознати, обединени от... от какво? Не знаех. От онова, което усещахме в музиката.

Парчето свърши и залата отново се взриви от виковете и аплодисменти. Хино представи своя квартет и обясни, че парчето се казвало „Сам, сам и сам“. Вероятно бях единственият, който не го знаеше.

Докато те свиреха, ние със Саяка похапвахме малки порции от различни ястия. Тя не пиеше нищо — реших, че сигурно не иска да се налага да я носят до тоалетната, освен ако не е абсолютно необходимо, макар да не бях сигурен. Аз обаче си поръчах уиски. Не че знаех какво правя, но уискито ми се струваше изискана напитка и някак си вървеше с джаза. Естествено, когато сервитьорката ме попита какво уиски искам, изпаднах в затруднение и се измъкнах, като се поинтересувах те какво предлагат. „Хибики“ и „Ямазаки“, осведоми ме тя. Мислено хвърлих чоп и я помолих да ми донесе „Ямазаки“. Двайсет или осемнайсетгодишно? Усетих, че изтънчената маска, която

си бях сложил, започва да се смъква от лицето ми, и избрах осемнайсетгодишното. Чисто или с лед? Тя ебаваше ли се с мен? Чисто, моля. Слава богу, с това играта на въпроси и отговори приключи. Ямазакито се оказа толкова добро, че си поръчах второ и щях да продължа, ако Саяка пиеше заедно с мен и не се налагаше после да шофирам.

С изненада установих, че концертът страшно ми харесва — не само музиката, но и преживяването от споделянето ѝ с цяла зала непознати. Бях очаквал евентуално да изпитам удоволствие главно заради Саяка, ала се оказа нещо много повече. От време на време ме спохождаха мисли, които нарушаваха хармонията, образи и усещания от онова, което бях направил през последните няколко дни, ала успявах да ги пропъдя. Ако успеех да съсредоточа вниманието си върху момента, а не върху спомените си, поне така смятах, всичко щеше да е наред. Онова беше друг живот. Между него и това тук нямаше нищо общо. И аз щях да запазя това положение.

След края на представлението и аплодисментите, докато публиката напускаше клуба, Киоко изпълни обещанието си и ни запозна с музикантите. Хино стисна ръката на Саяка с две ръце и се поклони — мил, топъл жест, който съчетаваше западната и източната традиция. Киоко донесе един от неговите албуми и той го подписа за Саяка. Усмивката не слизаше от лицето ѝ и аз преливах от радост, като я виждах да смъква част от хладната сдържаност, толкова характерна за нея по време на първите ни срещи.

Преди да си тръгнем Саяка трябваше да отиде до тоалетната. Всичко мина нормално. Даже да се срамуваше, че трябва да ѝ помагат, тя не го показва. Аз също се облекчих и накрая платих сметката на изхода.

— Е, готова ли си?

Тя кимна и се качихме по стълбището по същия начин, по който бяхме слезли. Със същото неловко затруднение от моя страна. Барманът ни последва с количката. Помогнах ѝ да се настани, сбогувахме се и се насочихме към вана.

— Добре ли беше? — попитах, докато бутах количката по осветените от неон улички на Кабукичо и маневрирах сред забавляващите се хора. Саяка въртеше глава във всички посоки, попивайки гледките, шума и тълпите. Знаех, че изпадам в параноя, но

въпреки това вървах с наведена глава, за да сведа до минимум и без това малката вероятност да ме разпознаят.

Тя ме погледна.

— Беше невероятно. Благодаря ти.

Отговорът ѝ ме изпълни с щастие и без да се замислям, предложих:

— Хей, разхожда ли ти се? Искам да кажа...

Саяка се засмя.

— Знам какво искаш да кажеш. Къде?

— Нямам представа. Може би в парка „Юено“? Той е точно до Угуисудани и...

— Не, хайде да направим нещо друго — след кратко мълчание отвърна тя. — Ще ми се да видя нещо ново.

Замислих се за момент.

— Ходила ли си в „Китазава-гава“?

— Паркът с вишните ли?

— Да, в Сетагая. Когато дърветата цъфтят, там е пълно с хора, но иначе е приятно място за разходки. — Пак използвах същата неподходяща дума, но нали Саяка ми беше казала, че разбира какво имам предвид?

Тя се усмихна.

— Е? Какво чакаме?

22.

Подкарах на югозапад и скоро стигнахме.

Сетагая беше престижно предградие на Токио извън околостранната линия „Яманоте“, където богатите можеха да се установят, ако искаха по-малко градска пренаселеност и повече зеленина. Обикновено цареше тишина, а нощем ставаше удивително ведро. Китазава-гава, природен парк, ако такова нещо изобщо съществуваше в Токио, беше особено прелестен вечер, с поточе, което ромолеше покрай него, много трева и дървета, и носталгични сенки, хвърляни от високите улични лампи. Бутах количката на Саяка, наслаждавах се на нейната компания, радвах се, че ми се е доверила достатъчно, за да ми позволи да я заведа на непознато място. Започвах да разбирам колко трудно ѝ е всъщност. Светът изобщо не беше толкова достъпен за инвалиди, колкото стана впоследствие, и препятствие бе всяка затревена и изобщо мека повърхност, всеки тесен проход, всеки тротоар. При това ако има кой да ти помага. Ако беше сама, дори само няколко ниски стъпала щяха да са за нея същото, каквото за мен — шестметрова стена.

— Тук е направо друга вселена — отбеляза тя.

— Знам. Токио е като притчата за слепците и слона. Всяка част, която докосваш, те заблуждава да смяташ, че познаваш цялото. Според мен обаче никой не може наистина да опознае този град. Прекалено е голям, прекалено е... хм... загадъчен.

Саяка извъртя глава назад към мен.

— Обичаш Токио, нали?

Не отговорих веднага. Настилната тихо хрущеше под колелата. Някъде лаеше куче. Иначе над града цареше тишина.

— По-скоро е нещо като несподелена любов.

— Защо? Защото си хаафу ли?

„Хаафу“ е „учтива“ японска дума за хора от смесен произход. Идва от английската half — „половин“. Чуждиците по принцип носят по-слаб емоционален заряд.

— Да. Нали разбираш, тук никога не са ме приемали. Аз обичах този град, но той не ме обичаше. Чувствам се малко жалък, че се върнах. Все едно да се появя на вратата на момиче, което ме е зарязало. Обаче... мама му стара, това е дълга история.

— Имаш ли къде да идеш?

Очевидно нямах. Разказах ѝ нещо за детството си в Токио. За подигравките, за побойниците, за бащиния ми срам.

— Не е много приятно да растеш тук, ако не си чист японец — обобщих. — Тъй де, ако си обикновен чужденец, хич не ги интересува. Даже може да ти се възхищават. Обаче ако си мелез... ако приличаш на японец, а всъщност не си... откровено те мразят.

Тя се засмя.

— Да не мислиш, че не знам?

— Инвалидната количка ли имаш предвид? Зле ли се отнасят към теб? Изобщо не съм мислил за това, извинявай.

— Нямам предвид количката. А това, че съм корейка.

Спрях и я погледнах отстрани.

— Корейка ли си?

— Второ поколение зайнички. И си абсолютно прав. Японците ни мразят, защото не ни различават от себе си. Всички предразсъдъци са ужасни, да, но е още по-ужасно, когато трябва да наемаш частен детектив да проследи произхода на някого, за да си наясно дали да се отнасяш с презрение към него!

И двамата се засмяхме.

— Значи си корейка. Нямах представа.

— Да. Саяка Кимура. Родителите ми ме кръстили Саяка, защото не искали хората да знаят, обаче името Кимура ме издава.

Това беше типично за етническите корейци име, макар да се срещаше и при японците, вариант на корейската фамилия Ким.

— Е, нямаше как да се досетя.

— Това смущава ли те?

— Не. Тъкмо напротив, радвам се, че познавам друг аутсайдер. Затова ли искаш да заминеш за Америка?

— Просто искам да се махна оттук. Нали ти казвам — за мен това не е несподелена любов. А просто омраза. Искam да отида в град, който не е толкова голям, не расте толкова бързо и не е толкова

смазващ и безличен. Където хората не се интересуват откъде си ти или родителите ти.

Не знаех, че Америка е такава. За мен не беше. Но може би щеше да е за нея. Продължих да бутам количката.

— Какво ще правиш там?

— Още не съм решила. Първо ще следвам, ако успея да спестя достатъчно.

Значи не беше следвала. Зачудих се дали се срамува от този факт, дали затова не ми беше отговорила, когато я попитах в хотела.

— А после?

Тя сви рамене.

— Каквото пожелая. Искам да си намеря хубава работа. И да съм свободна, истински. Сегашният ми живот е адски тъп. Нужно ми е да поемам повече рискове. А не знам защо, но тук ме е страх да ги поемам.

— Смяташ ли, че Америка ще те направи по-смела?

Саяка се обърна към мен, може би, за да види дали ѝ се присмивам. Не ѝ се присмивах.

— Глупаво ли ти се струва?

Замислих се за Камбоджа.

— Не. Според повечето хора смелостта идва само отвътре, обаче не е така. Зависи от много неща. Например от това... къде живееш. От културата, от средата.

Тя кимна.

— Казвам ти: този град ме смазва. Тук просто се чувствам страшно потисната. Представям си Америка и се виждам да правя каквото и да е, всичко. Там може би ще съм в състояние да шофирам, ако някой изобрети кола с ръчно управление. Искам и да се науча да се гмуркам. Защо не? За това не трябва да крака. И да скачам с парашут... защо да не мога да скачам с парашут на инвалидна количка? Мислиш ли, че падането ми е по-трудно? Всъщност ми е по-лесно. — Замълча за миг и се огледа. — Само че първо трябва да се махна оттук.

Не знаех за гмуркането и скоковете с парашут, камо ли за всичко останало. Ала защо да я лишавам от мечтите?

Видях една пейка до старо възлесто дърво, и двете окъпани в светлината на улична лампа.

— Искаш ли да поседнем? Тъй де... мамка му, извинявай, пак сгафих.

Тя поклати глава.

— Не се извинявай. Харесва ми. Това, че според теб мога да се разхождам с инвалидната количка. И че разбираш, че да седиш до пейката не е същото като на количката.

— Благодаря ти. От време на време се чувствам като глупак.

Саяка ме погледна по начин, който не можах да си разтълкувам.

— Не си глупак.

Наместих количката до пейката и седнах до нея.

— Добре, а сега трябва да отговориш на собствените си въпроси — каза тя. — Какво всъщност има в джаза? Видях те да потропваш с крак и да клатиш глава. Хареса ли ти?

— Да, много.

— Защо?

Разказах ѝ как ме е накарала да се почувствам музиката... онзи копнеж за нещо, за чиято липса не съм имал представа. И че съм останал поразен от начина, по който музиката поражда онова усещане за общност на непознати, реагиращи по един и същи начин.

— Да — каза Саяка. — Точно така е.

— За пръв път ли ходиш на концерт?

— Да. И тъкмо така си го представях. Не, всъщност беше още по-хубаво. Изключително. Благодаря, че ме заведе. Благодаря, че... ми даде кураж.

Усетих, че се изчервявам, и за миг сведох глава. Не исках да ѝ заприличам на несръчен хлапак.

Тя обаче забеляза и се засмя.

— Да не се изчерви?

Мамка му!

— Мислех, че няма да ме видиш в този сумрак.

— Не те видях. Обаче ти заби поглед в земята.

— Всъщност да де — изсумтях аз.

Засмяхме се, после помълчахме.

Погледнах я.

— Може ли да те попитам нещо лично?

Тя отметна кичур коса от лицето си.

— Естествено. Ако не искам да ти отговоря, просто няма да го направя.

— Как... Така ли си се родила? Или ти се е случило нещо? Спомена за „травма“...

Последва дълго мълчание.

— Бях на шестнайсет — каза тя накрая. — На връщане от училище. Една кола ме блъсна изотзад.

Обзе ме странно, искрено състрадание. Ала не знаех как да го изразя. Затова само казах:

— Съжалявам.

Саяка сви рамене.

— Нищо не си спомням. Свестих се в болницата.

— Хванаха ли онзи, дето те е блъснал?

— Да. Катастрофирал, докато се опитвал да избяга. Смачкал си колата в някаква стена. Аз останах саката, а той се разминал без драскотина.

Не казах нищо.

— Бил пиан. Само че се оказа, че е високопоставен политик. С много връзки. Неговите хора предложили на родителите ми пари. Уж за извинение, а всъщност за да им запушат устата.

— По дяволите!

— Майка ми и баща ми отказаха. Искаха да видят онзи в затвора. Но после вкъщи дойдоха други хора и ги посъветваха да вземат парите.

— От якудза ли?

Тя кимна.

— Какво можеха да направят родителите ми? Взеха парите и подписаха някакви документи. Даже не стигнаха за операциите, които трябваше да ми направят.

Сетих се за четиримата гангстери, които бях убил същия ден. И изведнъж ми се прииска да го направя пак. Е, съвсем скоро щях да се заема с Бяното куче. И с Мори, също високопоставен политик. Тази мисъл едновременно беше мрачна и радостна.

— Къде са сега родителите ти?

— Починаха. Бяха стари. Родила съм се, когато вече били на възраст — смятали, че не могат да имат деца, но след много години майка ми внезапно забременяла.

— Съжалявам.

— Стига си повтарял, че съжаляваш, иначе няма да ти разказвам повече тъжни истории.

Усмихнах се — насила, заради нея.

— Помниш ли името на онзи, дето те е блъснал?

— Да. Нобуо Камиона. Никога няма да го забравя.

— Би ли... На мен щеше да ми се иска да го убия. — Не бях имал намерение да го казвам. Просто някак си ми се изплъзна.

Тя не отговори веднага.

— Баща ми изпитваше същите чувства, знам. А може би известно време и самата аз.

— Вече не ги ли изпитваш?

— Не знам. Постепенно се научих да не го приемам така. Вярвам в кармата.

— Сериозно?

— Да. Вярвам, че всеки плаща за делата си.

Надявах се да не е вярно.

— Камиона плати ли си?

— Нямам представа. Изобщо не мисля за това. Не нося отговорност за чуждата карма. Просто искам да изживея живота си. Благодарна съм за това, което имам, и не съжалявам за онова, което нямам, нали разбираш? Мисля за бъдещето, не за миналото.

Кимнах.

— Чудесна позиция.

— Само че не я споделяш.

— Много би ми се искало.

— Знаеш ли, ти се държеше доста заплашително с онзи пиан, когато те видях за пръв път — след кратко мълчание каза Саяка. — Беше адски спокоен. Все едно че да го удариш или да не го удариш, е просто някакво... уравнение. Но после с мен се държа неловко и мило. Не мога да те разбера.

Размърдах се на пейката.

— Няма нищо за разбиране.

— Има. Виждам, че криеш нещо.

— Едва ли.

— Как се издържаш, между другото? Досега не си споменавал.

— Е, тъкмо в това отчасти се състои проблемът, който имам.

- Който почти си решил.
- Има ли и друг, за който да не знам?
- Нямам представа. Има ли?
- Почти съм сигурен, че е само този.
- Значи няма да ми кажеш, така ли?

Осъзнах, че това винаги ще ми пречи: ако се опитам да стоя с единия крак на тъмно, а с другия — на светло. Бях постъпил наивно, като не го бях обмислил. Трябваше да се подготвя, защото сега Саяка ми задаваше съвсем обикновени въпроси, а аз не можех да ѝ отговоря.

- Тъж... три години служих в армията.
- В коя армия?

Не ми се говореше за това. Американската война във Виетнам беше изключително непопулярна сред японската младеж. Не исках Саяка да ме намрази. Не исках и да ѝ давам обяснения. Ала не виждах как да продължа да избягвам темата.

- В американската. В пехотата.
- Искаш да кажеш във Виетнам?

Ето. Кимнах.

- Бил си във Виетнам?!

Отново кимнах.

- Какво си правил там?

Как да отговориш на такъв въпрос?

— Правих всички онези ужасни неща, които хората правят на война и за които после им е трудно да говорят.

- Убивал ли си?

Странно. Бях свикнал да се чувствам по-млад от нея, а сега се почувствах по-стар.

— Това беше война, Саяка. На война убиваш. Освен ако не си тиловак, а аз определено не бях.

- Съжалявам. Ти каза, че не ти се говори за това.

— Няма нищо.

- Само че тъкмо ти отвори тази тема.

Изведнъж пак се почувствах по-младият от двамата.

— Онова, което правя тук, е нещо като... резултат от връзките, които си създадох там.

- Нещо шпионско, така ли?

Погледнах я. Просто беше любопитна, не се държеше осъдително.

— Не искам да те лъжа, нито да те въвличам в неприятности, като ти разкрия неща, които не бива да знаеш — отвърнах. — Не знам точно как се забърках във всичко това. Тъй де, освен онова, което съм научил в армията, нямам много умения. Нямам на какво да разчитам. И когато изникна тази възможност, аз просто я използвах. А едно от нещата, които харесвам у теб, е, че ти не си свързана с тези неща. И аз... и аз... Не знам какво се опитвам да кажа, затова ще млъкна.

— Сигурен ли си? Много си сладък, когато пелтечиш така.

Засмях се.

— Сега пък се изчервяваш — прибави Саяка.

— Добре, повече няма да отварям уста.

— Басирам се, че ще го направиш.

— Аз пък се басирам, че грешиш.

— Видя ли? Печеля.

Пак се засмях.

— Добре. Та значи... живееш в Угусудани, така ли?

— На половин километър от хотела. Защо?

— Просто се чудех. Искам да кажа, наистина ли никога не се отдалечаваш оттам?

Тя въздъхна.

— Наистина. Понякога си казвам, че трябва, обаче е страшно да не знаеш с какво ще се сблъскаш. На няколко пъти имах проблеми и просто е... неприятно. Да си безпомощен и да се налага да разчиташ на милостта на непознати. Дори е... унизително. Затова постепенно свикнах да не напускам района, в който всичко ми е познато. Където ми е спокойно.

— Значи наистина си ми се доверила, за да излезеш с мен тази вечер. — Казах го уж небрежно, но ми се струва, че в гласа ми се долавяше известно удивление.

Саяка ме погледна.

— Искаш ли да знаеш с какво успя да ме убедиш?

Кимнах.

— Естествено.

— С това, че си мислил за мен като за „момичето от хотела“.

Опитах се да разгадая отговора ѝ.

— Не те разбирам.

Тя се засмя.

— Виждаш ли? Пак го правиш, глупчо. Момичето от хотела. Не момичето на инвалидната количка. Като че ли изобщо не я забелязваш. Наведох се към нея, сякаш за да погледна по-отблизо.

— На инвалидна количка ли си?

Тя отново се засмя и ме удари по рамото. Хванах пръстите ѝ, без да се замисля повдигнах дланта ѝ към устните си и я целунах.

Тя сведе очи.

— Не знам, Юн...

— Не искаш ли да те целуна?

— Не знам.

— Е, може просто да опитаме и ако не се получи, ще престанем.

Тя пак се засмя. Тихичко.

Отново целунах дланта ѝ и се наведох по-близо. Погледът ѝ продължаваше да е вперен в земята. Пуснах ръката ѝ, нежно я хванах за брадичката и повдигнах лицето ѝ към своето. Тя ме погледна в очите.

— Много си красива — прошепнах.

Саяка безмълвно поклати глава. Харесваше ми да съм толкова близо до нея. Доближих се още повече и я целунах колкото може по-леко. Не че отговори на целувката ми, но не се и отдръпна.

Отдалечих се на няколко сантиметра. Чувствах се щастлив, замаян.

— Ужасно ли беше?

Ново поклатяне на глава.

— Не, не беше чак толкова ужасно.

— Добре, тогава ще продължа. — Устните ѝ бяха разтворени и този път целунах само долната, като се забавих, преди да се отдръпна.

— Още ли всичко е наред?

— Просто... не знам какво искаш от мен.

— Моля?

— Я ме погледни. Какво искаш от мен?

Може да не говореше буквално, обаче аз се вторах в нея. И онова, което видях, ми хареса. Гърдите ѝ бяха малки и прелестно оформени, имаше дълга стройна шия, раменете, ръцете и цялата горна половина на тялото ѝ изглеждаха силни, здрави и грациозни. Светла

гладка кожа. А устните й... Господи, изпитвах блаженство, когато я целувах, макар и толкова лекичко, че това почти не можеше да се нарече „целувка“.

— Бих ти отговорил, но може да ми лепнеш някой шамар.

Тя тихо се засмя.

— Просто не разбирам.

— Заради количката ли?

— Да.

Отново я хванах за ръка.

— Не знам. Просто ми е хубаво с теб. Беше ми много хубаво преди малко, когато те целунах. Нямам нищо против да го повторя.

Саяка пак се засмя.

— Наистина не мога да те разбера.

— Съжалявам.

— Ти не си виновен. Знаеш ли, аз дори... аз дори не знам дали мога... нали разбираш? Не знам дали ще почувствам нещо.

— Искаш да кажеш, че никога не си...

Тя поклати глава.

— Никога. Дори преди злополуката.

— Ааа. Е, може би малко избързваме, не смяташ ли? Изобщо не съм мислил за това, искам да кажа. Е, не че *не съм мислил*, обаче не съм мислил много. Поне не постоянно. От време на време се улавям, че няколко минути мисля за нещо друго, преди пак да се сетя за това, разбираш ли?

Саяка се засмя. Осъзнах, че много обичам да я карам да се смее. Не бях най-забавният човек на света и завиждах на хората с такава дарба, но нещо в нея отрицваше тази способност в мен.

— Не е само това — отвърна тя. — Аз дори не съм се целувала от тийнейджърка.

— Защо? Не ти ли се искаше?

— Не знам. Повечето мъже, които канят на среща момиче в инвалидна количка... или ме съжаляват, или си мислят, че извършват благородна постъпка, или смятат, че ще получат каквото поискат, защото сигурно съм отчаяна. Или пък всичко това накуп. Разочаровах се и постепенно престанах да правя такива опити.

— Не знам защо някой може да си помисли такова нещо за теб. Ти изобщо не ми изглеждаш отчаяна.

Саяка кимна.

— Благодаря.

— Няма за какво да ми благодариш. Просто се мъча да се сетя за нещо, което ще те накара пак да пожелаеш да ме целунеш.

Тя се усмихна, после очите ѝ се навлажниха. Това ме свари неподготвен, както явно и самата нея, защото Саяка сепнато се засмя и се извърна, за да скрие сълзите си.

— Извинявай — казах. — Просто исках да се пошегувам.

Тя поклати глава и избърса очите си, без да ме поглежда.

Обзеха ме угризения. Осъзнах, че се отнасям към нея горе-долу така, както щях да се отнасям към всяко момиче, което ми харесва, и въпреки че от една страна Саяка очевидно реагираше на сигналите ми, от друга страна в душата ѝ имаше рани, за които не знаех нищо, не повече, отколкото тя знаеше за моите.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, и аз съм бил само с едно момиче.

Тя се засмя и отново си избърса очите.

— Лъжец. С тези твои малки уши сигурно направо ти се хвърлят на врата.

Засмях се и аз.

— Не, сериозно, само една е. — Това не беше съвсем вярно, понеже не можех да твърдя, че през войната съм отбягвал каквито и да е професионални услуги, но иначе Диърдри Калхун ми бе първата и дотогава — единствена. — Бяхме гаджета в гимназията и ѝ обещах да се ожения за нея, когато се върна от войната. Обаче сватбата ни така и не се състоя.

— Защо?

Въздъгнах.

— Отсъствах по-дълго, отколкото възнамерявах. А войната променя човек. Когато се върнах, и двамата бяхме различни хора. Всичко беше различно.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Тогава не се получи. Но сега съм тук.

Саяка сведе очи.

— Просто ми е трудно.

— Струва ми се, че разбирам. Поне отчасти.

— Например, ако сега ми се прибираше вкъщи — не че ми се прибира, но *ако* ми се прибираше, — нямаше да мога да си тръгна сама. Това ме прави зависима от теб. Мразя да съм толкова безпомощна. Мразя.

— Ясно. И аз щях да се чувствам така. Какво да правим, как мислиш?

— Не знам.

— Е, докато решиш, пак ще те целуна, става ли?

Тя ме погледна в очите и прошепна:

— Добре.

Целунахме се. И този път не се отдръпнах. Погалих я по бузата с опакото на пръстите си. Саяка разтвори устните си и аз лекичко докоснах зъбите ѝ с език, само за да ѝ покажа, че искам още, че съм, готов за още, ако с готова и тя, и после усетих езика ѝ, и целувката ни стана истинска. Обгърнах лицето ѝ в шепите си, тя се наведе напред и направи същото с моето, разтвори устните си по-широко, плъзна езика си по моя и издаде прелестен звук, дори не съм в състояние да го опиша, но изразяваше чисто блаженство, звук, какъвто издава човек, опитал нещо неочаквано вкусно и почти изумен от това. Продължихме да се целуваме и да се галим — лицата, косите си. Саяка прокараваше пръсти по ушите ми, смеехме се и се прегръщахме. Никога не се бях целувал така.

И после само се прегръщахме и се смеехме, и гърбът ме болеше от неудобното навеждане към нея от пейката, обаче не ми пукаше и колкото и да е странно, даже ми беше приятно. А след това тя изведнъж се скова и рязко се отдръпна.

— О, не, мамка му, не!

Толкова се бях унесъл, че все едно ме бяха зашлевили.

— Какво?! Какво има?

Саяка погледна към скута си и се опита да го скрие с длани, ала не успя. Беше се напишкала. Не, продължаваше да пишка и не можеше да спре. Поклати безпомощно глава от унижение.

Скочих на крака.

— Дай да те пренеса някъде!

— Просто ме върни вкъщи.

— Не трябва ли да...

— Просто ме върни вкъщи.

— Но нали ти казах, това няма...

— Просто ме върни вкъщи!

Искаше ми се да я успокоя, да ѝ обясня, че това няма значение, че не ме интересува, но не се сещах какво да кажа. Чувствах се неловко. Усетих, че и на мен ми се пикае — бяхме седели в парка доста време.

И тогава ми хрумна една шантава идея. Започнах да се колебая, после си казах: „Мамка му, какво ще изгубиш?“

Дълбоко си поех дъх и отпуснах мехура си.

— Закарай ме вкъщи — настоя тя. — Още сега.

— Добре, един момент, и аз имам известен проблем.

Саяка погледна чатала ми, към тъмнеещата течност, която се стичаше по крачола ми, и смаяно поклати глава.

— Какво правиш, по дяволите?!

— Да не смяташ, че никога не съм се напикавал? Направих го още първия път, когато ни спуснаха на вражеска земя. Мама му стара, познавам войници, които направо се посраха. Корави мъже, с които не бива да се бъзикаш. Просто на никой не му се говори за това.

Тя зяпна.

— Не мога да повярвам, че го направи!

— Да не мислиш, че само ти можеш? Защо и аз да не се напикая?

Тя скри лицето си в шепи и тялото ѝ се разтресе. Помислих, че плаче, ала после разбрах, че се смее. Погледна ме и поклати глава.

— Ти си побъркан. Направо си побъркан.

Сведох очи към тъмното петно на панталона ми и двамата избухнахме в смях. Отначало по-сдържано, но постепенно смехът ни се отприщи. По някое време Саяка два пъти бързо си пое дъх и се овладя колкото да каже:

— Това е... най-романтичното нещо, което някой е правил за мен! — И после смехът пак ни връхлетя.

Накрая започнахме да се успокояваме.

— Май трябва да се връщаме при вана — предложих аз. — Ще отворим прозорците.

Отново се посмяхме и аз забутах количката ѝ по алеята. Не бих казал, че е приятно да вървиш, докато в обувките ти жвака урина, но пък поне вече не ми се пикаеше.

— Благодаря, Юн — каза тя, когато се качихме и потеглихме на изток. — Много ти благодаря.

— Нали ти казах, няма нищо. Това не ми пречи.

— Всъщност съм късметлийка. Гръбначната ми травма не е пълна. Много хора имат нужда от катетър. Аз нямам. Само че трябва да внимавам и да не се стискам дълго. Отдавна не съм имала проблем, но винаги ме е страх да не се случи. А тази вечер май от възбуда... Извинявай.

Погледнах огледалото, ала отзад беше тъмно и не я виждах.

— Няма за какво да се извиняваш — отвърнах, после прибавих: — Я чакай, наистина ли каза, че си била възбудена? — И двамата пак се заляхме в смях.

Когато стигнахме в Угуисудани, Саяка ме упъти към дома си. Паркирах, отворих задната врата и тя спусна количката си на улицата.

— Значи живееш тук? — попитах. Намирахме се пред бездушен пететажен железобетонен блок, доста нов наглед. Безличен, ала не повече от онзи, в който живеях аз. Или по-точно бях живял. Вече не бях съвсем сигурен.

— Да. Няма стълбище, нали разбираш? Оттук до асансьора е само по равно.

— Искаш ли да се кача?

Отговорът ѝ се позабави.

— Не знам. И двамата трябва да се почистим...

— Да де, ако дойда, това просто е задължително. Имаш ли баня?

— Да. Отчасти тъкмо затова избрах тази квартира. Блокът е нов и всички апартаменти са с бани. Ежедневното разкарване до сенто и обратно щеше да е истински кошмар.

— Е, какво ще кажеш?

— Какво ще си облечеш?

Потупах сака си.

— Нося си чисти дрехи.

— Чудех се защо винаги го мъкнеш с теб.

— Просто няма къде да го оставя. В момента нямам постоянен адрес. Е... може ли да се кача?

Виждах, че е нервна, но накрая кимна.

— Добре.

Живееше на втория етаж в спретнат функционален едностаен апартамент или студио, както го наричат в Америка. Единично легло, за разлика от обичайния японски дюшек на пода. Явно ѝ беше по-лесно да ляга и става от леглото. Кухненска маса без столове. Миниатюрен телевизор. Хубава стерео уредба. И толкова.

Събухме си обувките и чорапите в генкана, но краката ми още бяха мокри.

— Трябва да си избърша краката, преди да вляза — казах. — Да ти се намира пешкир?

— Да, почакай. — Тя вкара количката си в стаята, извади пешкир от един шкаф и го остави на пода. Стъпих отгоре му. За щастие от панталона ми вече не се стичаха капки, но нямаше да е зле да взема душ и да се преоблека.

— Хайде да се изкъпем заедно — предложих, без да се замисля.

— Какво?! Не, Юн!

— Само ще се изкъпем. Нямам никакви задни помисли.

Тя се засмя малко нервно.

— Не, не искам.

— Защо?

— Ами... аз не те познавам.

— Естествено, че ме познаваш. Познаваш ме по-добре от много други хора.

Саяка сведе поглед. Последва дълго мълчание.

— Не искам да виждаш тялото ми — каза накрая. — Краката ми.

— Ще угасим лампите.

— Ти не разбираш. Те са като... гумени клечки. Просто висят от тялото ми.

— И мислиш, че ако видя краката ти, няма да ме привличаш, така ли?

Тя кимна. Господи, беше толкова искрена, толкова засрамена... Сърцето ми се сви.

Клекнах пред нея и хванах ръцете ѝ.

— Няма такава вероятност, Саяка.

Тя не отговори.

— Хайде, ела — продължих аз. — Ще влезем на тъмно. Ще се сапунисаме, ще се изплакнем и после ще седнем в горещата вана и аз

ще те целувам и прегръщам като в „Китазава-гава“. И няма да правим нищо друго, ако не искаш. Съгласна ли си?

— Божичко, не знам.

— Съгласна ли си?

Отново дълго мълчание.

— Аз ще вляза първа — каза тя накрая.

И се скри в банята. Чух да потича вода, после осветлението угасна.

— Хайде — тихо извика тя след няколко минути.

Приближих се до вратата и я видях в профил. Беше се навела напред със скръстени на гърдите ръце. В японската баня обикновено има кабина с вана от едната страна и душ от другата. Така можеш да се изкъпеш, преди да влезеш във ваната, нещо задължително в Япония, а според мен и във всички други цивилизовани страни. Никога не съм разбирал целта на кисненето във вана, пълна с мръсотията от собственото ти тяло. От друга страна, само половин час преди това се бях напикал нарочно, така че мнението ми по тези въпроси може би не бива да се взима прекалено сериозно. Инвалидната количка беше празна и дрехите на Саяка лежаха върху седалката. Всъщност да де — как да се къпе под душа? На стените бяха монтирани дръжки, а от тавана висеше въже на макара, очевидно предназначено да улеснява влизането и излизането ѝ от ваната. По-точно, да го прави възможно.

— Би ли угасил и в дневната? — помоли Саяка. — Прекалено е светло.

— Имаш ли свещ?

— Само за непредвидени случаи, под мивката в кухнята.

— Ей сега идвам. — Намерих свещта, запалих я и я закрепих в мивката пред кабината. После угасих лампата в дневната и пак влязох в банята. Смъкнах мокрия си панталон, след това ризата и бельото, и натиках всичко под количката. Бях се надървил толкова, колкото може да се надърви едно двайсетгодишно момче, канещо се да влезе във ваната заедно с момиче — с други думи, много. Тя ме погледна за миг и се извърна. Сигурно се срамуваше не по-малко от мен.

— Как ще ти е по-лесно? — попитах. — Зад теб ли да застана?

Тя кимна, без да сваля ръце от гърдите си.

Минах зад нея, като полагах всички усилия да не опирам члена си в гърба ѝ. Тя ми подаде душа. Водата течеше, но тапата на ваната

още не беше поставена. Полях се, насапунисах се, доколкото можех при тези обстоятелства, и се изплакнах. Оставих душа и внимателно ѝ сапунисах гърба.

— Добре ли е така?

— Да — прошепна тя. Изплакнах я, отново си насапунисах дланите и продължих с раменете ѝ. Притеглих я към себе си и бавно се отпуснах назад. Започнах да я целувам по тила и ухото. Тя завъртя глава и няколко минути се целувахме в тази поза. Саяка още криеше гърдите си. Насапунисах ѝ ръцете и после много нежно ги отдръпнах от тялото ѝ. Тя оказа съпротива само за миг, след това ги отпусна. Заех се с гърдите ѝ и ако преди си мислех, че съм се надървил докрай, сега състоянието ми стана почти непоносимо. Всеки път щом пръстите ми се плъзваха по зърната ѝ, Саяка простенваше в устата ми и това ме побъркваше до такава степен, че ме заболяваха ташаците. Насапунисах гърлото и корема ѝ и тя започна да се трие в мен, като се отгласкваше назад-напред с ръце върху бедрата ми. Уплаших се, че ще свърша, ако не престане. Е, какво да кажа, бях двайсетгодишен. Това си има и рискове.

Спуснах длан надолу и започнах да я докосвам и галя, плъзгах пръсти по насапунисаните косми между краката ѝ.

— Добре ли е така? — попитах задъхано.

— Не те... не те усещам там. Но всичко е страхотно. Всичко.

— Сигурна ли си? Защото... си съвсем мокра.

— Наистина ли?

— Да. Ето тук. — Изплакнах дланите и на двама ни, после и предната страна на тялото ѝ. Тя се докосна и ме погледна.

— Но аз не усещам нищо!

— Ела при мен. — Отново я притеглих към себе си, зацелувах я и продължих да я галя. Беше толкова мокра, че пръстите ми лесно се плъзгаха в нея. — Сега усещаш ли?

— Не... мисля, че не.

— Показалецът ми е в теб. Движа го. Вкарвам го, после го измъквам. — Божичко, произнасянето на тези думи ми подежда адски възбуждащо. Не можех да повярвам. С другата си ръка пак започнах да галя гърдите ѝ...

— Сериозно ли говориш? — Саяка доближи дланта си до моята и пръстите ни се сплетоха. — О! О! Не знам, не го усещам, но ми е

приятно. Не разбирам. Обаче... Господи, доставяш ми невероятно удоволствие.

Тя продължи да се търка в мен и задъхано да ме целува. Поставих свободната си ръка върху гърлото ѝ и я зацелувах още по-настойчиво. Насапунисаният ѝ гръб се хлъзгаше нагоре-надолу по члена ми, все едно ме удряше слаб електрически ток. Срамувах се, че всеки момент ще се изпразня.

Прошепнах:

— Саяка, ако още малко се движиш така, ще... ще се... ще ме накараш да свърша.

— Наистина ли? — Тя се поизвъртя и ме погледна, като продължаваше бавно да се плъзга нагоре-надолу. — С това мога ли да те накарам да свършиш?

— Да — промълвих аз и се вгледах в очите ѝ.

— О, искам да свършиш. Искам да усетя, че свършваш. Свърши заради мен. Свърши, докато ти правя така.

В този момент каквото и да кажеше, вече не можех да спра. Усетих, че тестисите ми се свиват, членът ми подскочи и избухна взрив от течна наслада. Изкрещях, хванах я за гърлото и се втрених в очите ѝ. Хълбоците ми инстинктивно започнаха да описват тласъци, все едно се чукахме. Изражението ѝ беше невероятно прелестно.

— О, ти свършваш... о! — Саяка протегна ръка и обхвана лицето ми в шепи, докато оргазмът ми продължаваше безкрайно. Срам ме беше, че свършвам върху гърба ѝ, ала тя продължаваше да се плъзга нагоре-надолу и пъшкаше от възбуда. Помислих си: „Майната му“ и престана да ми пука. Беше ми хубаво и щом тя не се срамуваше, защо трябваше да се срамувам аз?

Накрая се отпуснах назад, изтощен и озадачен. Не знаех какво съм си въобразявал, когато ѝ бях предложил да се изкъпем заедно. Сигурно съм си въобразявал нещо, да, ала не и това. Саяка се извъртя настрани и се сгуши в мен. Погалих я по косата и дишането ми постепенно се успокои. Тя плъзна длан по гърдите ми.

— Хубаво ли беше?

— Майтапиш ли се? Не видя ли?

Тя се засмя.

— Искам да го чуя.

— Беше невероятно. Движенията ти... направо ме побъркваха. Извинявай.

— За какво?

— Ами... Май цялата те офляках.

Тя отново се засмя.

— Искам да го направиш пак.

Зави ми се свят.

— Господи! Щом казваш...

Изплакнахме се, после напълнихме ваната и се излегнахме вътре, като си приказвахме и се смеехме, докато водата не започна да изстива. Саяка ми обясни откъде да взема чиста възглавница за количката и аз натъпках старата заедно с всичките ни дрехи в пералнята. После я заварих в леглото, под леката завивка.

— Ще останеш, нали? — попита тя.

— Освен ако не ме изхвърлиш. Обаче ти знаеш, че няма къде да отида, и това ще е адски жестоко.

Саяка се засмя.

— Леглото е тясно, но...

— Ще се сместим. — Вмъкнах се до нея. Обърнахме се един към друг и започнахме да се целуваме. Надървих се за нула цяло и две секунди. Да, какво нещо е да си на двайсет години.

— Може ли... иска ми се да го погала — прошепна тя.

Целунах я и плъзнах пръсти по бузата ѝ.

— Можеш да правиш каквото поискаш.

Саяка спусна ръка и пръстите ѝ обгърнаха пениса ми.

— О! Ето значи какво било. Приятно е. Харесва ми.

— Божичко, и на мен!

Тя се засмя. Другата ѝ ръка също изчезна под завивката. След миг тя я измъкна навън, смаяно повдигна влажен показалец към очите си и прошепна:

— Мокра съм...

Облизах пръста ѝ и Саяка простена.

— Може ли... може ли да влезеш в мен? Искам да видя дали ще го усетя.

Кимнах.

— Обърни се по гръб. — Разтворих краката ѝ и се прехвърлих между тях. Бяха отпуснати и съсухрени, както ми беше казала, но това

не ме интересувахе. Почти не му обръщах внимание. Опрях се на лакти и се вгледах в очите ѝ. — Ти го направи. Насочи ме.

И тя го направи. Стоях неподвижно и я оставих сама да определя темпото.

— Не го усещам, но ми е приятно — каза Саяка след малко, когато бях около два сантиметра в нея. — Не мога да го обясня. Би ли понатиснал мъничко?

Задъхано се засмях.

— Мъчех се да не мърдам много. Ето, така добре ли е?

Усещането на пръстите ѝ, обгърнали пениса ми, докато го плъзгах по-навътре в нея, беше невероятно, опияняващо.

— Добре е — отвърна тя. — Дай още.

Подчиних се.

— Не разбирам — каза Саяка. — Не го усещам там, обаче го усещам навсякъде. Господи, страхотно е.

— И на мен ми е страхотно. — Ускорих движенията си и проникнах още по-навътре. Започвах да дишам тежко.

Тя смъкна завивката от телата ни и завъртя главата си настрани, за да гледа.

— О, така е вълшебно. Като те гледам да го правиш. Господи, адски е красиво.

Фактът, че Саяка ме гледа, че пръстите и очите ѝ са върху мен, докато съм в нея, имаше невъобразимо еротично въздействие. Задъхано казах:

— Май... май трябва да спра.

— Добре, не свършвай в мен. Въпреки че не го усещам, пак мога да забременея.

С мъка намалих темпото.

— Но много искам — добави тя. — Другия път ще си сложиш презерватив. Искам да го усетя, съгласен ли си?

— О, да! Каквото пожелаеш!

Тя се засмя и аз успях да се измъкна от нея тъкмо навреме.

— Свърши ли? — попита тя.

Поклатих глава.

— Не. За малко.

Ръката ѝ се плъзна към пениса ми и започна да се движи нагоре-надолу по него.

— Господи! — изпъшках аз. — Господи!

Тя ме гледаше в очите.

— Искам пак да те накарам да свършиш.

— Мамка му... ти си... — Простенах и се изпразних върху корема ѝ под бързия ритъм на нейната длан.

После се отпуснах до нея. Тя спусна длан към корема си и повдигна показалец към устните си. За миг сякаш се поколеба и на лицето ѝ се изписа смутено изражение.

— Исках... да видя какъв е вкусът ти.

Бавно поклатих глава. Гледах я с почуда, напълно онемял.

Саяка лапна пръста си и се усмихна.

— Приятно е.

— О, нямам думи да изразя колко ме зарадва.

Тя се засмя.

— Когато беше в мен, не го усещах... и в същото време го усещах. И сега се чувствам... Не мога да го обясня. Страшно отпусната. Все едно ми се е случило нещо невероятно хубаво. Все едно ми се е присънило нещо чудесно, което не си спомням ясно. Много е странно. Много е... Божичко, прекрасно е.

Гледах я безмълвно, изтощен, щастлив, на път да се влюбя.

— Каж ми за какво мислиш? — помоли Саяка.

— Не, глупаво е.

— Каж ми.

— Че... как ми се довери. За всичко. А ти е за пръв път. Просто съм... на седмото небе.

Тя кимна.

— И аз.

— Не искам да се срамуваш от мен, става ли? От краката си, от каквото и да е. Тези неща изобщо не ме смущават.

— Ще опитам.

— Е, досега се справяш доста добре.

— Наистина ли? Май ще трябва по-често да ме вкарваш в леглото. Искам да опитам всичко с теб, може ли? Всичко.

И опитвахме до сутринта. Това и до ден-дневен си остава най-прекрасната нощ през живота ми.

23.

Спахме до късно, след като бяхме будували почти през цялата нощ, а се оказа и че Саяка обича да си поспива. Когато се събудихме, тя трябваше да тръгва на курса си по английски, а аз имах среща с Макгроу. Но ѝ казах, че вечерта ще отида в хотела.

— Ако наистина имаш нужда от квартира, можеш да останеш тук — предложи ми тя.

Нямаше как да ѝ призная, че в момента парите са последната ми грижа.

— Не знам, ще се чувствам като натрапник — отвърнах.

— Не си натрапник. Поне няма да си, ако се съ согласиш да оставаш малко с мен, когато се прибирам от работа.

Засмях се.

— Какво ще кажеш довечера да пренощувам в хотела и после да се прибера с теб? А след това ще видим.

Тя се усмихна.

— Звучи добре.

Отбих се в един магазин и си купих нови обувки и чорапи. Собственикът, прошарен ояджи, който приличаше на човек, видял почти всичко през своя век, беше или прекалено учтив, или прекалено уморен от живота, или и двете, за да попита защо моите смърдят на писоар. Казах му, че веднага ще обуя новите. Той кимна и не ми предложи да изхвърли старите, а аз любезно не го помолих и се отървах от тях в една кофа за боклук.

След като върнах вана, потеглих за Инокашира, гъсто залесен парк в западната част на града, където имах среща с Макгроу. Инокашира представляваше изключителна атракция за любителите на цъфтящите вишни — хората излизаха с лодки в езерото в средата, за да се насладят на цъфтящите дървета, стигащи чак до самия бряг. Храмът се намирал на северозапад от езерото и беше посветен на Сарасвати, хиндуистката богиня на всичко течащо — вода, музика, думи,

познание. Кой знае защо, в Япония, където я почитат като шинтоистко божество, тя се нарича Бензаитен.

Минах по моста до яркочервения храм, комбинация от китайски, индийски и японски архитектурни стилове. Наоколо се мотаеха неколцина туристи, две японски семейства си бяха направили утринен излет. Естествено, Макгроу вече ме чакаше и снимаше, облечен със спортен панталон и поло — приличаше на орнитолог или любител фотограф. Носеше на рамо обичайната чанта — явно идваше време за поредната доставка за Миямото. Видя ме и се приближи.

— Ти си бил истински касапин бе, момче, никой ли не ти го е казвал?

След като допреди малко бях със Саяка, имах чувството, че това не се случва в действителност. Все едно изведнъж се бяха сблъскали две успоредни измерения.

— Не точно с тези думи.

— Ас какви тогава?

— Нещо за невъздържания ми нрав.

Той се засмя.

— Така ли му викаш? Четирима гангстери, застреляни в дома на Фукумото. Сред тях и командирът на една от ударните му групи.

— Какво смята полицията?

— Доколкото чувам, работната версия била вьетнамска банда и спор за разпределение на наркопазари. Вьетнамските банди са известни с жестокостта си, а пък точно оня, дето го бил извършил, бил адски жесток.

Кой знае защо, имах чувството, че ме провокира. За моя изненада, не ми пукаше. Той разполагаше с нещо, което ми трябваше. Иначе в момента самият Макгроу нямаше значение.

— Искях да те питам нещо — продължи резидентът, като попиваше потното си чело. — Откъде знаеш за храма на Бензаитен? Аз специално издирвам такива места, понеже са отдалечени и подходящи за срещи, обаче това тука не ти е Каминаримон в Асакуса^[1].

— Майка ми беше американка.

— Тоест?

— Тоест чужденецът цени високо много неща, които местните жители приемат за даденост.

— Значи майка ти, която е била американка, ти е отворила очите за собственото ти културно наследство, така ли?

— И така може да се каже.

— Странно.

Свих рамене.

— Нима самият вие не казахте, че понякога най-добре ни характеризират парадоксите?

Макгроу кимна.

— Наистина го казах. Обаче не съзнавах колко е вярно.

Не ме интересувахе дали е вярно. Искях да преминем към деловата част и да свършвам с това.

— Е, къде са материалите?

Той остави чантата на земята. Щях да я вдигна, преди да си тръгнем.

— Ще стигнем и до тях — отвърна Макгроу. — Първо, Миямото ще те чака утре по обед във фойето на хотел „Ню Отани“.

— Добре.

Той хвърли поглед към сака, който носех, и се намръщи.

— Две чанти... малко е странно.

— Временно.

— Какъвто е и животът.

Последва странна пауза. Учудих се, че не ме инструктира как да извърша размяната — да последвам Миямото в тоалетната и да си разменим чантите под вътрешната стена на кабинките, нещо такова. Или че не ми се подиграва с липсата на опит в занаята. Дотолкова бях свикнал с ебавките му, че отсъствието им малко ме смущаваше.

— Не разбираш ли, че прекалено те бива, за да останеш обикновен куриер? — наруши мълчанието Макгроу след малко.

Изненадах се.

— Това е честен труд — отвърнах. Нямах представа накъде клони.

Той се подсмихна.

— Виж, знам, че прекалявам с бъзиците...

— Прекалявате, да.

— А защо не? Кой си ти? Момче за всичко. Да не искаш да уважавам и онзи, дето ми лъска обувките?

Не отговорих.

— Уважение ли искаш? Тогава прави нещо достойно за уважение. Виж, признавам, не бях прав. Мислех, че от тебе няма да излезе нищо повече. Но, боже всемогъщи, колко съм сбъркал! Проявил съм се като лош ръководител и съм ти дал незначителна роля. Сега виждам къде ти е мястото, виждам за какво си създаден, и адски съм впечатлен. Когато изпълняваш правилната роля, ти си изключителен. Действаш светкавично, проявяваш вярна преценка и нанасяш смъртоносни удари. Мога да използвам човек като тебе. Сериозно. Рядко се среща дарба като твоята.

Не ми допадна думата „използвам“ — нито самият глагол, нито формата в първо лице единствено число.

— Може просто да съм имал късмет.

— Късметът е майсторство, момче. Ако някой твърди друго, не му вярвай.

— Не ми викайте „момче“.

— А ти стани нещо повече от куриер.

Не знам защо толкова се дърпах. Може би дълбоко в себе си усещах, че той ме манипулира. Или че ако направя още една стъпка, ще потъна съвсем. Или просто ми трябваше време, за да помисля.

Или пък беше заради бъдещето, което можехме да имаме със Саяка, стига да успееш да се измъкна от тези говна.

— Само едно ще ти кажа — продължи Макгроу. — За тази програма, в която участваш. Ти не знаеш почти нищо, това е само върхът на айсберга. Някой трябва да я ръководи — имам нужда от хора, които да го правят.

Пак това първо лице.

— Ще си помисля.

— Помисли си.

— А дотогава ми дължите онези материали.

— Виж сега, остави го Бясното куче. Ще измисля друг начин да се погрижа за него. Може да го подкупя, ще видя.

— Искате да кажете, че човек с прякор Бясното куче може да бъде подкупен, така ли? Нали било въпрос на чест?

— Да, и честта на някои хора е по-скъпа, отколкото на други. Не знам колко струва Бясното куче. Ти знаеш ли?

— Не.

— Пък и ако в Гокумацу-гуми смятат, че ги е нападнала някаква свръхагресивна виетнамска банда, младокът известно време ще гледа да кротува.

— Нали казахте, че бил издънка?

— Господи, ти си по-лош и от бившата ми жена. Имаш ли представа колко е досадно да оспорвам неща, които наистина съм казал?

— Е, издънка ли е?

— Издънка е, да. Кое то не значи, че ще го спипаш беззащитен на всички обичайни места в обичайното време.

Това ми прозвуча обещаващо.

— Има ли обичайни места и обичайно време?

Той въздъхна.

— Има.

— Къде са материалите?

Макгроу закима, сякаш потвърждаваше някакви свои мисли.

— Бива си те — каза накрая. — И дума да няма. Обаче имаш една очевидна слабост и ще ти кажа коя е тя.

Не отговорих.

— Ти си като чук. Или може би като флекс. Е, няма значение. Важното е какво правиш, какъв си. А ако не си нищо повече от чук, винаги ще се опитваш да превръщаш всичко в гвоздей.

— Къде са материалите?

— Уф! В „Кабая Кофи“ в Юено. Седни на бара...

— Сам ще ги намеря.

— Нима?

— Да. Освен ако този път не сте направили нещо коренно различно.

Той поклати глава.

— Казвам ти, не си непоправим. Толкова по-зле.

Оставих го и потеглих с Танатос за „Кабая“. Намираше се в Янака, близо до Юено, североизточно Токио, част от Шитамачи — квартал с тесни улички и малки дървени сгради. Кафенето се оказа в една от тях, двуетажна ъглова постройка, явно по-рано частен дом, с традиционен керемиден покрив. Дървените стени бяха толкова стари, че бяха почернели от десетилетията бури и слънце.

Самото помещение беше също толкова малко, колкото в „Кафе де Ламбър“, и също толкова скромно. Дъсчен под, дървени стени и таван, три маси и дванайсет стола, бар, на който можеха да се настанят осем клиенти. Достолепната жена на касата ме посрещна с поклон. Отговорих на поклона, после се огледах. Нямаше много посетители. Бяха главно хора от квартала — домакини, дошли да си побъбрят на чаша кафе, пенсионери, търсещи някакво занимание, за да запълнят дните си. Седнах на предпоследното столче. Барманът, най-вероятно съпруг на жената, ми подаде малко меню. Казах му, че ще опитам кафето, което е специалитет на заведението, с порция препечен хляб с масло. Докато той изпълняваше поръчката ми, се огледах пак и след като се уверих, че никой не ми обръща внимание, опипах под седалката. Пликът беше там, залепен точно в средата, където имаше най-малка вероятност да го открият случайно. Отлепих го и го прибрах в джоба си.

Някой беше оставил на бара брой на „Асахи Шимбун“^[2]. Хвърлих му един поглед. На първа страница имаше репортажи за заболявания, които се дължали на замърсяването на околната среда и поразявали хиляди японци. Ужасна неврологична болест и генетични дефекти в Минамата и Ниигата, където „Чисо Кемикълс“ и „Шова Електрикъл“ изхвърляли живак в местните води. Астма в Йокаичи, причинена от огромните количества сернист нефт, изгаряни в „Даичи Петрокемикъл Комплекс“. Болестта „итаи-итаи-био“ — „ох, боли — боли“ — наречена така заради мъките на жертвите, била резултат от кадмия, изхвърлян от „Мицуи Майнинг“ в реките в префектура Тояма. Компаниите се съдели с жертвите. Техните гавози нападнали фотограф, който документирал ужасите в Минамата. Властите помагали за прикриването на истината. Същите хора, които бяха принудили родителите на Саяка да вземат парите, за да си държат устата затворена. Запитах се дали има причина да не убивам такива изроди. Не успях да се сетя за нито една.

Допих си кафето и отидох в парка „Сумида“, тясна ивица зеленина по бреговете на едноименната река край Асакуса. Прегледах материалите сред майки с колички и играещи си деца. Съдържанието на папката не ми се стори окуражаващо. Снимките бяха излишни, понеже вече знаех как изглежда — от Юено и после от „Кодокан“, където ме беше зяпал, докато Свинските очички се опитваше да ме

удуши. Що се отнасяше до местонахождението му, Фукумото-младши държал два апартамента, единия в Ропонги, другия в Аояма. Смятало се, че управлява няколко нощни клуба, но можело само да се гадае дали е в някоя от квартирите си, или в трите, ако не и повече клуба. При отсъствието на конкретна информация, за която да се хвана, или на някакъв изключителен шанс, откриването на Фукумото-младши можеше да отнеме доста време. И дотогава щях да живея като беглец с надвисналата над главата ми смъртна присъда, издадена от якудза.

Замислих се за Саяка и се зачудих какво прави в момента. Дали учеше английски? Или четеше книга? Не знаех почти нищо за нея. Ала в същото време имах чувството, че я познавам. Тя ме беше приела в себе си, и в буквалния, и в преносния смисъл, и това продължаваше да ме удивлява. И изобщо всичко, което се бе случило. Трябваше да си наложа да се върна към материалите в плика.

Запаметих информацията и изгорих страниците в един уличен пепелник, преливащ от фасове, после се обадох на Макгроу от обществен телефон.

— Вижте, материалите, които ми дадохте, не ми вършат работа — казах. — Трябва ми нещо по-конкретно. — Аз изпълних моята част от уговорката, сега е ваш ред да изпълните своята.

Последва пауза. Помислих си, че ще ме отреже, затова приятно се изненадах от отговора му.

— Знам, че не са толкова пълни, колкото се надявах. Пак ти казвам, ти действаш много по-бързо, отколкото очаквах. Нужно е време, за да съберем сведенията, които ти трябва. Продължавам да работя по въпроса и ако изскочи нещо, ако извадим късмет, веднага ще ти съобщя.

Това не ми хареса, обаче не виждах какво повече мога да искам. Затворих.

Прекарах останалата част от деня в разузнаване около различните свърталища на Фукумото-младши. Ако знаех със сигурност точно къде и по кое време ще се намира, можех да избира конкретен подход. Само че възможностите бяха пет. Като че ли имах най-голям шанс при двете квартири. Но можех да дебна цяла нощ пред едната и така и да не разбере дали просто е окъснял навън, или рано се е прибрал в другата. Или пък е при някое момиче от неговите клубове.

Вечерта напредваше и реших, че си губя времето. Може би щях да имам повече късмет с Мори. Поръчката на Миямото не беше толкова важна за мен, защото обектът не представляваше опасност, а просто задача. А може и да изпитвах известни колебания относно етичната страна на въпроса. Напомних си, че този човек е политик. Сетих се за Камиока, онзи, който осакатил Саяка, също голяма клечка. И за корпоративните шефове и корумпираните политици, които бяха отровили хиляди хора и после се бяха наговорили да ги лишат от справедливо възмездие. Осъзнах, че не изпитвам никаква милост към тях. Дали пак не си търсех оправдание? Може би. Това обаче означаваше ли, че моят анализ е грешен? Мори беше направил избора си. И сега трябваше да си понесе последиците.

[1] Порта в Токио, известна туристическа атракция. — Б.пр. ↑

[2] Един от петте национални ежедневника в Япония. — Б.пр. ↑

24.

Отбих се в магазин за преоценени стоки и си купих костюм, риза и вратовръзка, гел за коса и очила с най-ниския диоптър. Върнах се в хотела в Юено, взех душ, облякох новите си дрехи и си намазах косата с гела. Сложих си очилата. Застанах пред огледалото — нямаше да заблудя онези, които ме познаваха, но пък евентуалните свидетелски показания нямаше да имат нищо общо с истината. Даже само костюмът ми придаваше съвсем различен вид. Не си спомнях кога за последен път съм бил облечен така. Май на погребението на баща ми. На погребението на майка ми бях с униформа.

Освен че изглеждаха странно, дрехите ми бяха и неудобни. Когато ги бях мерил в магазина, не знаех точно какво търся, с изключение на костюма, и сега осъзнах, че сигурно съм допуснал десетки грешки в самото обличане. Дали бях завързал вратовръзката правилно? Трябваше ли да закопчая сакото? Всеки с поглед за такива неща можеше да си спомни дребните грешки или поне щях да привлека излишно внимание. Кофти, че се сецах чак сега. Имах проблем, Бясното куче продължаваше да ме търси, и не биваше да изоставам с приготовленията си. Бях проявил глупост и самодоволство, като собственик на жилище, който не си е направил труда да го застрахова, понеже преди не се е случвало нищо лошо.

Реших никога повече да не допусна да съм неподготвен за неприятности. Щях да обръщам внимание на дребните неща — как се обличат хората, как говорят и вървят. На нещата, които ги превръщат в част от фона или ги карат да изпъкват. Щях да ги наблюдавам, да се опитвам да откривам белезите и поведението, които ги правят такива, каквито са, и после да ги имитирам, да възприемам техните особености. Все едно изпълнявах роля и приготовленията щяха да са нещо като актьорска школа. Щях да го превърна в игра и да я играя всеки ден.

Ала това по-късно. Стига да доживеех дотогава. Сега трябваше да се задоволя с това, което имах.

Замислих се как да се добера до Мори, как да го направя, как да се измъкна, как да се опитам да отвлека вниманието на хората. В главата ми започна да се оформя план. Груб, грозен и импровизиран, но като се имаха предвид параметрите, сигурно щеше да свърши работа. В края на краищата този път нямаше нужда да прилича на естествена смърт. Можеше да прилича, на каквото си ще.

Отидох в друг магазин за преоценени стоки и си купих голяма едноцветна кърпа „фуурошики“. В Япония вече почти не се срещат такива, изместили са ги найлоновите торби, обаче по онова време ги използваша масово. В тях увиваха и носеха всякакви неща — храна, пакети, кутии с обяд.

Или в моя случай — обикновен камък.

Пообиколих с мотора, докато забележа строеж — не че това отнемаше много време в Токио, където тайното споразумение между якудза и строителното министерство отдавна представляваше национална болест. Паркирах и се повъртах наоколо, настрани от работниците и извън лъчите на прожекторите, докато открия каквото търсех. Не парче асфалт или бетон, което можеше да се пукне при натиск, а камък с големина на юмрук. Намерих тъкмо какъвто ми трябваше, около два пъти колкото билиардна топка и доста по-тежък. Увих го в кърпата и потеглих за Акасака.

Оставих Танатос на един пълен паркинг на Ропонги-дори и навлязох в квартала. Въздухът тежеше от влага, носеше се миризма на пържена риба, бира и якитори, разговори, смях, налудничаво пиукане на автомати за пачинко, клаксони на таксита, пробиващи си път сред тълпите пешеходци. Сградите от двете страни бяха ниски, все още много от тях — дървени, ала виждах, че районът бързо се променя, пететажни постройки изместваха двуетажните, железобетон изместваше дървото. Светещи надписи рекламираха клубове, барове и ресторанти. Тротоарите гъмжаха от чиновници, дошли за нощни развлечения, двойки, хванати под ръка на път за вечеря, някой и друг чуждестранен турист, който зяпаше този спектакъл. Бардами по кимона и официални рокли бързаха за работа. Пред входовете стояха служители с рекламни листовки и канеха минувачите. Тук-там тротоарите бяха препречени от неправилно паркирали коли, чиито шофьори чакаха шефовете си от якудза, политици или други ВИП персони, и навалищата ги заобикаляше.

След няколко минути движение по течението видях табелата на „Хигаши Уест“. Клубът се намираше на петия, последен етаж в една от по-новите сгради. Името беше написано на английски, а не с йероглифи, жест към космополитната атмосфера, която обещава заведението, предположих аз. На тротоара чакаше кола с шофьор и завеси на задните прозорци. Не непременно колата на Мори, естествено, но все пак обнадеждаващо. Ако той обаче се окажеше там и това наистина беше неговият автомобил, интервалът от напускането му на сградата до качването му в колата щеше да е броени секунди. Нямах да имам много време да се добера до него.

Пуснах кърпата с увития в нея камък в един контейнер за смет и влязох в преддверието на сградата. В асансьора с мен се качиха трима подпийнали чиновници. Стоях с наведена глава и гледах настрани. Те слязоха на третия етаж и ме оставиха да продължа сам до петия.

Вратата се отвори и разкри безвкусно пищен интериор — много червено кадифе, завеси и дантела, карикатурна японска представа за европейски лукс. Вонеше на тютюн и скоч, някой вътре пееше „Американски пай“ на Дон Маклейн, песен, която през онази година удари върха на класациите. Обстановката може и да не ми беше по вкуса, но това явно беше скъп клуб и жените определено бяха красиви, чаровни, образовани и интелигентни — и категорично не се продаваха. Западняците, които намират за съвсем естествена идеята да плащаш за секс, в същото време са озадачени от това да плащаш за разговор, а чак толкова голяма ли с разликата? Не че жената от първия случай иска да спи с вас или ѝ е приятно да го прави, както разговорът с вас всъщност не забавлява жената от втория случай. Щом едното не е естествено, не е ли и другото такова? Което не означава, че сексът с бардама не е възможен. Просто не се купува с пари. Както е и в традиционната чайна с гейши, от която произлиза днешният мъжки клуб: с времето може да се стигне до сексуална връзка — с конкретен клиент, след дълго ухажване в друга обстановка и само ако момичето го желае.

Към мен се приближи салонна управителка и се поклони.

— Ирасшаймасе — поздрави ме тя и ми поднесе леденостудена ошибори, влажна кърпа. С признателност избърсах ръцете и лицето си.

— Малко ме е срам да го призная, обаче не идвам като клиент — побързах да кажа, преди да ме е повела към някоя от масите. — Шефът ми ме праща да му потърся подходящо място за забавление в Акасака.

Чух хубави неща за вашето заведение, но бих искал да го огледам лично. Той няма да остане доволен, ако не го направя.

Салонната управителка се усмихна.

— Разбира се. Сигурен ли сте, че не можем да ви предложим нещо за пиене?

Отговорих на усмивката ѝ, като си помислих, че проявява здрав разум, опитвайки се да спечели моята благодарност с толкова скромна инвестиция.

— Не, не, наистина не искам да ви затруднявам с абсолютно нищо. Вече виждам, че вашият клуб е съвсем подходящ. И все пак нали може просто да...

Тя отново се поклони.

— Естествено, моля, чувствайте се като у дома си.

Благодарих ѝ и продължих навътре. Не знаех какво ще правя следващия път, ако Мори го няма — тази лъжа с шефа можеше да мине само веднъж.

Помещението имаше Г-образна форма, като дългото рамо започваше наляво от входа. Тръгнах нататък. Имаше малък бар и четири маси, всички заети. До една от масите стоеше мъжът, който пееше. Микрофонът отчасти скриваше лицето му. Мори? Май беше той. Две бардами европейки и трима японци на масата се смееха и ръкопляскаха. Отдръпнах се настрана и се вгледах по-внимателно, за да го сравня с човека от снимките в папката. Вече не се съмнявах, той беше. Останах изумен както от английския му, така и от гласа му. Каква ирония, че пееше за самолетната катастрофа, в която бяха загинали Бъди Холи, Ричи Валънс и Биг Бопър — „деня, в който умря музиката“.

На масата им имаше бутилка уиски „Сънтори“, почти празна. Това може би означаваше, че са тук отдавна. От друга страна, човек като Мори почти със сигурност си имаше „лично шише“, което му пазеха за следващи посещения. Нямахте откъде да знам. Просто трябваше да чакам колкото се налага. Важното беше, че обектът е тук. Никога нямаше да имам по-добър шанс.

Минах през тоалетната и на тръгване благодарих на салонната управителка. Тя ме изпрати до площадката и натисна бутон на асансьора, изчака го да дойде и докато вратата се затваряше, се поклони ниско.

Излязох на улицата и се огледах за подходящо място. Отначало бях възнамерявал да се возя нагоре-надолу с асансьора, докато Мори се появи, обаче любезността на салонната управителка изключваше такъв подход. Поведението ми щеше да изглежда странно и съответно щеше да е подозрително и запомнящо се. Да не споменавам колко хора щяха да видят лицето ми.

Повечето околни сгради бяха с външни стълбища, използвани главно като складово пространство в нарушение на правилата за противопожарна безопасност, и „Хигаши Уест“ не правеше изключение. Навярно можех да се скрия във входа на стълбището и оттам да наблюдавам асансьора. Само че така Мори щеше да е с гръб към мен. Щеше да се наложи по някакъв начин да се уверя, че е той.

Извадих камъка и кърпата от контейнера и увих в нея само едната му половина, онази, за която го държах. Съмнявах се, че по грапавата повърхност ще останат отпечатыци, но не исках да рискувам. Отидох до стълбището и зачаках в мрака. Бях нервен и не можех да се овладеея. Наистина ли щях да го направя пак, толкова скоро след Озава, Фукумото и другите трима? Всъщност какво от това? Имаше значение единствено шансът, а сега имах шанс. Бях изгубил броя на засадите в джунглата, в които бях участвал, и си напомних, че единствената съществена разлика с тях е мястото. И защо да не го направя? Мори не означаваше нищо за мен. Щях ли да платя десет хиляди долара, за да спася живота му? Защото ако си тръгнах, щеше да се случи точно това.

Докато чаках, влязоха и излязоха няколко десетки хора и всеки път, щом от асансьора се изсипеше нова група, излишно получавах прилив на адреналин, докато се опитвах да преценя от скривалището си дали Мори е сред тях. Протягах се и правех упражнения, за да поддържам гъвкавостта си, прехвърлях увития в плата камък от едната си ръка в другата, дълбоко вдишвах и издишвах. Все си напомнях каква роля играя тази вечер, как ще действам, как искам да изглежда случаят в очите на евентуалните свидетели и полицията. Започвах да се уморявам и вече бях правил толкова много фалстартове, че когато от асансьора излезе група от трима мъже с еднакви тъмни костюми, със закъснение разбрах по фигурата и позата на онзи в средата, че е той. Мамка му!

Излязох от входа и тръгнах към тях. Страхувах се да не сбъркам. Бледата жълтеникава светлина идваше от няколко слаби лампи и

мъжете бяха в сянка. Това скриваше приближаването ми, но в същото време не ми позволяваше да съм сигурен дали наистина е той.

Тримата спряха при колата. Смееха се на нещо — не чувах на какво. Искях да я заобиколя и да видя лицето му, преди да действам, но се опасявах, че ако се забавя, може да се качи, преди да съм стигнал до него.

Вече се бях вживял в ролята. Сърцето ми биеше бясно, в кръвта ми се изсипваше адреналин. Мамка му! Спрях и попитах на японски:

— Мори-сан? Вие ли сте?

Тримата се обърнаха едновременно, онзи в средата малко по-бързо. Видях лицето му. Той беше.

— Да, аз съм Мори — сприхаво отвърна политикът. — Кой сте вие?

Сърцето ми още малко и щеше да изскочи. Стиснах увития с кърпа камък. Бях само на три метра от него.

Мислех, че ще успея да се приближа, преди да реагира, но нещо в поведението ми го уплаши. Той потрепери и се обърна към задната врата на автомобила. Хвана дръжката. Започна да я отваря. В моето променено от адреналина зрение вече всичко се случваше като на забавен кадър.

— Значи ти харесва да чукаш жена ми, а?! — извиках. — Харесва ти да чукаш жена ми, така ли?!

Мори рязко отвори вратата докрай и се наведе, за да се качи. Сграбчих го за яката с лявата си ръка, дръпнах го към себе си и натресох камъка в тила му. Разнесе се задоволително изхрущяване и усетих, че тялото му омеква. Двамата му спътници отскочиха назад и единият изпищя:

— Ой!

Едва го чух.

Мори се свлече върху багажника. Продължавах да го стискам за яката и го смъкнах по очи на асфалта.

— Значи ти харесва да чукаш жена ми, а?! — извиках пак. Думите ми прозвучаха точно толкова истерично, колкото се и чувствах. Ударих го пак. Този път пред главата му нямаше свободно пространство и черепът му изпращя. Ударих го трети път, без да спирам да крещя. И още веднъж.

Оставих камъка да се изхлузи от кърпата и отпраших натам, откъдето бях дошъл. Всичко отне не повече от десетина секунди. Не бях дал на никого време да реагира. Шофьорът може би щеше да се сети да потегли подире ми, обаче улицата беше еднопосочна и предницата на колата гледаше в обратната посока. Сигурно щеше да мине известно време, докато другите двама излязат от шока, а се съмнявах, че даже тогава ще им стиска да подгонят човек, който току-що е извършил убийство. Все пак свих в първата пряка, пресякох някакъв паркинг и след минута вече тичах по тихите пустии улици на жилищния квартал извън Акасака. Забавих крачка. Бях се задъхал. „Успокой се — казах си. — Успокой се. Сега отново си обикновен гражданин. Успокой се“.

Спрях на една уличка и си наложих да се овладеея. Хрумна ми, че убийството с електрически ток е за предпочитане пред убийството с пистолет, а убийството с пистолет е за предпочитане пред убийството с камък. Въпрос на достатъчно малко разстояние, следователно — на близост. Нямаше логика — смъртта си е смърт, независимо дали е от удар с камък или от бомба, хвърлена от десет хиляди метра височина — обаче беше вярно. Бях убивал от упор във Виетнам и Камбоджа и си напомних, че сега не е по-различно. И от етична, и от всякаква друга гледна точка. Напомних си, че Мори е знаел какви рискове поема — или поне, че е трябвало да знае. Но въпреки това този път ми беше трудно.

Беше ме стреснала реакцията му. Разбихах, че е видял агресията в моето поведение, намерението. Донякъде се бях държал така нарочно: исках да изглежда като жестоко престъпление от страст, почти неподготвено и извършено припряно, тъкмо обратното на хладнокръвно професионално убийство. За да подсиля впечатлението, бях изиграл ролята на разярен от ревност съпруг и исках свидетелите да разкажат за това и полицията да разследва тази версия. А изиграването на ролята означаваше наистина да се чувствам като своя герой. Ала това не беше всичко. Струваше ми се, че Мори просто бе усетил какъв съм всъщност. Или казано по друг начин, че самото ми присъствие го е предупредило какво ще направя. Ако беше малко по-бърз или аз бях малко по-бавен, това предупреждение може би щеше да промени нещата. Също като с онези чинпира в Юено. Независимо дали ставаше въпрос за прекалено позиране, или за подсъзнателни

сигнали, аз неволно предупреждавах хората какви са намеренията ми и съответно им давах време да се подготвят. Това имаше ли някакви предимства? Не, нямаше. В боя, ако нещо е само слабост и не те компенсира с някаква полза, просто се отърваваш от него. Трябваше да измисля как да се отърва и от това — да овладее тези подсъзнателни безсловесни сигнали, да ги прекратя, да ги скрия. Трябваше да има начин да съм способен на страшно, фатално насилие, без каквато и да е външна проява преди самото му извършване. Такова нещо щеше да е изключително рядко. Самият аз определено не бях виждал подобни примери. Но ако имаше начин да го постигна, това щеше да ми осигури съществено тактическо предимство.

Осъзнах, че отвличам вниманието си от характера на онова, което току-що съм извършил, като се съсредоточавам върху тактиката. Толкова много пъти бях докладвал за изпълнението на бойни задачи, че вече го правех инстинктивно. Установих, че този факт ме изпълва с радост.

Тръгнах пак. Хвърлих очилата в една кофа за смет. Кърпата потъна в първата срещната шахта. Изтрих гела от косата си, разхлабих вратовръзката и продължих да вървя. След пет минути пътувах с Танатос на север по Учибори-дори. Чак когато излязох на ярко осветения булевард забелязах, че по ръкава ми има пръски кръв и слуз. Не изпъкнаха толкова силно върху тъмното сако, но върху белия маншет нямаше как да не ги забележиш.

Мамка му. Трябваше да се сетя да скрия някъде чисти дрехи. Как можеше да съм толкова тъп?!

Спрях и навих ръкавите на ризата си, за да не се подават от ръкавите на сакото. После намерих обществена тоалетна, огледах се в огледалото и измих кръвта от ръцете си. Купих си тениска и дънки от магазин за преоценени стоки. Всичките тези нови дрехи не бяха кой знае колко скъпи, обаче аз все пак не бях богат и след различните дегизировки, хотелските стаи и горивото за Танатос се радвах, че в хотела ме очаква пачка пари, а предстоеше да получа и още.

Спрях в един парк и се преоблякох, увих камък в ризата и костюма, завързах ги с вратовръзката и хвърлих всичко в едно езерце. Даже да ги откриеха, което едва ли щеше да се случи, нямаше да ги свържат с мен. Рутинният ДНК анализ все още беше в далечното бъдеще на криминалистиката.

Върнах се при Танатос, вече чист и с нови дрехи. Започвах да се успокоявам, да ставам по-безпристрастен. Ала продължаваше да ме ужасява мисълта до каква степен съм зависил от късмета си. Доколко познавах районите, в които бях действал? Кита-Сенджу спокойно можеше да е и друг град. И даже Акасака... Знаех булевардите, естествено, но не и уличките. Нито тайните проходи между и през сградите. Ами физическата ми форма? От гледна точка на джудото беше отлична, естествено, и ако се наложеше да приложя уменията си, за да си спася живота, може би щях да успея, като в случая със Свинските очички в „Кодокан“. Но ако се наложеше да бягам, ама наистина? След половинкилометровия спринт от Акасака бях останал без дъх. Ами ако се налагаше да бягам по-надалече? Щях ли да издържа по-дълго от евентуалния ми преследвач? Едва ли. Лошо.

Трябваше да обмислям всичко по-добре. Трябваше да използвам наученото в бойна обстановка — психологията, подготовката, съсредоточеността — и да го прилагам в живота. Трябваше да престана да се преструвам, че има ясна граница между военното и цивилното, джунглата и града, войната и мира. Няма. И никога не е имало.

Обадих се на Миямото от уличен телефон и му съобщих с преправения си глас:

— Готово.

— Вече?

Въпросът, кой знае защо, ме ядоса.

— А вие дълго ли искахте да чакате?

— Не, просто съм... изненадан. Че сте успели да го направите толкова бързо.

— Утре трябва да ми изплатите остатъка. На същото място, при същите обстоятелства. Оставете парите в единайсет сутринта. Разбрахте ли?

— Естествено. Парите ще бъдат там. Но вижте, бих искал да мога да се свързвам с вас. Явно сте... отличен професионалист. Сигурен съм, че хората, които представлявам, биха желали пак да се възползват от вашите услуги.

Понечих да откажа. После обаче си помислих: „Какво мога да изгубя?“

— Ще ви оставя телефонен номер, на който ще можете да ме намерите. На същото място, където са и парите, след като ги взема. А сега повторете инструкциите ми.

Той го направи.

— Знам, че имаме общ приятел — предупредих го. — Но трябва да имате предвид, че ако видя някой да се опитва да ме проследи, когато отида да взема остатъка, лично ще ви държа отговорен.

— Сам ще оставя плика. Като предишния път. Никой друг няма да знае къде да търси.

Затворих. Не се чувствах особено добре. Обаче си напомних, че понякога нещата просто се свеждат до това какво можеш и какво не.

Бях го направил. Сега трябваше да живея с последиците.

25.

Потеглих към хотела в Угуисудани. Колкото повече го наближавах, толкова по-нервен ставах. Бяхме прекарали вълшебна нощ, но после всеки от нас се беше върнал към своя живот. Дали и Саяка изпитваше същото като мен? За какво си мислеше? Дали нямаше да ни е неловко? Сигурно и тя си задаваше същите въпроси за мен. Или не? Това щеше да е по-лошо, много по-лошо.

Но в същото време тези тревожни мисли за Саяка ми носеха облекчение. Сякаш се отдалечавах от някой друг, от някаква друга част от собствената ми личност, и я оставях зад себе си. Мислите за Саяка ме караха да се чувствам такъв... какъвто си ме представяше тя. Какъвто искаше да съм. С нея бях различен. Беше го казала самата тя и аз също го усещах. Искях да направя така, че единият свят да няма нищо общо с другия. И с пристъпването си в този свят да затварям вратата към другия. Струваше ми се възможно. Струваше ми се чудесно.

Тя беше на рецепцията. Усмихна ми се, ала и в нейното изражение се долавяше напрежение.

— Здравей — казах аз. — Добре изглеждаш.

Това като че ли я поотпусна.

— Наистина ли? Ти също.

Наложи се да пропъдя образа на Мори, но успях.

— Ей, стига си флиртувала с клиентите.

Тя се засмя. Последва неловко мълчание.

Прокарах пръсти през косата си.

— Нощес...

— Знам.

Усетих, че се изчервявам.

— Та ти нямаш и представа какво щях да кажа! — Всъщност няхах и аз.

Саяка отново се засмя.

— Прав си, извинявай.

— Щях да кажа, че... беше страхотно. Цял ден си мисля за това.
— И категорично беше за предпочитане пред всичко друго, което ми се въртеше из ума, обаче последното го запазих за себе си.

Тя се усмихна.

— И аз. Нямах търпение да настъпи вечерта. Да де, всъщност утре сутрин. Когато се освободя.

— Сигурна ли си, че не можеш да се измъкнеш за един специален и адски лоялен клиент?

— От тук ли? Даже да можех, а не мога, нямаше да го направя. Работя тук само за да си плащам сметките. Нищо друго.

— Добре, ще почакам. Може ли да те целуна за лека нощ?

Тя нервно се озърна.

— Но гледай да е бързо — наистина не искам някой пиян чиновник да ни види да се натискаме и да остане с впечатлението, че съм тук за това.

Отключи вратата и аз се вмъкнах при нея. Сериозно възнамерявах само да я целуна за лека нощ, ала намерението ми моментално отстъпи място на нещо повече. Тя задъхано се откъсна от мен.

— Изчезвай оттук, изкушаваш ме!

— Господи, ти също!

Излязох пред гишето.

— Трябва да ти взема пари — каза Саяка. — От камериерката ще разберат, че стаята е използвана. Иначе нямаше.

— Не се безпокой. Не искам да те вкарвам в неприятности. — Платих и взех ключа. — По кое време да сляза?

— Свършвам в седем. Само че не ме чакай тук. Не искам да ни виждат заедно. Просто ела вкъщи след седем и половина. Става ли?

— Нямам търпение.

Тя се усмихна.

— И аз.

26.

Прекарах следващата сутрин при Саяка. Беше невероятно — също толкова хубаво, колкото първия път, може би даже по-хубаво, понеже сега бяхме разчупили леда и постепенно започвахме да свикваме един с друг.

Бяха минали няколко часа. Тя лежеше по гръб и ту се унасяше, ту отново се събуждаше. Аз я гледах, опрял главата си на юмрук. Не исках да ми става прекалено удобно — щеше да е страхотно да подремна, обаче по обяд имах среща с Миямото. И преди това трябваше да прибера парите. Не биваше да остават там повече, отколкото се налага.

Саяка ме погледна изпод натежалите си клепачи.

— Какво?

— Какво „какво“?

— Защо ме гледаш?

— Обичам да те гледам.

Тя се усмихна и ме докосна по бузата.

— Много си мил.

Целунах пръстите ѝ.

— Наистина ли го мислиш?

— Да. Наистина.

— Някои хора ме смятат за невъздържан.

— Не и с мен.

Нежно я целунах по устните.

— Харесва ми да съм такъв, какъвто съм с теб.

Саяка не отговори, само се усмихна и плъзна показалец по ухото, брадичката и устните ми.

Вдигнах очи към часовника до леглото.

— Трябва да тръгвам.

— По работа ли?

— Да.

— Още ли не искаш да ми разкажеш?

— Не мога.

— Нали не си женен, Юн? Тъй де, ти ми каза, че си бил само с едно момиче, но...

Въпросът ме свари толкова неподготвен, че се засмях. Ала разбих нейното безпокойство, естествено.

— Не съм.

— И аз така смятам, но все пак... Чудех се. Странно е, като знам толкова малко за теб.

— Ти ме познаваш по-добре от повечето хора, вече ти го казах.

— Сериозно?

— Да.

— Наистина ми се струва така, но в същото време имам чувството, че съм наивна.

Погалих я по бузата.

— Не си наивна.

— Поне никога не съм се смятала за наивна.

— Не си. Нека само се справя с този проблем — отнася се за работа, не за брак или връзка с друга жена, нищо подобно. И тогава ще видим, става ли?

Вперих поглед в нея. Явно изражението ми трябва да е било малко тъпо.

— Какво? — попита тя.

Усмихнах се.

— Просто се чувствам късметлия.

Последва пауза.

— Искаш ли да пренощуваш тук? — попита Саяка. — Можеш, стига да искаш.

— Харесва ми да се виждаме в хотела. Май ще ми липсва, ако не си там.

Тя се засмя.

— Наистина си мил. Добре, тогава ще се видим довечера.

Целунах я.

— До довечера.

Качих се на Танатос и отидох в Гинза. По пътя думите „чувствам се късметлия“ постоянно отекваха в ума ми. Това ме глождеше и не знаех защо. Пропъдих безпокойството си. Имах да се погрижа за една дреболия и после щях да прибера парите. Трябваше да се съсредоточа.

Намерих един човек, който доставяше бенто с мото скутер — обикновен човек, несъмнено прозаичен, но с чувство за отговорност, и също така несъмнено нуждаещ се от пари, като се имаха предвид заплатите в бизнеса с доставка на бенто. Попитах го дали иска лесно да изкара десет хиляди йени. Само трябваше да ми открие банкова сметка на името на Таро Ямада, японския еквивалент на Джон Смит, в тамошния клон на Тайо Банк. Щях да му дам парите, той щеше да подпише документите, десет хилядарки за петнайсет минути работа. Човекът не се поколеба. Приключи и яхна скутера си преди бентото му да изстине. После се обадох в една обществена телефонна служба и открих абонамент на името на някой си Джон Смит, като уредих плащането през новата банкова сметка.

След като подготвих необходимата инфраструктура, отидох с Танатос до „Аояма-ичоме“ и взех линията „Гинза“. По пътя си сложих дегизировката и когато слязох на „Гайенмае“, не забелязах никой да остава след потеглянето на мотрисата. Взех плика също като предишния път и залепих телефонния номер на новата си самоличност под седалката. Ако Миямото искаше да се свърже с наемния убиец, към когото го бях насочил, вече можеше да го направи. След десет минути пак пътувах с Танатос, с десет хиляди долара в чанта на рамото ми. Не беше зле.

Продължих за Акасака-мицуке, паркирах близо до „Ню Отани“ и извървях пеш останалото разстояние. Миямото още го нямаше. Вместо да го чакам във фоайето, се разходих около хотела, като си представях как ще си устроя засада, ако съм от противниковата страна. Полезна игра. Знаех, че трябва да се упражнявам, да опозная града така, както познавах джунглата.

Разбирах, че във въображението на Макгроу, или поне в надеждите му, моите срещи с Миямото винаги са обгърнати от свръхтайнственост. И отначало наистина бяха такива, донякъде. С времето обаче все повече се отпускахме. Затова ни най-малко не се разтревожих, когато Миямото влезе и ми махна с ръка, щом ме видя.

Приближи се и се поклони ниско.

— Пак ти благодаря за огромната услуга, която ми направи.

Естествено, престорих се на изненадан.

— Какво имаш предвид?

— Онзи... приятел, с когото ме запозна. Оказа се извънредно полезен. Действа професионално и дискретно.

— Наистина ли? Не ми е казал нищо. Да, наистина е дискретен. Но се радвам, че ти е помогнал. Твоите хора останаха ли... доволни?

— Страшно са доволни. Явно сега съм заслужил много по-голямо уважение и дължа всичко това на тебе. Имам невероятен късмет, че те познавам.

Пак късмет. Защо ме смущаваше тази мисъл? Отново я пропъдих.

— Нищо не ми дължиш — отвърнах. — Само се надявам да не вземат да те повишат — срещите ни ще ми липсват.

Миямото се засмя.

— Имаш ли малко време? Градината на хотела е чудесна — на повече от четиристотин години е. Прекрасна гледка, която да съзерцаваш, докато пиеш чай.

И през следващия час ние се наслаждавахме на чая в салона, който гледаше към градината. Миямото отбеляза моето новоусвоено внимание, личащо по начина, по който отпивам и вкусям ароматната течност. За него било чест, че съм се вслушал в неговите глупости. Отговорих, че всъщност за мен е чест, че той толкова търпеливо наставлява недостойна личност като мен. Когато станяхме да си вървим, лесно разменихме чантите така, че да изглежда естествено. Обърнах се и понечих да тръгна към задния изход, но Миямото ме спря.

— Няма да забравя какво направи за мен и това, че ти дължа услуга.

— Наистина си прекалено любезен. Аз само те свързах с един човек, нищо повече.

— А ти си прекалено скромен. Длъжник съм ти.

— Добре, тогава другия път ти ще платиш чая.

Той се засмя.

— Това няма да е достатъчно. Но разбира се. До нови срещи.

През ума ми минаваше какво ли не, например тази странно смущаваща мисъл за късмета, и макар да я потисках през цялото време, докато си приказвахме с Миямото, сега исках внимателно да анализирам точно какво ме безпокои. Затова изминах с Танатос краткото разстояние до Дзенпукудзи, малък храм, построен през 824-

та година — най-древното светилище в Токио след Сенсоджи в Асакуса. В Дзенпукудзи винаги цареше тишина. Наблизо растеше гигантско дърво, гинко билоба, за което твърдяха, че било старо колкото самия храм. Наоколо имаше гробове, почти всички от дълбока древност. Изобщо, подходящо място да подредя мислите си. От собствен опит знаех, че нищо не благоприятства повече трезвото и задълбочено разсъждение, откровения размисъл, от това да си единственият жив човек в обиталището на мъртвите.

Спрях мотора, качих се по каменната алея и тръгнах да се разхождам сред дърветата и древните надгробни камъни. Тук беше по-прохладно, листата хвърляха сянка и нямаше асфалт, който да отразява слънчевата топлина. И наистина беше тихо — храмът се намиреше в достолепен квартал и градският трафик оставаше някъде далече. На известно разстояние видях монах с бръсната глава и черни одежди — напяваше нещо и кадеше благовония пред един от гробовете. Ветрецът донесе дима до мен и острата миризма ме върна към детството ми — както се случваше винаги и както, предполагах, винаги щеше да се случва. Замислих се за баща си, който почиваше в друго токийско гробище недалеч от това. Споменът за баща ми ставаше все по-далечен, лишен от емоции, нереален. Когато се сецах за него, все се чудех дали си спомням самия човек, или просто други спомени. Замислих се и за майка си, много по-жива рана, погребана на далечен континент, както бяха помолили нейните опечалени родители. Неохотно се бях съгласил, вярвайки, навярно глупаво, че първо сме отговорни към живите и че мъртвите, безкрайно търпеливи, ще ни разберат.

Едно от нещата, които се въртяха из ума ми, беше въпросът на Саяка дали не съм женен. От една страна това звучеше смешно, ала от друга ме изпълваше с дълбока тревога. Понеже бях наясно, че има неща, които никога няма да мога да й кажа, неща, които тя никога няма да разбере или приеме, неща, които и без това никога няма да искам да споделя с нея. Неща, които бях извършил не само през войната, но и в същия този град, преди броени дни... някои от тях следобеда преди през нощта да се любим за пръв път.

„Ти обаче й каза, че не можеш да говориш за някои неща, нали така?“

Да, бях ѝ казал. И бях решил, че това е своеобразно признание. Но дали наистина беше така? На повърхността, да, ала малко по-дълбоко това всъщност беше най-лошата лъжа — лъжа, скрита под формата на истина, с която единият се облагодетелства и по-успешно заблуждава другия.

Не знаех какво да правя. Просто да избягам с нея? Имах десетте хиляди долара от поръчката на Миямото... дали щяха да стигнат, за да се установим в Америка? И даже да стигнеха, с какво щях да се занимавам после? Пак щях да съм все същият бивш войник, захвърлен на произвола на съдбата, без образование, без перспективи, без полезни умения за нещо, което бих могъл да обясня на Саяка — и на никой друг.

Поклатих глава. Какво щеше да си помисли тя, ако ѝ кажех, че искам да избягаме заедно? Дали щеше да се съгласи? Сигурно щеше да реши, че просто съм влюбено хлапе.

Или пък нямаше? Не знаех. Имах усещането, че вече съм пресякъл границата, до която е можело да успокоя топката или да върна всичко назад. Не го бях предвидил, нито бях разбрал, че се случва, обаче ние като че ли се влюбвахме един в друг. А това означаваше, че Саяка се влюбва в човек, който... ако е знаела какъв е всъщност... Нямах представа какво ще настъпи в душата ѝ. Не ми се и мислеше как ще ѝ се отрази всичко това, след като ми се е доверила и ме е допуснала до себе си.

Най-доброто решение, единственото решение може би щеше да е просто да се справя с проблема с якудза и после да търся изход. Да не ѝ казвам нищо. Нито на нея, нито на никого. И докато месеците преливат в години, а годините — в десетилетия, нещата, които бях извършил през последната седмица и преди това, през войната, постепенно щяха да губят силата си и да ми се струват все по-далечни, докато накрая се превърнат в бледи спомени, като звезди от някаква галактика, чиято светлина стига до Земята за хилядолетия, и дори тогава едва се виждат, ако изобщо се забелязват в нощното небе. Можех да постъпя така. Можех да държа тези два свята на разстояние един от друг. Досега късметът не ми изневеряваше, нали?

Пак късмет. Защо толкова ме смущаваше това? Тъй де, ако не бях случил най-подходящия момент пред дома на Фукумото...

Спрях и се замислих. Бях случил най-подходящия момент, нали така? Цяло чудо. Смятах, че проникването вътре ще е трудно, обаче в крайна сметка се оказа лесно.

От друга страна, естествено, цялата операция изобщо не беше лесна. В онази стая бях заварил четирима души, двама, от които въоръжени. За малко да ме изпреварят и да извадят пистолетите си. А връщането на съпругата въкъси точно когато си тръгвах, това определено не можеше да се нарече късмет. Не, изведнъж осъзнах — глождеше ме фактът, че като че ли съм се появил там в идеалния момент. Бях отишъл да поразузная около къщата точно когато излизаше любовницата. Любовницата, която караше кабрио, която имаше дистанционно управление за вратата на гаража, която се отдалечи на съвсем малко разстояние и остави колата си така, че да мога да взема дистанционното.

А вътрешната врата на гаража? Знаех, че къщата очевидно е проектирана и най-вероятно купена с цел гарантиране на максимална безопасност. Оставянето на вътрешна врата отключена изглеждаше ужасно небрежно при тези обстоятелства. А съпругата... бях я чул да завърта ключа, тихо да изсумтява и пак да го завърта. Сега ми се струваше, че разбирам какво се е случило: тя очакваше вратата да е заключена и се опитваше да я отключи. И се озадачи, като видя, че е сбъркала. Иначе защо ще се озадачава, освен ако вратата обикновено не е заключена? И ако обикновено е заключена, защо я бях заварил отключена точно в момента на моята поява?

Да, откакто беше започнало всичко това, късметът често ме спохождаше. С Озава в обществената баня, с Мори пред клуба... разузнаването, необходимо за установяване на подходящия момент, можеше да отнеме дни, даже седмици. Но пък повечето хора са роби на навиците си. Озава трябваше да се къпе почти всяка вечер, особено през горещото и влажно японско лято. Мори обичаше да се забавлява в клуба си. По един или друг начин тези неща бяха главно въпрос на време и нямаше нужда чак от такъв късмет, за да бъде сведено разузнаването до минимум. И даже тези първи два удара да не бяха минали толкова гладко, общо взето пак щеше да е главно въпрос на малко повече чакане и анализиране. Нямаше да е много трудно. Обаче с Фукумото... там моментът беше идеален. Нямах представа кога или

как е щяла да ми се удаде друга възможност, ако тогава не бях видял любовницата да напуска къщата.

Въздъгнах и продължих да се разхождам. Не бях искал да го призная, затова и не го бях премислил. Ала подсъзнанието ми въпреки това се беше опитвало да ми го каже. Бях пълен идиот, че съм се мъчил да пренебрегна инстинкта си. Поредното нещо, което в джунглата знаех, че не бива да правя, и на което отново трябваше се да науча в града.

„Добре. Да речем, че всичко е било инсценирано. Как?“

Е, да речем, че... някой е предупредил любовницата за моето пристигане. Може би някой паркирал на улицата и осъществяващ връзка по радиостанция. Нямаше как да разбере, там бяха паркирани доста коли. Не им бях обърнал сериозно внимание. Още един урок, осъзнах аз: бях се приближил до дома на Фукумото, без да имам представа как бих защитил терена, ако съм на мястото на онзи, който ме причаква. Преди малко бях постъпил различно при „Ню Отани“. Зачудих се дали подсъзнанието ми не се е опитвало да ми даде знак, че трябва да се съсредоточа. И все пак не се бях поставил адекватно на мястото на противника в квартала на Фукумото, не се бях погледнал през очите на потенциалния враг. Имах късмет, че съм останал жив, за да науча този урок, и оттук нататък винаги щях да го прилагам.

„Добре де, не е чак толкова трудно да разбере как. Обаче кой?!“

Отговорът беше очевиден: Макгроу. Кой друг можеше да е? Бях получил материалите от него. Бях му показал нетърпението си, нали така? Бях поискал първо да получа сведенията за онези от якудза. Знаех, че е забелязал сака, който нося, първо в китайския ресторант, а после и на другите места. Той беше умен и щеше да се досети — сакът означаваше, че бягам и съответно съм под напрежение, а оттук и че бързам да реша проблема колкото може по-скоро. Щеше да се досети, че ще се отправя към дома на Фукумото още щом получа информацията за местонахождението му.

„Но... защо?“

Дали искаше да ме прати в жилището на Фукумото, за да се натъкна на засада? Нямаше логика. Ако бяха имали наблюдател навън, който да предупреди любовницата, той също толкова лесно щеше да предупреди охраната на мафиотите вътре. Можеха да ме причакат в дъното на гаража и да ме очистят в мига, в който се затвори вратата.

Дже нямаше да изцапат с кръв скъпите килими на Фукумото. Напротив, аз ги бях изненадал.

Като че ли някой ми беше подготвил терена. И независимо от това кой е, той явно желаше смъртта на Фукумото. Но и в това нямаше логика. Нали смъртта му желях аз? Аз бях предложил на Макгроу да реша по този начин проблема си с якудза. Идеята беше моя, не негова. Онази история с двамата чинпира в Юено беше чиста случайност, а после...

Поклатих глава. Шантава работа. Щом започнех да се съмнявам в едно, това поставяше под съмнение всичко.

„Значи сигурно просто си параноик. Някое и друго съвпадение, и толкова. Случва се“.

Не. Това приличаше на отхвърляне на фактите, действаше ми като наркотик. Естествено, няхах желание да се съмнявам във всичко — това изискваше прекалено много усилия, прекалено ме объркваше и плашеше. Само че смъртта щеше да е по-кофти, нали така? Нямаше значение как се чувствам. Трябваше да се абстрахирам от тези неща. Интересуваше ме единствено истината.

„Добре. Какво ти е известно? Не какво си мислиш, че ти е известно, а какво знаеш със сигурност? Започни оттам“.

Всъщност само едно: че Макгроу искаше смъртта на Озава. Тези сведения бяха доста подробни и ме бяха насочили първо към къщата, а после и към сенто. Макгроу ми предложи този удар и в замяна обеща да ми помогне с Фукумото. Анализирах нещата от всички възможни гледни точки и не успях да открия слабо място: досега ми беше известен единствено фактът, че Макгроу е искал смъртта на Озава.

Обаче някой искаше и смъртта на Фукумото. И този някой се бе погрижил да проникне в дома му. Кой друг можеше да е, ако не Макгроу? Но ако той наистина искаше смъртта на Фукумото, какво беше това шантаво съвпадение, че му го бях предложил самият аз?

„Не. Такива съвпадения няма“.

Разхождах се сред надгробните камъни. Бях ядосан, по гърба ми се стичаше пот. Усещах формата, контурите, ала не виждах детайлите.

„Добре де, а какво ще кажеш за това? Макгроу знаеше, че онази сутрин ще се срещнеш с Миямото в Юено за размяната. Той е пратил двамата чинпира да те предизвикат. Колко пъти ти е казвал, че знае за твоята избухливост? Знаел е какво ще направиш, че после ще имаш

проблем с якудза, че ще му предложиш да го решиш, като ги убиеш. Накарал те е да си мислиш, че идеята е твоя, а всъщност просто те е манипулирал“.

Нещо не ми се струваше съвсем логично. Почти, но не съвсем. Да е знаел, че ще убия единия чинпира... прекалено несигурно. Макгроу си го биваше, бях се уверил в това, обаче не беше ясновидец. Трябваше да има нещо друго.

„Добре, а ако просто са искали да те ограбят? Ако планът е бил да те пипнат преди размяната, да те пребият, да вземат чантата и да избягат? Тогава щеше да дължиш петдесет бона на ЦРУ. Отчаяно щеше да убеждаваш Макгроу, че не си откраднал парите самият ти. И тогава той е щял да ти предложи начин да изплатиш дълга си: Убий ми този и този“.

Господи. А случилото се после... просто беше импровизирал. Нещата не се бяха развили според очакванията му и той бе измислил план Б, постигайки същия резултат.

„Ами Свинските очички в «Кодокан»? Той се мъчеше да те убие, в това няма съмнение. Ако беше успял, кой щеше да изпълни ударите на Макгроу?“

Продължих да се разхождам, да анализирам детайлите от различни ъгли, да ги претеглям и преподреждам, така че да се свържат в последователна картина.

Свинските очички... това сигурно беше част от първоначалната издънка. Не се е предполагало да убивам никого в Юено — просто е трябвало да ми направят засада и да ме ограбят. Само че аз бях убил човек. И после Бясното куче, който не е наясно с цялостния план на Макгроу или чиято гордост е толкова накърнена, че не му пука, събира хората си и тръгва подире ми. Макгроу не знае за това... и всъщност не го желае, защото ще обърка кроежите му. Да, затова изглеждаше изненадан, когато му разказах за случилото се в „Кодокан“. Че якудза са обявили награда за главата ми — това бяха пълни глупости, целящи да ме манипулират. И тогава аз бях отговорил: „Да, знам, те преди малко се опитаха да ме убият“. Коего го изуми, макар и само за миг. И след това пак се върна в играта. Господи, наистина си го биваше.

Добре де, ами материалите за Фукумото? Те не бяха особено подробни. Ако Макгроу наистина бе искал смъртта му, защо не ми беше дал нужната информация, както бе направил с Озава?

„Защото, от гледна точка на Макгроу, ударът срещу Фукумото е трябвало да ти изглежда случаен и неподготвен. Ако ти беше дал детайлни сведения, може би щеше да заподозреш нещо. Той само е искал да те насочи към дома му и момичето е щяло да те вкара вътре. И ти си се подвел като пълен балама“.

Само че защо? Какво целеше Макгроу? Каква игра играеше? Нямах представа. Но каквато и да беше, играта му включваше отстраняването първо на Озава, председател на Изпълнителния съвет на ЛДП, после на Фукумото, бос на Гокумацу-гуми, най-мощната фамилия в якудза, и накрая на Бяското куче, син и най-вероятно наследник на Фукумото.

Спрях. Защо приемах, че Макгроу иска смъртта на Бяското куче? Ако той наистина щеше да наследи баща си, дали убийството на Фукумото-старши всъщност не целеше да отъпче пътя на сина?

Но тогава защо резидентът ще ме манипулира и ще ми предложи да очистя и Бяското куче?

„Не забравяй, че той е импровизирал. Това може да не е част от първоначалния план. Макгроу определяше поредността на материалите, които ти даваше, нали така? Първо Озава. После Фукумото-старши. След това Фукумото-младши. Оставил го е за накрая, понеже, за разлика от първите двама, той изобщо не иска смъртта на Бяското куче. Спомни си, че в «Инокашира» Макгроу се опитваше да те убеди да се откажеш от сина“.

Все още не разбирах. Защото в крайна сметка Макгроу все пак ми беше дал материалите. Бях ги взел и запааметил предишния ден. Дали не бяха празни приказки? За да ме пратят за зелен хайвер и да ми отвлечат вниманието?

„Или пък целта е да те пратят на дадено място в даден момент. Така лесно ще се отърват от онзи, който е очистил Озава и Фукумото. И никой няма да може да свърже убийствата с тях“.

Само че материалите за Бяското куче не бяха достатъчно конкретни. Прекалено общият характер, който щеше да ми попречи да се добера до Фукумото-младши, щеше да попречи да се доберат и до мен. Освен това, ако целяха да ме пратят срещу него, за да се натъкна на засада, защо Макгроу се опитваше да ме убеди изобщо да се откажа от удара?

Още веднъж обмислих въпроса и реших, че отговорът се крие в думите на самия Макгроу: той гледаше на мен като на куриер и нищо повече, полезен идиот, от когото спокойно можеше да се лиши. Тоест: манипулира ме и ме праща срещу Озава и Фукумото-старши. Ако възникне проблем, аз поемам негативите. Ако мине гладко, Макгроу ме отстранява. В първия случай отрича връзката, във втория я прерязва. И после се беше разколебал. Защо? Защото се бях справил по-добре, отколкото е очаквал. Беше осъзнал, че жив може да съм по-полезен за него и неговата програма, каквато и да бе тя, отколкото мъртъв. И когато се бях възпротивил, е решил: „Добре, така да е, връщаме се към план А“.

А именно?

„Да те манипулира да очистиш Озава и Фукумото-старши. След което онзи, когото очистват, си ти“.

Но тогава защо не го бе направил самият той? Бяхме се срещнали предишния ден в „Инокашира“. Макгроу знаеше, че ще съм там. И освен това знаеше и че час по-рано ще съм в „Ню Отани“. И на двете места нямаше да е особено трудно.

„Може да се е готвил да го направи в Инокашира“ и после да се е отказал, понеже е решил, че ще си по-полезен жив. Или по-скоро просто не иска да се замесва пряко. Това не е в неговия стил. Той манипулира други хора да си цапат ръцете в негова полза. Самият Макгроу не поема такива рискове.

„Поне ако не е абсолютно наложително“.

Едно беше ясно. Трябваше да променя играта си. Аз възприемах света така, сякаш в дълбините е същото, каквото предполага повърхността. Само че имаше пластове, които не бях усетил, връзки, които не бях осъзнал. Под света съществуваше друг свят, истинският. И трябваше да започна да живея в него, иначе щях да умра.

„Добре. Какъв ще е следващият ти ход?“

Следващият ми ход се изразяваше в това, че всеки път щом Макгроу поискаше да се срещнем или по друг начин направеше нещо, което можеше да ме прати на дадено място в даден момент, щях да го приемам като засада и да взимам съответните контрамерки. Бях извадил невероятен късмет, че още не ме е гръмнал. Как бяха онези думи на Чърчил? „Нищо в живота не е толкова ободряващо, колкото да

стрелят по теб и да не улучат“. Точно така се чувствах. Сега номерът беше да престана да съм лесна мишена.

Запитах се дали не изпадам в параноя. През последните няколко дни бях убил шестима души. Дали сегашното ми състояние... просто не се дължеше на смутената дрямка на притъпената ми съвест?

„Добре, погледни го от следния ъгъл: ще изгубиш ли нещо, ако се отнасяш към Макгроу все едно безпокойството ти е напълно основателно?“

Май нямаше какво да губя.

„А ще изгубиш ли нещо, ако се отнасяш към Макгроу все едно винаги е честен с теб?“

Хмм. Май можех да изгубя живота си.

„Добре. Тогава решението е просто“.

Ако бях прав, Макгроу скоро щеше да направи някакъв ход. Бях изпълнил каквото искаше от мен. Оттук нататък за него щях да съм само бремене. Какво беше казал в „Тайхо“ онази вечер, когато за пръв път бях предложил, може би под негова манипулация, да убия Фукумото-старши и сина му? „Отношенията ни са чисто делови. Ти ми носиш известна изгода и ми струваш конкретен разход“. Е, вече му бях донесъл изгодата и сега идваше време за съкращаване на разходите. Трябваше адски да внимавам, ала осъзнах, че за момента имам едно предимство: Макгроу ме смяташе за тъп. Осъзнах и че сигурно наистина съм бил такъв, обаче започвах да поумнявам. Бях видял нещо и той не подозираше за това.

„Нали знаеш, проблемът със засадите е, че те са нож с две остриета“.

Действително. Макгроу можеше да предложи да се срещнем, да си мисли, че ми залага капан... а аз можех да го изненадам в гръб и да му гръмна лицето през тила. Този път нямаше да ми трябва камък. Имах броунинга на Мускула от якудза.

Само че се колебаех. Бях ли достатъчно сигурен, за да променя напълно мнението си за онова, което се случваше, и да взема съответните мерки за безопасност? По дяволите, да! Но бях ли достатъчно сигурен, за да очистя своя резидент от ЦРУ, без изобщо да знам какво е планирал или в какво ме е забъркал?

Не. Не бях. И можеше да се получи като в приказката — от трън, та на глог. Ако тръните станеха прекалено гъсти, можех да продължа в

друга посока. Обаче още не бяха чак толкова гъсти. Трябваше да проявя хладнокръвие. И хитрост. И търпение. Макгроу щеше да направи ход. Предчувствах го. Просто не знаех какъв ще е този ход. Но щеше да е съвсем скоро.

27.

Не се наложи да чакам дълго.

Отказах се да разузнавам местата, където уж имало шанс да спипам Бяното куче. Всъщност имаше прекалено голяма опасност спипаният да се окажа аз. Редовно проверявах телефонната служба, ала Макгроу мълчеше. Разполагах с много време и започвах да ставам неспокоен, обаче си напомних, че интелигентната тактика е просто да чакам.

Прекарвах всеки ден със Саяка. Разделяхме се само когато тя трябваше да ходи на курс или работа. В леглото сякаш всеки следващ път беше по-хубав от предишния. Не знаех точно защо. Сигурно защото все повече свиквахме един с друг. Но и защото, смятах аз, все повече свиквахме със самите себе си. Обожавах липсата на стеснителност в нея. Все още не обичаше да виждам краката ѝ, но предчувствах, че и това ще отшуми с времето. Във всичко останало Саяка беше поразително непринудена. Искаше да опита всичко — за нея сексът представляваше огромен експеримент, безкрайни неизследвани простори, и отсъствието на задръжки в леглото от нейна страна представляваше огромна възбуда за мен. На няколко пъти тя правеше нещо и се сепваше, като че ли си мислеше, че е прекалила, но след това виждаше, че страшно ми харесва, и просто се хвърляше с главата напред. Явно отначало подсъзнателно бях приемал, че ще я уча и насочвам. Е, Саяка усвои за около ден, на каквото можех да я науча. Оттогава ме учеше тя. От време на време долавях проблясъци на резкостта, на резервираността, които проявяваше при запознанството ни и в следващите вечери в хотела, ала тези мигове само ми напомняха какво доверие ми е оказала, колко дълбоко в себе си ме е допуснала, и ужасно ме трогваха. Понякога се тревожех, че се държа прекалено лигаво, и си мислех, че сигурно трябва да се сдържам, обаче каквото и да казвах или правех, тя като че ли винаги влизаше в тон. Беше изумително, определено повече, отколкото бях очаквал, повече, отколкото можех да проумея. Все още изпитвах угризения за това, че

не съм ѝ разкрил тайната си, което, разбирах го в душата си, беше ужасна измама. Но не можех да си призная, не можех да сложа край на случващото се между нас. Щом се справех с Макгроу и всичко останало, със Саяка може би щяхме да обсъдим накъде отива връзката ни и какво означава това. Нямахте защо да бързам. Стига да продължавах да се наслаждавам на безценните утринни часове в леглото ѝ, не исках да мисля за бъдещето, а самата тя едва ли се интересуваше от него.

На четвъртата от тези прекрасни утрини, докато Саяка беше на училище, получих съобщението, което очаквах. От Макгроу. Обадих му се.

— Имаш ли напредък с проблема, който се опитваше да решиш?
— попита той.

— Не. — Сърцето ми биеше силно. — Засега нямам късмет.

— Преди май не ти трябваше късмет — изсумтя Макгроу. — Сериозно ли се опитваш?

„Копеле — помислих си. — Пратил си хора да наблюдават и да дебнат — при някои от свърталищата на Бяното куче, може би при всички. И те са ти докладвали, че не съм се мяркал там“.

— Да не сте луд? Защо да не се опитвам?

— Остави, просто се заяждам. Както и да е, няма значение. Струва ми се, че получихме шанса, на който се надявахме.

„О, откога станахме «ние»?!“

— Цял съм слух.

— Може да си гледал по новините... вчера погребяха един човек в гробището „Янака“.

Бях го гледал. Погребяха Фукумото почти като държавен глава. Даже не ми хрумна да се опитам да се добера до Бяното куче там. Едва ли отсъстваше някой от гангстерите в Япония.

— И?

— Беше адски тържествено, събра се много народ. От сигурен източник ми е известно, че утре следобед един роднина на покойния ще му отдаде почит. Сам.

— По кое време? — Исках гласът ми да издава нетърпение. И действително се чувствах така. Само че не по причината, по която си мислеше Макгроу.

— Господи, да не искаш да ти кажа и какво е закусвал?! Не съм чак толкова навътре в нещата. Знам само това. Обаче е сигурно.

— Как разбрахте?

— Това минава под графата „източници и методи“, момче. И необходимост от информация. Ако решиш да ми кажеш „благодаря“ обаче, ще ти отговоря „моля“.

— Благодаря.

— Моля. Виж сега, тези хора имат семеен парцел. Точно в средата на гробището. Струва колкото имот в района на императорския дворец. В сектор девет, точно до мястото, където са погребани шогуните Токугава. Това говори ли ти нещо?

Усмяхнах се. Той продължаваше да смята, че си има работа със слепец. Не подозираше, че съм прогледнал.

— Е, не знам къде е сектор девет, обаче ще открия парцела на Токугава.

— Майка ти и там ли те е водила?

— Да. — Престорих се на ядосан, влизайки в ролята на буйния младок, когото Макгроу беше свикнал да подценява. — Това проблем ли е?

— Спокойно, момче. Просто пак съм впечатлен, нищо повече.

„Не, интересува те дали познавам терена, за да предвидиш откъде ще дойда. Ако ми е непознат, може да се лутам напосоки. Ако знам пътя, ще вървя целенасочено. Случайността е непредвидима. За разлика от целенасочеността“.

— Добре. Това звучи обещаващо.

— Дерзай, юнако.

И затвори.

„Юнак значи?! — помислих си. — Нямах представа колко си прав“.

Моментално се метнах на Танатос и потеглих към гробището. Макгроу едва ли очакваше да постъпя така. По-скоро възнамеряваше да нанесе удара си на другия ден, когато отидех за Бясното куче. И все пак можеше да предположи, че първо ще разузная района. Трябваше да съм подготвен за това.

„Янака“ беше старо гробище в стар квартал със същото име, част от Шитамачи. В хилядите парцели почиваха безброй видни личности, включително членовете на клана Токугава, както беше отбелязал

Макгроу. Няколко години преди това в разкошната пететажна пагода в парка се бяха самоубили двама лудо влюбени, като я бяха изгорили заедно със себе си. Вишните там растяха толкова нагъсто и бяха толкова красиви, че главната алея се наричаше Булевард на вишневите цветове. Макар да знаех всичко това от детските си посещения през сезона на ханами, не можеше да се каже, че теренът ми е познат. Обаче щях да го опозная отлично.

Обиколих гробището с Танатос, после го пресякох във всички посоки, като въртях глава в търсене на проблеми. След като не открих такива, слязох и продължих разузнаването си пеш. Носех сака си разкопчан и можех да извадя броунинга за секунда.

Не ми отне много време да открия парцела на Фукумото. Представляваше квадратно възвишение, оградено със стара каменна стена — своеобразно гробище в гробището със симетрични редици надгробни камъни, някои обикновени гранитни плочи, други многоетажни полирани пагоди. Гробът на Фукумото се намираше в североизточния край: сив обелиск, пръстта, пред който беше прясно изкопана и скрита под десетки грамадни букети. Четирите стени бяха дълги по около двацет и пет метра и високи около два. Имаше само един вход — портал на южната стена. Веднага разбрах защо са избрали това място. Паркът заемаше огромна площ и аз можех да се приближа от всяка посока. Ако исках да се добера до някого в парцела обаче трябваше да вляза през портала или да чакам отпред. И те щяха да разположат хората си на съответните позиции.

„Ти как щеше да постъпиш, ако искаше да направиш засада? Те ще постъпят тъкмо така. И тогава ти можеш да ги изработиш“.

Зависеше от броя им. Ако бяха само един-двама, щяха да са при портала или зад него. Но ако имаха съгледвач, който да ги предупреди за приближаването ми по радиостанция...

Обиколих стената и проучих различните възможности. Теренът край северната стена беше по-висок и оттам можех да огледам наоколо. Хрумна ми, че те може да знаят или да подозират, че съм взел броунинга на убития гангстер. В такъв случай нямаше да разчитат, че ще вляза в ограденото пространство. Спокойно можех да се приближа до тази стена и да стрелям оттук. Естествено, нямаше да се опасяват да не улуча Бясното куче — неговото „поклонение“ почти със сигурност беше примамка, съмнявах се, че изобщо ще се появи, — но въпреки

това трябваше да знаят моето местоположение. Ако искаха да покрият всичко, предполагах, че ще са най-малко четирима: двама вътре, двама отвън.

На десет метра от северната стена имаше друг парцел, разположен по-нависоко. Отидох там, качих се по каменното стълбище и онова, което видях, веднага ми хареса. Пак ограден участък, обаче, за разлика от съседния, вместо стени имаше гъсти храсти, високи около метър и половина. Влязох, проврях се през отвора в южната страна на гъсталака и бях възнаграден с панорамна гледка към стената, ограждаща парцела на Фукумото. Ако някой идваше, от която и да е посока, освен от юг, щях да го забележа много преди да се приближи. Ако бях на тяхно място, щях да разположа един от хората си там, плюс още двама при югоизточния и югозападния ъгъл на стената, и последния — вътре. Онзи вътре малко щеше да прилича на Бяското куче и може би щеше да крие лицето си с тъмни очила. Ако разполагах с достатъчно хора, щях да пратя вътре още един в ролята на охранител, приятел или друг опечален роднина. Нямаше значение, важното щеше да е просто да са двама срещу един, ако по някакъв начин успея да проникна вътре.

Замислих се. Бях ли убеден, че Бяското куче няма да дойде? Макгроу можеше да е организиран всичко само със своите хора и да не е казал нищо на Фукумото-младши, ала се съмнявах. Първо, той едва ли разполагаше с нужния човешки ресурс. Ако зърнех някой, който да не е японец, имаше вероятност да се досетя за засадата и да се оттегля. Не, Макгроу нямаше как да я е нагласил без знанието и помощта на Бяското куче. Освен това смятах, че даже Макгроу да го е предупредил да стои настрана — да му е казал, че е достатъчно само обещанието за неговото присъствие и не е нужно да е тук физически, — гангстерът не беше човек, който ще го послуша. В края на краищата беше дошъл в „Кодокан“ да гледа как Свинските очички се опитва да ме убие. Нямаше ли да поиска да ме види и как умирам при гроба на баща му? За него нямаше да е особено опасно. Достатъчно хора щяха да му пазят гърба, пък и нали уж щяха да ме изненадат.

Странно, струваше ми се, че нещата не са се променили съществено от онзи момент, в който Макгроу ми съобщи, че съм си навлякъл гнева на клана Фукумото. Бяското куче пак искаше да ме убие — нямах представа дали за него това е въпрос на чест, или има

някаква друга комбинация от мотиви. Причините обаче не бяха толкова важни, колкото самото му намерение. Фукумото-младши се стремеше да ме очисти и за мен щеше да е само от полза, ако очистеният се окажеше той.

И това не се отнасяше само за Бяното куче. Същата логика важеше за Макгроу. Не очаквах на другия ден той да е на гробището — в стила му явно беше да действа чрез нищо неподозиращи посредници и балами, — обаче можеше и да извадя късмет.

Прекарах остатъка от следобед в запознаване с терена — маршрутите, скривалищата. Следващият ден щеше да е своеобразен експеримент, доказателство за валидността на идеята ми. Ако минеше както предполагах, Бяното куче щеше да е само ордьовърът. Основното ястие щеше да е Макгроу.

28.

Пренощувах в хотела и после, както ни беше станало навик, прекарахме сънливите утринни часове у Саяка. Обикновено се озовавахме в кревата броени минути след пристигането ни и се любехме час-два. Понякога ставахме да хапнем нещо за закуска, но често бяхме прекалено изтощени, за да направим такова усилие.

Този път тя ме бутна да легна по гръб и ме възседна, поза, която напоследък ѝ харесваше. Имаше удивително силни ръце и сега се опря с едната си длан върху гърдите ми, а с другата ме насочи в себе си. И продължи да ме държи, усещайки с пръстите си онова, което недъгът не ѝ позволяваше да усети по друг начин. Милвах лицето, гърдите и хълбоците ѝ, обожаваш вида ѝ, движенията, поклащането, отчасти скритото ѝ от косата лице. Саяка час по час поглеждаше надолу, за да види онова, което усещаше с дланта си. Харесваше ми, когато го правеше, харесваше ми нейната липса на свян в това отношение, обзелите я благоговение и почуда. Тя отново вдигна очи към мен и започна да ме язди по-бързо, по-настойчиво, с отворена уста, задъхана. На лицето ѝ се редуваха смут и чувство на безсилие.

— Юн — прошепна Саяка и още повече ускори темпа, почти гневно. Натискаше гърдите ми толкова силно, че дишах трудно, и се блъскаше в мен толкова яростно, че тазът ме заболя, само че от наслада. — Юн — повтори тя, като се взираше в очите ми, и после за трети път произнесе името ми, по-високо. След това устата ѝ очерта съвършено О, клепачите ѝ запърхаха и от гърлото ѝ се изтръгна продължителен сепнат вик.

Движех се в такт с нея, объркан и изненадан. Не смеех да се надявам. Наистина ли свършваше? Господи, беше невероятно красиво, тя беше невероятно красива.

Това продължи доста време, после Саяка изведнъж задъхано се отпусна отгоре ми. Прегърнах я, като я галех по косата и безкрайно повтарях името ѝ. Тя се притискаше към мен с лице върху рамото ми. Усещах сълзите, които се стичаха по кожата ми.

— Добре ли си? — прошепнах, без да преставам да милвам косата ѝ, и се опитах да видя лицето ѝ.

Саяка се приповдигна и ме погледна. Очите и бузите ѝ бяха мокри. Тя поклати глава.

— Беше невероятно. Никога не съм изпитвала такова нещо.

— Саяка... мислиш ли, че наистина свърши?

Тя се усмихна и по бузите ѝ пак потекоха сълзи.

— Не знам. Просто беше... невероятно. Като взрив. Но дали съм свършила? Не знаех, че мога. — Заплака още по-силно. — Не знаех.

Усетих, че и моите очи се навлажняват, и я притеглих към себе си, засрамен, че може да ме види. Късно. Тя пак се надигна и се засмя.

— Юн — каза Саяка. — Моят корав мъжага.

И аз се засмях, ала сълзите ми продължаваха да извираат.

Тя ме погали по бузата.

— Защо плачеш?

Прокашлях се и се опитах с мигане да прогоня сълзите.

Саяка отново се засмя.

— Лъжец.

Ужасно ми се искаше да ѝ кажа, че я обичам. Просто да го произнеса. Обаче се страхувах. Страхувах се да не си помисли, че това е просто увлечение, че съм прекалено млад за нея, че още съм глупав.

Но я обичах. Господи, как я обичах!

— Просто съм щастлив — отвърнах. — Ти ме правиш щастлив.

Днес понякога се чудя дали щеше да е различно, ако тогава ѝ бях признал истината. Сигурно не. И се опитвам да се убедя, че тя така или иначе я е знаела. Ала никога няма да разбере. Искане ми се да ѝ бях признал. Нищо на този свят не ми се иска повече. Но не го направих.

Не след дълго излязох. Изпитвах угризения, че не мога да ѝ кажа къде отивам, освен че имам работа. Тя не настоя, което ме накара да се почувствам още по-зле. Искане да приключа с всичко това. Само че не можех просто да избягам, иначе щях да прекарам остатък от живота си в евтини хотели за любов и постоянно да се озъртам през рамо. Ако исках да победя, първо трябваше да удвоя залога. После можех да се отърва от всичко, в което се бях забъркал. Да го погребя и да свърша с него. С времето може би даже щях да го забравя.

Отбих се в един магазин за преоценени стоки и си купих зелен панталон, зелена фланела и зелена бейзболна шапка. Не особено

сериозен камуфлаж, но достатъчен, за да ми даде предимство. Взех и боя за лице, с каквато децата се правят на котки, костенурки и бог знае още какво. Оставих сака си в едно платено шкафче на метростанция „Юено“, като взех само броунинга, паркирах Танатос и тръгнах пеш за „Янака“. По пътя минах през една обществена тоалетна. Сутринта нарочно не бях пил нищо и всъщност не ми се ходеше, обаче знаех, че известно време сигурно няма да имам такава възможност.

Бях подранил с няколко часа, но трябваше да внимавам, в случай че са го предвидили. Въпреки че се съмнявах — никога не бях ходил по-рано на срещите си с Макгроу и той трябваше да е забелязал тази моя небрежност. Най-вероятно смяташе, че може да разчита на нея, и беше осведомил хората на Бяното куче за това. И все пак нямаше смисъл да рискувам.

Вместо да вляза през някой от входовете, прескочих североизточната стена. Едва ли имаха достатъчно хора, за да оставят пост на всеки портал, но пък не знаех с какво влияние разполага Бяното куче след смъртта на баща си. В момента можеше десетки бойци да се опитват да спечелят неговото благоволение. Всичко беше възможно.

Стигнах до парцела върху възвишението, като минах между гробовете и избягвах алеите. И от това сигурно нямаше нужда, ала нищо нямаше и да изгубя с предпазливостта си. Видях само неколцина души, главно пенсионери, които разхождаха кучетата си, приятели или роднини на покойници, носещи цветя или палещи благовония, майки с малки деца в съседния парк. Нищо не събуди подозренията ми.

Приближих се откъм север и вместо да се кача по каменното стълбище, се изкатерих по склона и се вмъкнах в хресталака. Зачаках, като наблюдавах и се вслушвах. Грачеха гарги, жужаха насекоми, в далечината изсвири мотриса по линията „Яманоте“. Иначе беше тихо като... е, знаете като какво.

Отворих бурканчето с боята и си намазах лицето с диагонални ивици. Пръстите ми сами прокарваха линиите, сякаш притежаваха собствена бойна памет. После прибрах боята в джоба си, завъртях бейзболната шапка с козирката назад, залегнах и зачаках. Беше горещо и влажно, комарите налитаха стръвно и осъзнах, че сигурно съм прекалил, чудежки се дали Бяното куче и неговите хора ще се подложат на такъв дискомфорт. Човек трябваше да е луд. Или поне да е

свикнал на много по-лошо, след като е мъкнал близо трийсеткилограмова раница в азиатските пуцинаци. Шантава работа, но наистина се чувствах добре. Да, стисках пистолет вместо автомат и в „Янака“ миришеше на град, а не на джунгла, обаче изпитвах усещане за нещо познато, естествено, все едно съм се озовал в обстановка, за която съм подготвен или даже предопределен. Чувствах се уверен, зъл и смъртоносен. И горко им на онези, които щяха да дойдат, за да ме очистят.

След два часа чух стъпки по каменното стълбище вдясно от мен. Останах абсолютно неподвижен и погледнах натам, без да завъртя глава. Приближаваше се як трийсетинагодишен японец със ситно накъдрена коса и двуреден костюм с ревери, широки колкото криле на Боинг 747. Усетих слаб приятен прилив на адреналин. Добре, явно този път бяха пратили А отбора на якудза, а не трима некадърни чинпира. Крачеше наперено, отбелязах аз, и това ми хареса, хареса ми прекалената самоувереност, каквато предполагаше походката му. Даже не се оглеждаше. Просто отиде при южната страна, откри пролука в храстите и разтвори клоните, извади радиостанция, включи я и съобщи:

— Да, виждам ви и двамата.

Значи бяха трима. Добре. Дали единият беше Бясното куче? Съмнително. Трима души едва щяха да покрият входните точки. Това беше ударният отряд. Ако присъстваше и Фукумото-младши, той щеше да е само наблюдател, може би от разстояние. Нямаше как да разбере, освен да се справя с тези тримата и после да видя дали наоколо няма още някой.

Мъжът приклекна; в едната си ръка стискаше радиостанцията, а с другата държеше клоните разтворени. Не изглеждаше да му е удобно, но предполагах, че не очаква да остане дълго в тази поза. Е, щеше да е невъзпитано от моя страна да го карам да чака.

Надигнах се на лакти, приготвил броунинга. Ако се обърнеше, щях да го сваля, обаче ако се стигнеше дотам, трябваше да приема, че приятелите му ще чуят изстрела и ще се лиша от елемента на изненада. Беше по-добре да се приближа и да го направя безшумно. За десетина минути изпълзах от гъсталака и излязох на тревата. Щом потенциално шумните клони останаха зад мен, можех да продължа по-бързо. Ниско приклекнал, изминах десетината метра от моята линия

храсти до неговата за по-малко от трийсет секунди. Той така и не ме чу и не подозираше нищо даже когато стигнах точно зад него.

Вдигнах броунинга и го треснах с дръжката в основата на черепа. Разнесе се задоволително изпращяване. Онзи потрепери и беззвучно политна напред. Хванах го за яката и го ударих по същия начин в лицето. Той се отпусна по гръб и тревата заглуши падането му. Очите му бяха изгубили фокус, но устните му помръдваха — още беше жив. Сграбчих го за косата и дръпнах главата му назад. Нещо се откъсна в ръката ми — Господи, перука! Захвърлих я, забих пръсти в очните му орбити, извих главата му назад и забих дръжката на пистолета в оголеното му гърло. Усетих изхрущяване и разбрах, че е свършил.

Радиостанцията изпраща. Мамка му!

— Всичко наред ли е? — попита нечий глас.

Вдигнах я и натиснах бутона на микрофона.

— Да, просто пускам една вода. — Сигналът беше достатъчно лош и едва ли щяха да разберат, че това не е гласът на мъртвия гангстер.

— Побързай. Нали трябва да наблюдаваш.

— Добре.

Пуснах радиостанцията и го претърсих. Не носеше оръжие — добре, това беше съгледвачът. Повдигнах го, седнах зад него, опрях ходилата си в кръста му и го натиках в гъсталака. Крачолите му се плъзнаха нагоре по прасците му. Когато навлезе достатъчно навътре, за да могат пак да го виждат, преместих няколко клона зад гърба му, за да го държат изправен. Не изглеждаше съвсем като жив, обаче другите двама бяха далече и растителността го скриваше — бях сигурен, че няма да забележат нищо нередно.

Залегнах и насочих вниманието си към парцела на Фукумото, като внимавах намазаното ми с камуфлажна боя лице да не се подава от храстите. Видях двете приятелчета на мъртвия, единия при югозападния, а другия при югоизточния ъгъл на стената, точно както бях предположил. Стояха под дърветата, отчасти за прикритие, отчасти за да не ги пече слънцето. Тези позиции даваха известно предимство, обаче имаха и един съществен недостатък: макар да им осигуряваха видимост към вече мъртвия съгледвач, двамата не можеха да се виждат един друг.

Вдигнах радиостанцията и разгледах бутоните. Изкушавах се да я взема, но не забелязах друг начин да я заглуша, освен да я изключа. Даже да намалях звука, при силен сигнал тя можеше да запращи и ако някой от другите двама гангстери решеше да използва своята, докато се приближавам зад него, щях да се издам. Затова я изключих, избърсах я и я оставих в тревата до покойния ѝ собственик. После се спуснах от възвишението по същия път, по който се бях изкатерил, и описах широк кръг по посока на часовниковата стрелка, като се криех зад дънери и потъмнели надгробни камъни. Сега не се налагаше да се придвижвам тихо и стигнах зад позицията на онзи при югоизточния ъгъл за броени минути. Безшумно се промъкнах между дърветата. Държах броунинга в готовност, сърцето ми препускаше. Ето го и него — пушеше, облегнат на едно дърво. Тези типове май не си правеха труда да прикриват присъствието си, обаче, от друга страна, кой щеше да направи забележка на очевиден гангстер от якудза, задето се шляе без работа на гробище?

Когато стигнах на пет метра от него, минах малко настрана, за да го виждам в профил. Както се опираше на дънера, нямаше да мога да се добера до него съвсем незабелязано. Тъкмо бях стигнал до заключението, че е най-добре да го ударя с дулото на пистолета в тила, когато, дали случайно, дали по някакъв животински инстинкт, или без абсолютно никаква причина, той се обърна право към мен.

Зяпна и ръката му се стрелна под сакото. Аз обаче вече бях готов и преди да успее да извади онова, за което се пресягаше, вече бях насочил оръжието си към лицето му. Погледнах го в очите, два пъти поклатих глава и той ме разбра: „Недей, няма да успееш“. Здравеният бавно измъкна дланта си и понечи да вдигне ръце.

— Извади го с лявата си ръка — прошепнах аз. — Бавно и внимателно. Остави го на земята. Вече съм обрал мекия спусък. Едно трепване и си мъртъв. Нали не искаш пръстът ми да трепне?

Той се подчини, но каза:

— И представа си нямаш с кого се ебаваш.

— Защо не ми кажеш?

Той се изсмя.

Е, корав пич беше, нямаше как да го отрека.

— По очи — наредих аз. — На земята.

Той пак се ухили.

— Искаш ли да останеш жив? Плюй си на петите. И гледай да бягаш бързо. И надалече.

— Може и да те послушам. Обаче ще имам по-голяма преднина, ако лежиш по очи. Или ако си мъртъв. Какво избираш?

Той се подчини и този път.

— Ръцете напред — наредих му. — Изпънати. С разперени пръсти. И се разкрачи.

По онова време не го знаех, но психологията на подчинението е интересна. Най-трудното е да получиш първото „да“. Щом обектът започне да се подчинява, всяка следваща стъпка е просто дребно допълнение към онова, което вече е направил, и така можеш да си осигуриш сериозно съдействие от негова страна. В този момент моят човек беше послушен като малко дете.

Естествено, нямаше да е зле, ако в своята мафиотска арогантност гангстерът решише, че просто се каня да офейкам. Ако знаеше какво е сполетяло приятеля му преди пет минути, едва ли щеше да е толкова оптимистично настроен.

Щом изпъна ръце и се разкрачи, нямаше как да реагира адекватно, каквото и да направех. И затова нямаше никакъв шанс, когато се изправих до него, вдигнах крак и го стоварих върху тила му. Той размаха ръце и тялото му се разтърси. Бях прекъснал гръбначния му мозък и сигурно вече беше мъртъв, обаче за всеки случай повторих същата операция още два пъти. Претърколих го и взех оръжието му — пак броунинг „Хай Пауър“. Явно стандартно въоръжение в Гокумацугуми. Затъкнах го в колана си, поех си дъх и пак поех в кръг по посока на часовниковата стрелка.

Стигнах при третия за по-малко от минута. Промъкнах се зад него и видях, че съм успял тъкмо навреме — вдигаше радиостанцията към устата си.

— Ей, не ме ли чувате? — попита той. — Защо не отговаряте?

Излязох от прикритието си така, че да съм под прав ъгъл спрямо него, и насочих броунинга към главата му.

— Няма как да ти отговорят — осведомих го. — Мъртви са.

Гангстерът се сепна и се завъртя към мен, като инстинктивно посегна с дясната си ръка под сакото си, но спря, когато видя дулото на пистолета.

Мамка му! Беше Свинските очички! Онзи, който се опита да ме удуши в „Кодокан“ и в резултат за малко не изгуби единия си тестис.

— Искаш ли да останеш жив? — попитах спокойно. — Или искаш да умреш?

Той се изплю на земята.

— Свали пистолета. Тогава ще видим кое как.

— Разбира се, че ще го сваля, само че след като те гръмна между очите. И както сам казваш, тогава ще видим кое как.

Ноздрите му се раздуха от яд, обаче вдигна ръце.

— Сега бавно извади оръжието си с лявата си ръка. И също толкова бавно го пусни на земята.

Той се подчини.

— Сега се обърни и опри длани на онова дърво, разкрачи се и се наведи напред, така че да отпуснеш цялата си тежест върху дънера.

Свинските очички изпълни инструкциите ми, ала не останах доволен.

— Не, разкрачи се още. И ходилата по-назад от дървото.

Той отново се подчини.

След като се уверих, че не е в състояние да направи никакъв агресивен ход, без да изгуби поне секунда, за да се изправи и да свали ръце от дървото, се приближих и вдигнах пистолета му. Броунинг, естествено. Затъкнах го в пояса си и панталонът увисна на колана ми под тежестта на двата пистолета.

— Кой те праща?

Той извърна глава, за да ме погледне.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се обръщай. Гледай дървото. Питам за кого работиш.

Той не отговори.

— Приятелите ти са мъртви. Това може да е както лошо, така и добре за теб. Лошо, понеже спокойно мога да пратя и теб при тях. Добре, понеже ако те оставя жив, няма кой да оспори твоята версия за случилото се тук. Може да излъжеш, че съм изненадал онзи в другия край на стената, ти си ме подгонил, аз съм се метнал на мотор и съм избягал. Да, сигурно ще се наложи да си отрежеш кутрето до първата става, за да покажеш колко се разкайваш, но може да кажеш, че за да защитиш честта си, няма да се успокоиш, докато не ме откриеш и не

ме убиеш. Тогава ще те оставят жив. Аз обаче няма. Казвай сега: кой иска да ме убие?

Последва мълчание, докато си правеше сметката наум.

— Бясното куче — отвърна накрая.

— Защо?

— Защото ти уби братовчед му.

— А баща му? Кой е убил баща му?

— Не знаем. Но ще разберем.

Интересно. Бясното куче или не подозираше, че съм бил аз, или не искаше никой да узнае, че му е известно.

— Къде е той?

— Нямам представа.

— Не ти вярвам. Ти го познаваш добре. Той беше с теб в „Кодокан“. За да гледа. Тук ли е?

— Нямам представа.

— Глупости!

— Казвам ти истината.

— Как трябваше да се свържете с него, след като ме убие?

— Щяхме да му се обадим.

— На кой номер?

— Не го знам наизуст. Записан е.

Знаех, че лъже, ала нямаше как да го принудя да ми каже истината. Можех да се опитам да го уплаша, да го спугам от бой. Накрая щеше да ми даде номер или адрес, аз щях да позвъня или да отида на място и да установя, че това е любимата му фирма за доставка на бенто, химическото му чистене, масажистката му или нещо от този род.

Не. Бях в задънена улица. Приближих се и вдигнах броунинга, за да го забия в черепа му, както бях постъпил с първия от тримата.

Обаче не си бях направил добре сметката. Свинските очички разбираше, че няма причина да го оставя жив. Щом бях убил другите двама, защо да пощадя тъкмо него? Той знаеше как ще постъпя, знаеше и че ще действам отблизо, за да не привлече излишно внимание с изстрела. Обикновеният човек ще измисли десетки аргументи, за да отхвърли истината за предстоящата си смърт. Само че Свинските очички не беше обикновен човек, а корав професионален престъпник, достатъчно интелигентен, за да заема някакъв ръководен пост. Отличен

джудист. И със своя безуспешен разпит аз му бях дал достатъчно време да вземе решение и да се подготви.

Затова в мига, в който понечих да го довърша, той направи единственото, което можеше. Рязко разпери ръце и се остави на земното притегляне. Ако разсъждавах разумно, щях да отскоча назад и да го застрелям, майната му на гърмежа. Обаче аз вече бях превключил в режим на атака и последвах траекторията му надолу. Успях да го ударя с броунинга, но ударът беше слаб, защото тялото му се движеше в същата посока. Свинските очички удари слепоочието си в дървото, извъртя се, изпъна крак покрай коленете ми и ми направи ножица. Проснах се по гръб. Въздухът напусна белите ми дробове, двата пистолета болезнено се забиха в гърба ми. Той ме възседна с изумителна бързина, сграбчи цевта на броунинга с две ръце и го извъртя настрани. Добре че не бях поставил показалец на спусъка, иначе както извиваше оръжието, пръстът ми щеше да се счупи в скобата. От друга страна, това означаваше, че не мога да го застрелям. Дланите и китките ми обаче бяха заякнали от стотиците часове вкопчване в тежкото памучно джудогии. Колкото и отчаяно да теглеше и дърпаше, той не успя да изтръгне броунинга от ръката ми. Ала и аз не успях да го освободя от пръстите му. Тогава Свинските очички смени тактиката и заблъска ръката ми в земята — веднъж, втори път, трети път. Разбрах, че ще изпусна оръжието. Протегнах лявата си ръка зад гърба си, напипах единия от другите пистолети и го измъкнах с вик. Противникът ми освободи едната си ръка и хвана втория броунинг в мига, в който вдигах предпазителя. Сега и двамата държахме двете оръжия — аз ги стисках за дръжките, той — за цевите. Може и да владееше джудо по-добре от мен, обаче моите ръце бяха по-яки. Проврях показалеца си в спусковата скоба на пистолета в дясната ми ръка и като вперих поглед в очите му, неумолимо започнах да извъртам дулото към главата му. Свинските му очички бяха почти изскочили от орбитите, зъбите му бяха стиснати, ала треперещите му ръце не бяха в състояние да ме спрат. В последния момент се опита да отскочи назад, но закъсна и куршумът се заби в слепоочието му. Разхвърчаха се парченца череп и мозък и туловището му се строполи до мен.

Измъкнах се изпод него, уплашен от гърмежа. Ръката ми беше изтръпнала от ударите в земята. Дали бях изцапан с кръв? Нямаше как да съм го избегнал напълно, ала доколкото виждах, повечето пръски не

ме бяха улучили. Заоглеждах се. Не забелязах никого: евентуалните посетители на гробището сигурно бяха прекъснали молитвите си за миг, бяха се заслушали и после си бяха казали, че трябва да е било нещо друго. Нямаше значение. Трябваше да си плюя на петите. Свалих предпазителя на първия пистолет и го затъкнах в пояса си, скрих втория под фланелата си и бързо започнах да се отдалечавам. Краката ми трепереха.

Бях изминал пет-шест метра, когато вляво чух ръмжение на кола. Обърнах се тъкмо навреме — един черен седан рязко спря на алеята, която пресичах. Шофьорът нямаше как да не е от якудза — покрито с белези лице, ситно накъдрена коса, тъмни очила. А на задната седалка...

Бясното куче.

Измъкнах броунинга и го насочих напред с две ръце. Шофьорът настъпи газта. Разнесе се мирис на горяща гума, колелата изстрелваха чакъл във всички посоки. Колата полетя право към мен. Натиснах спусъка. Целех се в шофьора, но куршумът пробих стъклото точно в средата — изтръпналата ми ръка разваляше мерника ми. Опитах се да преценя отклонението и в това време колата стигна до мен. Отскочих, претърколих се и неволно извиках от болка, когато двата пистолета се впиха в гърба ми. Не ми пукаше — просто се радвах, че тъпите машинки не са намерили за уместно да стрелят и да ми пръснат задника.

Скочих на крака и имах време за още един изстрел. Улучих багажника, после колата се скри зад завоя. Ако имах късмет, куршумът бе пробил задната седалка и бе пронизал Бясното куче. Обаче се съмнявах. Първият куршум също едва ли го беше засегнал.

Нахлупих бейзболната шапка и бързо закрачих в посоката, от която бях дошъл, като по пътя изтрих боята от лицето си с плюнка и носната си кърпичка. Вървах с наведена глава по тесните пътеки между парцелите, като избягвах главните алеи. Разминах се с неколцина души, обаче не се боях, че ще опишат лицето ми в полицията, не и с тази шапка, пък и гледах да извъръщам глава.

Значи Бясното куче все пак се беше появил — като наблюдател, естествено, не като участник, също като в „Кодокан“. Бяха чули изстрела и си бяха помислили, че някой от техните главорези ме е очистил. Може да се бяха опитали да се свържат по радиостанцията,

безуспешно, разбира се, но въпреки това бяха побързали да дойдат, та Фукумото-младши да се полюбува на своя току-що препариран трофей.

„Е, малко си се объркал, тъпанар такъв!“

Гробището „Янака“ беше достатъчно голямо, за да има собствен „кобан“, тоест полицейски участък. Предполагах, че полицаите повече са свикнали да упътват опечалените към парцелите на близките им и да инструктират дошлите на пикник любители на ханами после да си почистват боклука, обаче не исках да се срещам с тях. Не исках абсолютно никакви пречки пред намерението ми да очистя Бясното куче. И онова лъжливо лайно Макгроу. Отново си спомних думите му: „Отношенията ни са чисто делови. Ти ми носиш известна изгода и ми струваш конкретен разход“.

„Тук си прав — помислих си аз. — Наистина струвам конкретен разход. На теб например ще ти струвам всичко“.

29.

Докато пресичах парка „Юено“ на път към метростанцията, се отбих в една обществена тоалетна, за да се огледам. Бях се справил доста добре с почистването на лицето си от боята, обаче остатъците ми придаваха отчетлив зеленикав оттенък. Измих се и си намокрих косата, за да я пригладя назад. По зелената ми фланела имаше малко кръв. Съблякох я и я навих на топка. Синьото поло, което носех отдолу, се оказа чисто. Гърбът и ръката ме боляха, но в рамките на търпимото.

В метростанцията извадих сака си от шкафчето, прибрах пистолетите вътре, изхвърлих фланелата в един контейнер за смет, метнах се на Танатос и потеглих. Броунингът, с който бях убил третия гангстер, потъна в реката. Е, нали имах два резервни.

След като десет минути пътувах на запад, осъзнах, че всичко е наред, че съм успял.

Господи, едва ми се беше разминало със Свинските очички. И после с колата. Бях предпазлив, но имах и късмет.

И по дяволите, за малко не бях очистил Бясното куче. Ако не ме болеше ръката, ако имах само още една секунда да се прицеля, ако бях малко по-хладнокръвен...

Нямаше значение. Нали бях жив! Щях да имам и друг шанс. Щях да направя така, че да имам друг шанс.

Обадих се на Макгроу. Сега не бих го направил, не и след като съм натрупал опит и разбирам, че предупрежденията те поставят в неизгодна позиция, ако после се налага да действаш. Обаче тогава още бях млад. Невъздържан, както любезно отбелязваше Макгроу. Искаше ми се да го сграбча за гърлото и в момента не се сецах за нещо друго, което поне в някаква степен да удовлетвори желанието ми.

Свързаха ме и аз попитах:

— Изненадан ли си, че ме чуваш?

— Защо да съм изненадан?

За бога, наистина беше хладнокръвен, трябваше да му го призная.

— Струва ми се, че не си очаквал да си тръгна от „Янака“.

— Какви ги приказваш?!

— Там ме чакаше цял отряд от якудза, по дяволите. Знаеха точно къде ще отида и кога ще съм там.

Последва кратко мълчание.

— Какво стана?

— Откъде знаеше, че днес Бяското куче ще ходи там?

— Нали ти казах, момче, източници и...

— Не ми викай „момче“. И стига с тези глупости за източниците и методите. Малко ми е да те надиграя, Макгроу. Затова направо ще те очистя.

Отново пауза.

— По-добре си мери приказките. Момче.

— Бяха ми направили засада, скапаняк такъв! Ако зад всичко това не стоиш ти, значи е твоят източник. Затова пак те питам: откъде знаеше, че Бяското куче ще ходи там?

— Не ми харесва тонът ти.

— Е, и на мен не ми харесва лицето ти, обаче не си губя времето да се оплаквам. Ще те попитам само още веднъж. Ако не щеш да отговориш, хубаво, ще разбере точно какво значи това. Кой е тъпият ти източник?

Поредната пауза. За пръв път, откакто го познавах, усещах, че Макгроу е безпомощен. Опитваше се да печели време. Да измисли подходяща лъжа. Трябваше да е нещо много убедително. Логично. Достатъчно интригуващо, за да се вържа... Може би замисляше нова засада.

— Бяското куче.

— Бяското куче ли?!

— Да. Сигурно е знаел, че ще ти кажа. Явно адски се е разярил. Все пак ти уби братовчед му. Трябваше да го предвидя. Аз съм виновен. Съжалявам.

— Значи с Бяското куче сте си толкова близки, че той си споделя с теб какво ще прави на другия ден, обаче информацията, която можеш да ми дадеш за него, на практика се свежда до: „Ето, май ще можеш да го откриеш някъде в Токио“.

Знаех, че съм го хванал натясно. Щях да го извадя от равновесие и после да го поваля на земята.

Мислех, че ще ми излезе с някакви все по-несвързани глупости, за да се опита да се оправдае. Той обаче се засмя.

— Както вече ти казах, не си непоправим. Жалко, че искаш да си останеш прост куриер. Съветвам те пак да обмислиш предложението ми.

— Защо? Защо го направи?

— Вече и без това казах прекалено много за телефона. Ако искаш да научиш повече, дай да седнем на по чаша и да го обсъдим като цивилизовани хора.

— Тъкмо това е проблемът, Макгроу. Аз не съм цивилизован.

— Ти посочи мястото. Където решиш.

— Ще ти кажа кое ще е мястото, скапаняк такъв. Собственият ти тил. Започвай да свикваш да се озърташ назад.

— Какво си намислил, луда главо, да ме убиеш ли? Не ти ли стига, че якудза ти е по петите, та сега искаш да те погне и ЦРУ?! Ти да не се мислиш за супермен? Вземи да използваш тъпата си глава.

— Скоро ще се видим, Макгроу. Най-добре се опитай да ме забележиш пръв.

Затворих. Бях се задъхал от гняв. И не само към Макгроу. В хода на разтвора се бях запитал какво съм постигнал с това обаждане. Не се сещах за нищо друго, освен за краткотрайния прилив на адреналин, който върви с пуберското перчене. И на каква цена? Бях го предупредил, че тръгвам срещу него. Е, не че и без това нямаше да се досети, обаче какво бях спечелил с това?

Ами предложението му да се спогодим? Защо го бях отхвърлил? Можех да го използвам. Изпитвах по-силно желание да го пратя на майната му днес, отколкото да го убия утре. В това нямаше никаква логика.

„Спокойно. Нищо страшно не се е случило. Можеш да му се обадиш пак и да му кажеш, че просто си бил бесен, че си размислил и искаш да се срещнете. Той ще го помисли за капан, естествено, но и иначе щеше да си го помисли“.

Почувствах се малко по-добре. Пък и може би нямаше да е зле да го изслушам. Ако можех да го направя, без да рискувам, сигурно щях да науча нещо, най-малкото като чета между редовете на неговите лъжи. Повече от всичко на света се нуждаех от информация. Само че нямаше как да я получа. Замислих се за Миямото, ала не знаех дали

мога да му имам доверие и дали изобщо му е известно нещо. И той беше прост куриер — защо ще му казват каквото и да е? А Бясното куче продължаваше да е все така недостъпен. Всички други, до които се бях докопал, бяха мъртви. Движех се на сляпо. И никой не можеше да ми помогне да прогледна.

Сетих се за момичето, любовницата на Фукумото. Тя щеше да знае нещо. Трябваше да е била достатъчно близка с него, за да получи достъп до дома му, но в същото време работеше за враговете му, беше им помогнала да го отстранят. Обаче нямаше как да я открия. Все едно се намираше на обратната страна на луната. Какво да правя, да обикалям града с надеждата да видя страхотното й жълто порше ли?!

„Нали знаеш номера на колата — онова зелено джикошки. Шинагава, 1972“.

Да, обаче с какво ми помагаше това, по дяволите? Не можех да я издира по номера.

„Ти не, но Тацу може“. За полицията няма нищо по-просто от това да провери един регистрационен номер.

Мама му стара, за малко да си помисля, че съм изгубил, но май имаше начин да се върна в играта.

30.

Обадих се на Тацу от друг уличен телефон. Той отговори с характерното си енергично: „Хай“.

— Обажда се Рейн.

Последва пауза.

— Започвах да си мисля, че нещо ти се е случило, Рейн-сан.

— Съжалявам. Просто бях малко... претоварен.

— Всичко наред ли е?

— Повече или по-малко. Обаче ще те помоля за една услуга.

— Казвай.

— Ако ти дам един регистрационен номер, ще можеш ли да ми намериш името и адреса на собственичката?

Отново пауза.

— Това е незаконно.

От устата на Тацу тези думи не бяха възражение. По-скоро просто странична забележка.

— Виж сега, ти ми дай информацията, пък аз ще платя бирата — заявих аз.

— Примамливо предложение поне за единия от нас.

Засмях се. Наистина се радвах да го чуя. Продиктувах му номера и прибавих:

— Къде ще се срещнем? Аз черпя, тъй че избери хубаво заведение.

— Какво ще кажеш за „Шинсуке“ в Юшима? Отдавна не съм бил в прилична изакая. Знаеш ли къде е?

— Не, но лесно ще я открия.

— Следобед в пет. Така ще се прибера по нормално време. Жена ми е адски строга.

Не можех да не се усмихна. Знаех, че само така си говори, а всъщност ужасно иска да се прибере при жена си и двете си дъщерички — лицето му грейваше винаги щом отвореше дума за тях. Просто за едно японско ченге щеше да е неуместно да признае, че

предпочита да е вкъщи при семейството си, отколкото да пие със своите „накама“ — „приятели“.

Купих си нова риза, панталон и бельо, платих за почивка в случаен хотел за любов, за да взема душ, после си изпрах дрехите в една обществена пералня. След като свърших, поех за Юшима.

Нямах основания да се съмнявам в Тацу. Всъщност му имах доверие повече, отколкото на когото и да било друго. И все пак трябваше да престана да ходя на срещи точно навреме и да свикна да подранявам. Затова отидох в ресторанта в четири часа. Оказа се, че отварят в пет. Нищо. Обиколих пеш квартала, изключително прилична част от Шитамачи със спокойна, съдържана атмосфера и многобройни старомодни заведения за хранене и барове. По пътя се отбих в „Юшима Тенмангу“, голям шинтоистки храм, известен със сливовите си дървета и посветен на Тенджин, божеството — или „ками“ — на образоваността. Много студенти от близкия Токийски университет идваха тук да се молят преди изпит и ми се стори уместно да го направя и аз, като се имаше предвид колко много имах да уча и с колко малко време за това разполагах. И като се имаше предвид какво ще се случи, ако не стигна до финаша.

В пет часа се върнах в „Шинсуке“. Тацу тъкмо пристигаше. Раменете му се поклащаха, главата му бе приведена напред, както винаги, когато вървеше, сякаш някой го тегли за каишка и той се съпротивлява. С бялата си риза и тъмна вратовръзка спокойно можеше да мине за чиновник, ала излъчваше сила и твърдост, които предполагаха друга професия. Поклонихме се един на друг и се ръкувахме. После го потупах по рамото. В него имаше нещо толкова японско, че ме караше да се чувствам чист американец.

„Шинсуке“ се оказа „акачочин изакая“, класическо заведение, а не ресторант от верига. Изглежда, съществуваше отдавна — дълъг дървен бар, мъжете зад който носеха традиционни памучни кимона „юката“. Клиентите бяха местни хора, приказваха си, четяха, смееха се и създаваха приятен тих фонов шум, който не се налага да надвикваш. Предлагаха страхотна подборка класически ястия. Поръчахме си малки порции сашими, пиле карааге, тофу агедаши, салати от домати и аспержи, както и две големи бутилки бира, които бяха достатъчни като за начало, но сигурно нямаше да ни стигнат за цялата вечеря.

Наляхме си един на друг, вдигнахме на здравица и отпихме големи глътки.

— Тази информация, за която говорихме — започна Тацу. — Ще ми кажеш ли за какво ти е?

Не си падаше по общите разговори. Направих престорено огорчена гримаса.

— Не сме се виждали от няколко месеца, а ти?! Няма ли да ме попиташ как съм, какво правя?

Той кимна в знак, че приема укор, какъвто често е чувал, и попита:

— Как си?

— Добре, благодаря. А ти?

— Много съм зает. С какво се занимаваш сега? Намери ли си работа?

За миг се зачудих дали не е по-добре да минем без общите приказки. И дали въпросът му с невинен, или изпитва подозрения за заниманията ми и заради приятелството ни предпочита да не ме попита директно. Тацу беше по-ловък от мен и понякога не разбирах какво точно има предвид.

— Не, не съм. Обаче ходя с едно момиче.

Той повдигна вежди.

— Звучи сериозно.

— Споменах го просто ей така.

— Иначе изобщо нямаше да го споменеш.

Засмях се. Тацу винаги си оставаше ченге, макар и чисто инстинктивно.

— Да, май е сериозно. Тя е... изключителна. Ще видим. Ами ти? Как са жена ти и дъщеричките ти?

Лицето му засия.

— Много добре, много добре. Голям късметлия съм, че ме търпят.

Въпреки че днес нещата малко са се посмекчили, в Япония е обичайно да кажеш нещо донякъде пренебрежително за съпругата и децата си, даже в отговор на комплимент, за да не изглеждаш прекалено горд с тях. Тацу обаче отдаваше дължимото на вежливостта, като казваше нещо пренебрежително за самия себе си. Тази негова особеност ме трогваше.

— Според мен те са късметлиите, че те имат.

Той поклати глава, извърна се и отпи глътка бира. Усмихнах се. Дали бях успял да го засрамя?

Донесоха ни храната. Беше невероятно вкусна. Вече разбирах защо Тацу харесва това заведение.

— Та те питах дали можеш да ми кажеш защо ти е информацията, за която ме помоли — с пълна уста премина на въпроса той.

Можеше да ми я даде и преди да ме попита. Явно щеше да поиска нещо в замяна.

Отпих глътка бира.

— Като приятел ли ме питаш, или като полицай?

— Стига да не чуя нещо незаконно, ние сме просто приятели, които прекарват една приятна вечер в изакая.

Усмихнах се. От неговите уста това означаваше да се чувствам напълно свободен, без никакви преки признания, естествено.

— Имам известен проблем. Мисля, че момичето знае кой стои зад него. И защо.

— Направил ли си нещо... за да оскърбиш някого?

Засмях се. Навремето Тацу ме беше виждал да влизам в конфликт с немалко хора.

— Няма да ми е за пръв път, нали?

— Този проблем... сериозен ли е?

— Сблъсквал съм се и с по-сериозни.

— Проблемите, с които си се сблъсквал, са погубили мнозина по-опитни от тебе. Колко е сериозен този проблем?

— Доста.

— Мога ли да помогна?

— Трябва ми само информацията за момичето.

Той кимна замислено, после потопа късче магуро в соев сос, сдъвка го и го глътна. Проме го с бира.

— Ако си се забъркал с якудза, информацията от службата за регистрация на моторните превозни средства едва ли ще ти е достатъчна.

Погледнах го, сепнат от инстинкта му.

— Защо смяташ, че е свързано с якудза?

— Не може да не си чул. Онзиден Хидеки Фукумото, босът на Гокумацу-гуми, и още трима негови хора били убити в дома му в Дененчофу. А днес трима бойци от Гокумацу-гуми били убити по време на поклонение на гроба му.

Това „не може да не си чул“ ми се стори неловко сухо.

— Да. Във вестниците писаха, че било някаква война за територии с виетнамски банди или нещо подобно.

Тацу хапна от доматената салата и отново надигна чашата си. Дали искаше да ме поизпоти?

— Не ми прилича на виетнамска работа — каза накрая. — Техните банди са страшни, но действат импулсивно. И като цяло на дребно. Този удар си е направо обезглавяване. Който и да е извършителят обаче, според мене е просто инструмент на поинтелигентна и амбициозна личност. Която сигурно го върти на пръста си и ще го елиминира, когато повече няма полза от него.

Е, от моя гледна точка това не звучеше особено ласкателно, но в общи линии беше вярно.

— Обезглавяване, казваш... с други думи, след смъртта на Фукумото синът му е заел неговото място, така ли?

— Доколкото знам.

— Но защо смяташ, че имам някаква връзка с това?

Тацу сви рамене.

— Заради жената, чийто регистрационен номер ми даде. Тя е известна като човек на Фукумото-младши. Всъщност му е гадже.

Гърлото ми пресъхна. Мислех се за адски ловък, пък му бях дал всичко необходимо, за да подреди пъзела. Отпих глътка бира и в същия момент осъзнах, че той ще го приеме за проява на нервност. Божичко, нищо чудно, че го бях избягвал. Животът, който водех, и дружбата с полицаи бяха прекалено опасна комбинация.

„Но Тацу ти разкри откъде знае за мафиотската връзка, нали така? Едно ченге нямаше да го направи. Ченгето щеше да си мълчи, да се опита да измъкне още сведения, да те накара да се оплетеш в лъжи“.

Тази мисъл ме поуспокои. Обаче той все пак беше премълчал. Можеше да ми го съобщи в самото начало на разговора, вместо да изчака, за да види дали ще кажа още нещо, нещо уличаващо, преди да си свали картите. Класически метод за водене на разпит. Трябваше да внимавам.

— Ега ти съвпадението — изпелтечих.

— Да. Даже няма нужда да те питам къде си бил по време на тези убийства.

Искаше да каже, че повече няма да ме притиска, че всичко е наред. Но...

Прокашлях се.

— Та значи... мислиш, че будалите, дето са го извършили, ще успеят да се измъкнат живи от онова, в което са се забъркали, така ли?

Той се намръщи.

— Не бих се обзаложил. Ако са склонни да ме послушат, бих ги посъветвал да избягат.

— Да избягат от якудза?!

— Ще трябва да избягат доста надалече.

— Сигурно са щели да го направят, ако са смятали, че ще могат. Ако са смятали, че ще се получи. Но може да са решили, че трябва да довършат започнатото.

Тацу надигна чашата си. Знаеше, че ще му кажа повече, ако поискам. И може би се надяваше, че ако не днес, ще го направя някой друг път. В замяна на това ли щеше да ми даде информацията за регистрационния номер? Ние бяхме приятели, затова предпочиташе да не ме моли директно. И щеше да е грубо от моя страна да го принудя да го направи.

— Тази работа днес на гроба на Фукумото — казах аз. — Мислиш ли, че някой иска да отнеме властта над Гокумацу-гуми от техния клан?

— Ще ми е интересно да чуя твоето предположение.

„Убеден съм в това“.

— Всъщност само мога да гадая. Ако имах някакво сериозно предположение, щях да ти го кажа, обаче в момента знам само онова, което пише във вестниците. Естествено, ако науча нещо, ще ти го съобщя.

Той ме погледна и кимна в знак, че приема сделката.

— Според мене става дума за отнемане на власт, да, само че нямам представа над какво и от кого. И смятам, че онзи, който е убил Фукумото-старши, е знаел или е очаквал синът му днес да отиде в „Янака“. Или информацията е била неточна, или синът се е измъкнал. Той отрича да е бил там, но не му вярвам.

Бях се надявал да знае нещо повече.

— На какво мнение са твоите шефове?

Тацу се засмя.

— Териториална война с вьетнамците. Те винаги поддържат най-успокоителната, най-консервативната и най-шаблонната позиция.

Можех да спомена за подкупите на ЦРУ, за собствената ми роля на куриер, за Макгроу — това бяха важните елементи и ако разполагаше с тях, той може би щеше да успее да ги комбинира с известните му факти и да ми даде материал, въз основа на който да планирам бъдещите си ходове. Ала не можех да го направя. Да кажа на ченге от Кейсаучо, че ЦРУ дава пари на ЛДП... това щеше да е нещо прекалено голямо, прекалено експлозивно. Нямах намерение да се забърквам в подобна история. Поколебах се обаче дали да не го попитам за Озава. Нещо от рода на „Ей, чисто хипотетично, ами ако смъртта на онзи в обществената баня в Кита-Сенджу не е била случайна?“ Обаче реших, че е твърде опасно. Шайка убити гангстери беше едно, но ако Тацу заподозреше, че съм убил сомукайчо на ЛДП, това сигурно вече щеше да е прекалено. Не се отнасяше само до моята кожа, въпреки че отчасти го имаше и това, естествено. Не исках да го поставям в положение да избира между „гири“ и „нинджо“, между дълга и емоциите. Пък и той явно не знаеше много по въпроса. Реших да запазя евентуалната връзка между Озава и Фукумото за резерв, за всеки случай. Първо исках да видя какво ще измъкна от гаджето на Бясното куче.

Въпреки че Тацу още не ми беше дал тази информация, нали? Зачудих се какво чака, какво ми убягва.

Посветихме известно време на неговите оплаквания — и съответно на моето съчувствие — от това, че е принуден да бие чело пред своите мозъчно увредени началници, и завършихме вечерята с шербет от ориз и сини сливи „очазуке“. Накрая платих и двамата излязохме от ресторанта.

Слънцето беше залязло, но сградите, улиците и тротоарите още излъчваха топлина. От сергията на съседния ъгъл се носеше миризма на пиле и лук, печени на въглища, чуваше се съскането на капещата в огъня мазнина. Някъде по-отдалече идваше мъжки глас, грачещ караоке под съпровода на одобрителни викове — типичните звуци на „сунаку“, малък квартален бар. От втория етаж на дървената къща

оттатък улицата отекваха отчетливите изтраквания на десетки шинаи, бамбуковите тренировъчни саби за кендо, съпроводжани от също толкова бойни викове. Сградата направо се тресеше от агресивността на типично тежкото пристъпване на бойците кендока. Покрай нас мина старец с шумолящо синьо кимоно, навярно на път за кварталната сенто. Дървените му сандали „гета“ тракаха по тротоара. Сигналът на мотриса по линията „Яманоте“, пристигаща на близката метростанция „Юено“, прозвуча като ария, подчертаваща всичко останало. Нощните звуци на Токио, помислих си и не можех да не се усмихна на този град, който обичах, макар да полагах всички усилия да го мразя.

Тацу се протегна и се потупа по корема.

— Благодаря за вечерята. Беше много вкусно.

— Удоволствието е мое. — Още не ми беше дал информацията за момичето. Какво чакаше? Дали ми убягваше някакъв знак?

След кратко мълчание той се прокашля.

— Може ли да кажа нещо, което, сигурен съм, е излишно?

Значи наистина нещо ми убягваше.

— Не е в твой стил, но моля.

— За онова момиче. Надявам се, че искаш само да го проследиш или най-много да му зададеш някой и друг въпрос.

— Какво друго бих могъл да направя?

Тацу въздъхна.

— Както вече ти казах, сигурен съм, че няма да направиш нищо повече. И все пак през последните няколко дни бяха убити много хора. И макар да не съм толкова глупав да твърдя, че с насилие не се постига нищо, също съм забелязал, че насилието понякога е като... зараза. Често започва трудно, но постепенно става все по-лесно. Започва в строги граници, които постепенно се размиват.

— Да, разбирам какво искаш да кажеш.

— Онзи, който е убил гангстерите от якудза, най-вероятно е извършил непредумишлено, ако не и предумишлено убийство, нали така? От гледна точка на закона.

Предпазливо вперих очи в него. Той ме предупреждаваше. Но за какво?

— Мисля, че си прав.

— И все пак от морална гледна точка вината му не е голяма, ако изобщо с виновен. В края на краищата, като оставим правните

подробности, нима светът не е по-добър с по-малко гангстери?

— И това е вярно, да.

— Но жена... или дете... това вече е друго. Тук няма нищо морално. Нищо не го оправдава.

Кимнах, като не особено успешно се опитвах да пропъдя спомените от войната.

— Съгласен съм.

— Знаех си, че ще се съгласиш с мене. Съществува една-единствена разделителна линия между хората, които прилагат насилие. Или имаш граници, или нямаш.

— Е, важни са и причините.

— До известна степен. Всеки обаче е убеден, че има основателни причини. В крайна сметка само границите отличават човека от чудовището.

Най-после разбрах. Както винаги, Тацу проявяваше любезността да изрази опасенията си изключително от гледна точка на това какво ще е най-добре за мен. Само че между редовете се четеше и едно предупреждение: „Ако ти дам информацията за онова момиче и ти му направиш нещо, кръвта му ще опръска моите ръце. И аз ще те накарам да си платиш за това“.

— Няма за какво да се тревожиш — уверих го аз. — Каквото и да се е случило с онези хора, нищо не заплашва момичето, сигурен съм.

Той кимна, бръкна в джоба на самото си и ми подаде сгънат лист.

— Надявам се пак да се обърнеш към мене, ако имаш нужда от помощ. Боя се, че това тук няма да ти е достатъчно.

От неговата уста тези думи звучаха изключително сантиментално.

— Не е нещо, с което да не съм в състояние да се справя — отвърнах и веднага си спомних отговора на Саяка: „Колко души според вас са произнасяли същите тези думи точно преди да се удавят?“

Тацу тръгна към станцията на метрото, а аз закрачих обратно към храма. Реших, че това ще е подходящо място да прочета информацията за момичето. Нямаше да ми навреди и още една молитва за успех в изпитанието, на което щях да се подложам.

31.

Информацията от Тацу се оказа мечтата на шпионина — домашен и служебен адрес, сведения за местоработата, банкови данни, имена и адреси на роднини, подробности за известните ѝ контакти въз основа на телефонните ѝ разговори. Макгроу или беше проявил некадърност при събирането на сведенията за Бяното куче, или манкираше, както бях предположил. А аз знаех, че той е всичко друго, но не и некадърен.

Момичето се казваше Кеи Такизава. Работеше като бардама в мъжки клуб в Ропонги, един от онези, които управляваше Бяното куче. Според телефонните ѝ разговори и слуховете двамата имали интимна връзка от три години. Тогава какво беше правила в дома на Фукумото?

„Може би... три години са достатъчно време, за да е познавала и бащата и даже да се е ползвала от привилегията да влиза в къщата. Бяното куче може да я е завел там онази сутрин под някакъв претекст, например за делови разговор със стареца или нещо подобно, и после да е излязъл, докато тя чака в кухнята. Старецът няма нищо против... тя е хубавица, може компанията ѝ да му е приятна. Може би флиртува с него. Възможно е той даже да храни някакви надежди. Няма значение. Важното е, че тя е там. Бяното куче не си тръгва наистина — паркира на улицата и ме причаква. Когато ме вижда, ѝ казва да излезе, напомня ѝ да се погрижи да видя как натиска бутона на дистанционното за вратата на гаража“.

Струваше ми се правдоподобно. Тя едва ли знаеше всичко. Но все щеше да знае нещо. Може би даже много.

Заклучих сака си в едно шкафче на метростанция „Токио“, като си оставих единия от броунингите и десетте хиляди от поръчката на Миямото. Имах суеверно предчувствие и за двете. После проверих в телефонната служба от един уличен телефон. Бях получил съобщение от Миямото, било спешно. Странно. И още едно от Макгроу — искаше да му се обадя, имал да ми казва нещо, което трябвало да обмисля. „Да

бе, веднага!“. Добре че правеше още опити обаче. Разбихах, че не съм го отработил добре, че съм си изпуснал парата, като съм го заплашил, и че сега може би имам възможност да го накарам да си мисли, че съм готов да преговарям, вместо да се стремя да го очистя.

Преди да се свържа с Миямото проверих и телефона на Джон Смит, моето второ аз — личността, която Миямото си мислеше, че е наел да ликвидира Мори. Вече имах съобщение от него на собствения си телефон и не очаквах да е оставил друго и на новия номер. Затова всъщност не бях сигурен защо го проверявам. Може би просто защото не исках да пропусна нещо. И все пак се удивих, когато телефонистката ми отговори, че се е обаждал някой си Шон Макгроу. Макгроу е звънял на наемния убиец на Миямото?!

Това можеше да означава само едно: Макгроу се готвеше да ми прати наемен убиец. Самата мисъл почти ме накара да се засмея. Този идиот искаше да ме наеме да убия себе си! Радваше ме и фактът, че той не разполага с достатъчно ресурси и се налага да прибегне до такова отчаяно търсене на външни източници. Това можеше да е само от полза за мен.

Дали обаче Миямото имаше нещо общо? Е, лесно можех да разбера. Обадох му се и казах:

— Получих съобщението ти.

— А, много се радвам, че се обаждаш, приятелю. Ужасно се безпокоях. Свободен ли си да се видим?

В главата ми прозвуча аларма.

— За съжаление не. Можеш ли да ми обясниш по телефона?

Пауза.

— Е, май ще се наложи. Ужасно ми е неприятно, но шефовете ми настояха да ги свържа с господина, с когото наскоро ме запозна ти и който ми помогна да реша онзи проблем. И... проблемът, за който сега им е нужна неговата помощ... си ти.

Беше ми се струвало много на главата и можеше да не се измъкна жив. Но проклет да съм, ако не бях щастлив да се уверя, че мога да имам доверие на този човек.

— Ти свързали ги?

— Да. Под принуда. Обаче не им казах кой ме е запознал с него. И исках да знаеш, че нямаше да им кажа абсолютно нищо, ако не бях сигурен в едно.

— Да?

— Да речем само, че... според мен този човек не може да ти направи нищо. Имам чувството, че сте прекалено близки.

Изумих се за втори път през последните пет минути. Миямото... нима знаеше?! Или поне подозираше?

— Няма нужда да казваш нищо — продължи той. — И не съм сигурен, естествено. Ако бях, нямаше да съм толкова обезпокоен, че да те предупреждавам. Обаче... когато ти ме посъветва да не им казвам, че съм го направил аз, започнах да се чудя.

Не отговорих веднага.

— Ти си добър приятел, Миямото-сан — казах накрая.

— А ти ми направи огромна услуга. Винаги си се отнасял добре с мене.

Спомних си нещо, което веднъж ми беше казал баща ми. „Бъди добър с хората по пътя си нагоре. Може пак да се срещнете по пътя ти надолу“.

— Както и ти се отнасяш към мен.

— Но как ти се отплатих?!

— Предупреди ме, при това със сериозна опасност за живота ти. Ако изобщо си ми дължал нещо, сега аз съм твой длъжник.

— Не ставай смешен. Просто съм щастлив, че ми се обади. Трябва да призная, че много се тревожех.

— Няма за какво да се тревожиш. Ще се справя. И ще намеря начин да ти се отплатя.

— Нищо не ми дължиш. Аз продължавам да съм твой длъжник. Но въпреки това, ако продължиш да се наслаждаваш на чая както трябва, това ще ми е достатъчна отплата.

Това можеше да означава две неща. Първо, че е оценил реакцията ми към неговите наставления. Второ, че ми желае дълъг и спокоен живот.

Обещах му да го държа в течение и си тръгнах, като продължавах да се подхилвам за Макгроу. Даже можеше да му се обади с преправения си глас, да му кажа, че ще го направя за някаква безбожна сума, и да го пратя за зелен хайвер. Така после щеше да ми е още по-приятно да го убия.

Отидох в Хиро и намерих квартирата на Такизава. Държеше апартамент в нова сграда, пететажна, с подземен гараж. Спрях наблиз

и не се наложи да чакам дълго — когато отвътре излезе автомобил, се претърколих под спускащата се врата. В информацията от Тацу се посочваше номерът на нейното паркинг място. Оказа се празно. За да се уверя, обиколих гаража и видях много скъпи коли, но не и нейното жълто порше.

„Добре, може да е на работа“.

Продължих за Ропонги и този път ударих къоравото. Клубът се казваше „Прелюдия“ и се намираше на тихите улички край Ропонгидори. Заведенията в този квартал разчитаха на постоянни клиенти, които ценяха дискретността повече от неона и разговорите — повече от ексцентричността. Срещу сградата имаше паркинг с множество скъпи чужди коли — мерцедеси, алфа ромео, даже едно мазерати. И едно жълто порше 911 „Тарга“ с регистрационен номер Шинагава, 1972.

„Здравей, Такизава-сан. Много се радвам пак да се срещнем“.

Паркингът беше ограден от три страни с тухлена стена, висока около метър и половина. Зад отсрещната стена видях стара дървена къща, чиито прозорци тъмнееха. Оставих Танатос на уличката до къщата и се спотаих в мрака до стената. Оттам виждах и входа на клуба, и колата на Такизава. Съмнявах се, че ще привлече нечие внимание. Ако все пак ме забележеха, просто щях да смънкам, че съм препил и ми се е доповръщало. По-нататък щях да импровизирам.

Сетих се за Макгроу. Той щеше да подкрепи тази версия, като си нажабури устата с джин и си напръска ризата и косата с алкохол, за да вони отдалече. Сигурно даже щеше да се опикае, за да отврати всеки, който го спре, и да му внуши, че може да се занимава с нещо по-интересно от това да задава въпроси на жалък пияница.

Е, може би другия път. Не носех пиячка, а след като наскоро веднъж вече се бях опикал, нямах желание да го правя пак. Пък и зад стената беше достатъчно тъмно и едва ли щеше да възникне такава необходимост.

Хрумна ми, че може да ми се удаде да спипам Бясното куче. Бях се съсредоточил върху Такизава, обаче имаше също толкова голяма вероятност в клуба да се появи самият Фукумото-младши. А ако гаджето му действително работеше там, вероятността беше още по-голяма. С броунинга нямаше да ми трябва много време. Най-

сериозният ми проблем щеше да е да се справя с охраната, с която предполагам, че се движи.

Само че сигурно нямаше да ми се удаде такава възможност. Щях да съм доволен и ако успея да остана за кратко насаме с Такизава.

От време на време пристигаха и си тръгваха клиенти. Разбрах, че е трябвало да си взема нещо за ядене — тези клубове работеха до тричетири през нощта.

На паркинга спря кола и от нея слезе някакъв мъж. Трябваше ми секунда, за да го позная.

Кавазаки. Бях гледал интервюто му по телевизията — наследникът на Озава след удара в банята, новият сомукайчо на ЛДП.

„Каква е тази работа, по дяволите?!“

Толкова се изненадах да го видя, че реагирах прекалено бавно. После обаче осъзнах, че ако между него и Бяското куче има някаква връзка, всъщност по-скоро трябва да си поговоря с Кавазаки, отколкото с гаджето на Фукумото-младши. Да го убия беше едно, но да владее обстановката достатъчно дълго, за да го разпитам, беше съвсем друго. Пък и вече бях закъснял. Една бардама му отвори и той влезе в клуба. Вратата се затвори зад гърба му.

Пак се спотаих в сенките.

„Съвпадение?“

Не. Започвах да вярвам в съвпаденията така, както вярвах и в съществуването на еднорози. Явно имаше някаква връзка между новия сомукайчо на ЛДП и новия бос на Гокумацу-гуми. Както и между всеки от тях и Макгроу, който беше уредил ликвидирането на техните предшественици.

Освен това... Господи! Щом между двамата новоизпечени шефове имаше връзка — а как можеше да няма? — тогава присъствието на Кавазаки означаваше, че и Бяското куче сигурно е там или че скоро ще се появи. Трудно можех да овладее обстановката в достатъчна степен, за да разпитам Кавазаки, че даже и Такизава. Обаче да изскоча от мрака и да очистя Бяското куче и неколцина охранители с броунинга ми се струваше напълно изпълнимо.

„Сигурен ли си в тази връзка? Помисли пак. Каквато и да е, тя трябва да е тайна. Защо ще се срещат съвсем явно в клуба на Бяското куче?“

Един дявол знаеше. Може да празнуваха, да отбелязваха издигането си и славното бъдеще, което настъпваше след отстраняването на старата гвардия. И защо да не се срещат явно? Да, бащата на Бяското куче беше умрял от насилствена смърт, само че от ръцете на някакви виетнамски гангстери. А предшественикът на Кавазаки беше умрял от естествена смърт, получавайки инфаркт и потъвайки тихо и кротко в басейна на „Дайкоку-ю“. Просто съвпадение. Всички мъжки клубове в Токио бяха мафиотски и сред най-редовните им клиенти имаше изтъкнати политици. Никой нямаше да заподозре нищо нередно, ако забележеха Кавазаки в заведението на Бяското куче.

Значи Кавазаки и Бяското куче можеше да оглавят съответните си дейности. Най-вероятно нещо, свързано с програмата за финансова помощ на ЦРУ.

Да, това изглеждаше сравнително ясно. Но все пак: защо? Макгроу ми беше казал, че Озава задържал прекалено голяма част от парите на Чичо Сам за себе си, че не ги разпределял както трябва, което предизвиквало негодувание и излагало на опасност самата програма. Дали резидентът не изпълняваше подобна програма и в якудза, като решаваше подобен проблем по подобен начин? Може би. Но ако беше откровен с мен за проблема в ЛДП, защо да не е и за якудза?

„Защото изобщо не е бил откровен с теб“.

Добре. Свалих номера на Танатос и го завинтих наопаки. Можех пак да го скрия, обаче ако се наложеше да действам бързо, можеше и да нямам време да го взема. В тъмното едва ли някой щеше да обърне внимание. Не ми оставаше какво друго да правя, освен да чакам. Можеше и да е по-лошо — нощта беше топла, бях заел удобна позиция. Даже можех да се разхождам и да се протягам.

Часовете се нижеха. Идваха и си отиваха клиенти. В полунощ дойде кола и видях, че шофьорът е човекът на Кавазаки. Какво да направя? Да застрелям шофьора и да отвлека Кавазаки, като го принудя да шофира под дулото на пистолета? Възможно, но в този сценарий имаше десетки проблеми, например как да го вкарам в колата и да го задържа там. Трябваше и да се моля полицията да не реагира на изстрелите и никой от клуба да не види и чуе какво става. Нещо повече, съсредоточаването върху Кавазаки можеше да ме лиши от

шанса да се добера до Бяското куче. Дали да задоволя любопитството си и да разпитам политика, или да ликвидирам опасността за живота си, като убия новия бос на Гокумацу-гуми? Верният ход беше очевиден.

„Изобщо сигурен ли си, че Бяското куче представлява реална опасност?“

Замислих се. Трябваше да се отнасям скептично към всичко, което ми беше казвал Макгроу. Бях видял Фукумото-младши в „Кодокан“, докато Свинските очички се опитваше да ме удуши. Както и в гробището „Янака“. Да, нямаше нужда Макгроу да ми го казва, за да знам, че Бяското куче наистина ме преследва.

Вратата на клуба се отвори. Кавазаки с една от бардамите. Не се сбогуваха — тръгваха си заедно.

„Добре, твоята хипотеза, че празнуват успеха си, май ще се окаже общо взето вярна“.

Това означаваше ли, че Бяското куче е вътре? Предполагах, че да.

Кавазаки и бардамата се качиха в колата. Нямаше как да се добера чисто до него, даже да исках. А не исках. Не и ако вместо това ми се удадеше да застрелям Бяското куче.

Продължих да чакам. По някое време се замислих дали да не вляза в клуба, но се отказах. Прекалено много свидетели. Не познавах обстановката, нито противниковите сили. Дори не бях сигурен, че Фукумото-младши е там.

Бях готов да прескоча стената и да стрелям в мига, в който го зърна. Можех да стрелям и от сегашната си позиция, но не исках да му дам възможност да се прикрие или да избяга с колата си, ако не го улуча от първия път. Исках да го поваля от упор.

Към два и половина пред клуба спря друга кола и остана там със запален двигател. Отзад слезе як гангстер по анцуг. Остави вратата отворена и огледа района. Приличаше на охранител, който се готви да качи някого на задната седалка. Дали бяха хора на Бяското куче? Може би най-последна настъпваше моят час. Сърцето ми се разтуптя и си наложих да дишам бавно, за да се успокоя. Бодигардът насочи вниманието си към входа. Прехвърлих се през стената и приклеках в мрака.

Чаках така десетина минути. Вратата на клуба се отвори. Приготвих се да се хвърля напред, но отвътре не излезе Бяското куче.

А Такизава, гаджето му. Добре, това може би означаваше, че скоро ще се появи и Фукумото-младши. Стоях абсолютно неподвижно и наблюдавах.

Момичето явно не позна гангстера и понечи да заобиколи колата.

— Ей — спря я той. — Трябва да дойдеш с нас.

Такизава го погледна объркано.

— Моля?

Сега слезе и шофьорът, също здравеняк по анцуг. Двигателят продължаваше да работи.

— Да — каза той. — Идваш с нас. Прекалено опасно е да си сама.

Тук имаше нещо. Намирисваше на удар. Момичето също го усети, макар да не го съзнаваше. Инстинктът ѝ надуваше клаксона: „Защо Бяното куче не ми е казал, че ще прати да ме вземат? Защо слиза шофьорът? За да ме пресрещне, ако тръгна да бягам ли? Защо тези хора излъчват заплахата, вместо се чувствам защитена?“

Тя направи крачка назад. Единият я хвана за ръката. Тя се опита да се отскубне и отвори уста да извика. Онзи заби ъперкът в корема ѝ и тя с приглушен стон се преви. Той я вдигна и я хвърли на задната седалка, после се качи и затвори вратата. Шофьорът се огледа, седна зад волана и потегли. Никой не беше видял нищо. Единствено аз.

Инстинктът ми подсказваше, че Бяното куче е замесен в това. Той беше главният. Друг път можеше да не ми се удаде такъв шанс.

Сетих се за Тацу, за границата, която разделя човека от чудовището.

Сблъсъкът на императиви за миг ме парализира. После: „Майната му!“ Прескочих оградата, метнах се на Танатос и полетях след тях.

Пътувах към Ропонги-дори, където трябваше да завият наляво заради преградата между лентите на пътя под издигнатата Градска магистрала. Щом обаче излезеха на Ропонги-дори, можеха да продължат във всяка посока и ако не бях достатъчно близо, почти със сигурност щях да ги изгубя. Едва ли щяха да я убият в колата — беше достатъчно опасно да пътуват с отвлечено момиче на задната седалка, камо ли да возят труп. Сигурно искаха да я откарат на някое тихо място и да го направят там. Но нямаше как да съм сигурен. Тя можеше пак да се опита да изкрещи. Някой можеше да допусне грешка. Може

да не им пукаше за опасността и просто да искаха да ѝ запушат устата при първа възможност.

Стигнах на улицата тъкмо навреме, за да видя, че завиват наляво по Ропонги-дори. Настъпих газта и Танатос се стрелна напред. Намалих само колкото да не ме помете някой идващ насреща ми автомобил, после завих наляво след тях. В този късен час нямаше много движение. С малко късмет светофарът на кръстовището в Акасака щеше да е червен. Щях да се изравня с тях и да открия огън. Така и нямаше да разберат какво им се е случило. Следвах ги от разстояние през две ленти вдясно от тях и чаках шанса си.

Някой от тях обаче вероятно беше хвърлил поглед в огледалото. И явно ме бяха познали. Взирах се напред, за да видя дали ще извадя късмет със светофара, и погледнах към колата тъкмо навреме, за да видя, че гангстерът на задната седалка се провесва до кръста през прозореца и се прицелва в мен. Мамка му! Рязко завих в момента, в който оръжието подскочи, и чух изсвирването на куршума. Той стреля пак и пак не улучи. И после пак.

Издигнатата Градска магистрала минаваше успоредно на Ропонги-дори, точно над средата на многоленовата улица. Профучах през една пролука в металната преграда и се понесох по разделителната ивица между платната. Чувствах се абсолютно гол. Молах се бетонните стълбове и преградата да ми осигурят поне минимална защита.

Гангстерът продължаваше да стреля. Преброих шест гърмежа, седем, осем. Значи автоматик, а не револвер. Само че колко патрона имаше в пълнителя? Завих и едва не се забих в един пилон. Следях за препятствия, наблюдавах и колата, търсех възможност — със свито гърло и яростно блъскащо се в гърдите ми сърце. Наближавахме кръстовището в Акасака и разделителната ивица свършваше с метална ограда. Времето ми изтичаше. Девети изстрел. Чух как куршумът рикошира от металната преграда. Десетият отчупи парче от бетона на един от гигантските стълбове точно вляво от мен. Зачаках. Дали онзи презареждаше? Дали имаше резервен пълнител?

Беше се скрил в колата. Краят на разделителната ивица се носеше към мен. Светофарът беше червен. Зърнах друг отвор в преградата и свих наляво през него. Наведох се напред, завъртях ръчките и се изравних с колата, стиснал броунинга. Шофьорът зави

надясно и се опита да ме отклони към преградата, обаче аз бях готов за това и имах място да маневрирам на кръстовището. Завих в същата посока и стрелях по неговия прозорец. Стъклото се пръсна. Той рязко завъртя волана наляво. Едва ли го бях улучил — просто се беше паникьосал от факта, че го обстрелват от упор. „Аха, харесва ли ти, гадино?!“

Другият гангстер пак се показва от задния прозорец, сигурно с нов пълнител или с оръжието на партньора си. Изравних се с шофьора. Той ме погледна и видях в очите му паника. Вдигнах броунинга и натиснах спусъка. Главата му избухна и колата зави към мен. Отбих надясно и за малко да изгубя контрол над мотора, обаче го овладях. Останала без шофьор, колата се насочи в обратната посока. Натиснах спирачка, за да изостана. Видях, че онзи, който се подаваше от прозореца, се опитва да се вмъкне вътре. Лицето му беше разкривено от ужас. Колата прескочи бордюра, охлузи едната колона на метално стълбище, водещо към пешеходен надлез, събори няколко заключени там велосипеда и спря. Завих наляво, качих се на тротоара и предпазливо се приближих, като държах в готовност пистолета.

Нямаше нужда от него. Обезобразеното разкъсано тяло на гангстера, който беше стрелял по мен, висеше безжизнено от задния прозорец. Завих на обратно, скочих от седалката и опрях Танатос на парапета на тротоара. Затъкнах броунинга под пояса си и се опитах да отворя задната врата. Беше заключена. Такизава беше вътре, свита на треперещо кълбо. Жива.

— Такизава-сан! — извиках. — Отворете вратата!

Тя ме погледна уплашено.

Огледах се. Имаше само няколко коли, шофьорите им намаляваха, за да видят какво става. Един от тях спря пред нас.

— Искам да ви помогна! — казах.

Момичето само се разтрепери.

Шофьорът на спрелия автомобил слезе и се втурна към нас.

— Мога ли да помогна?

— Да — отвърнах. — Намерете телефон и повикайте линейка. Аз ще остана тук. На задната седалка има ранен.

Нищо не може да се сравнява с категоричните и ясни инструкции в извънредна ситуация. Човекът моментално потегли. Бог да благослови добрите самаряни!

Бръкнах през счупения прозорец, отключих задната врата и я отворих.

— Добре ли сте, Такизава-сан? — Трябваше да създам нужното първо впечатление. Тя беше ужасена, объркана, може би ранена. Трябваше да се представя като човек, който се опитва да се погрижи за нея, за да мога да се надявам на съдействие от нейна страна.

— Тъъ... не знам...

— Те щяха да ви убият. Пратил ги е Бясното куче. Ще дойдат и други. Ако искате да останете жива, трябва да се махнете оттук. И то бързо.

Тя погледна наляво. Ако обезобразеният труп на гангстера не ѝ пречеше, може би щеше да се опита да избяга през лявата врата. Сега обаче беше в капан.

— Кой... кой сте вие?

Явно не ме помнеше от кратката ни среща пред дома на Фукумото в Дененчофу. И да ме беше познала, пак щях да се оправя, но така щеше да се получи по-добре.

— Аз съм човекът, който може да ви обясни какво става. И да ви спаси. Само че трябва да тръгваме веднага, преди да са дошли още от тези типове. Хайде, подайте ми ръка.

След мимолетно колебание тя ми протегна треперещата си ръка. Извадих я от колата и внимателно я поведох към Танатос. И изведнъж се сетих — мислех за толкова много други неща, че за малко да забравя.

— Почакайте. — Извадих носната си кърпа и избърсах ключалката и дръжката на вратата. След това пак я хванах за ръка и ѝ помогнах да се качи на мотора. Метнах се пред нея и запалих двигателя. — Прегърнете ме през кръста. Ще ви закарам на сигурно място.

Тя се подчини. Бавно се отдалечих от тротоара. Още няколко коли бяха намалили скоростта и някои шофьори сигурно щяха да съобщят, че са видели мъж и жена да потеглят с мотор. Обаче това нямаше да помогне особено на следствието. Бях обърнал регистрационния номер и едва ли някой щеше да ни опише достатъчно точно.

Насочих се към „Шибя Коен“, парк край нелепата комбинация от древния храм Зоджоджи и значително по-модерния Токио Тауър.

Спрях сред тъмните дървета и седнахме на една пейка. Мотрисите на метрото вече бяха спрели в този късен час, не се чуваше шум от улично движение, даже насекомите бяха замлъкнали. Цареше пълна тишина.

— Добре ли сте? — попитах я пак, за да проявя съчувствието си. И макар да съзнавах тактическата изгода от това, не се преструвах. Въпреки размазания грим, въпреки ужаса, който изпитваше, тя беше поразително красива, каквато си я спомнях и от дома на Фукумото — дори още повече без тъмните очила и надменността, която бях усетил в нея тогава. Помислих си, че каквато и да е, явно е объркана и е в шок.

— Просто... не знам какво става. Кой сте вие? Защо сме тук? Искам да се прибера вкъщи.

— Ще ви закарам у вас, ако искате. Но се боя, че в момента това е първото място, на което ще ви потърси Бясното куче. — Надявах се, че проявата на загриженост, плюс моята готовност да направя каквото пожелае, ще я накара да се отпусне, да ми се довери.

— Просто не разбирам. Има някаква грешка. Защо му е да... Как би могъл да... — Затисна устата си с длан и се разплака.

Подадох ѝ кърпичката си.

— Според мен, защото знаете, че стои зад убийството на баща си. А той не иска никой друг да знае за това. Вие сте му помогнали, нали?

— Не! — отрече Такизава. — Не знам нищо за това. Той ми каза, че искал да стоя в къщата. Даде ми уоки-токи. Каза ми да чакам в колата си в гаража и да тръгна, когато ми нареди. И да се погрижа онзи, който е пред къщата, да види как натискам бутона на дистанционното за вратата. Попитах го защо и той каза, че просто трябвало да му се доверя, че било важно. И аз го направих. А той ми каза после да отида някъде наблизо и да оставя там колата. Не разбирах защо, но го послушах, направих го заради него. И след това... по новините същата вечер... — Гласът ѝ секна и тя се разрида.

Истината ли ми казваше? Инстинктивно усещах, че е истината. Това определено потвърждаваше всичките ми предположения. Обаче можеше просто да я бива в лъжите. Нямаше как да разбере.

— Той е организиран убийството на баща си — казах. — Може би, за да заеме неговото място, но не съм сигурен. Знаете ли нещо повече за това?

Тя поклати глава.

— Вече просто не мога да го позная. Съвсем се е побъркал. Постоянно смърка шабу. Дори ме бие. Защо просто не избягах? Ужасно ме е страх. Не знам какво да правя.

„Шабу“ беше дрога. Скъпа. Като мафиотски княз, а вече и цар, Бяското куче нямаше проблем да се снабдява с нея.

— Добре. Вече сте в безопасност. Успокойте се. Имам приятел, който може да ви помогне. Полицай.

— Полицай ли? Не! Не искам да говоря с полицаи. Не знаете ли, че Бяското куче командва половината полиция?!

— Не и моя приятел. Него никой не може да го командва.

— Всичките са корумпирани!

— Не и моят приятел. Той ще ви защити.

— Никой не може да ме защити от него. Той е зъл, побъркан. Вечно е друсан, дрънка абсолютни глупости... о, защо не избягах, когато можех?!

— Какво? Какви глупости?

— Откакто... откакто убиха баща му, направо се побърка! Баща му беше невероятно мил човек, вестниците писаха ужасни глупости, когато ги прочетох, ми се искаше да крещя...

— Какво имате предвид? Защо смятате, че се е побъркал?

— Все повтаря нещо за някакъв наемен убиец. Убиец, който го дебнел, трябвало да внимава. Според мен просто го мъчи гузната му съвест. Изгубил си е ума от дрогата...

— Казвал ли ви е нещо друго за убиеца? Например какви мерки взима, за да се защити?

— Не знам. Казва... казва, че знаел как да го пипне. Имало някакво момиче на инвалидна количка.

Сърцето ми спря. Светът също спря.

— Какво? Какво момиче на инвалидна количка?

— Не знам това. Убиецът... Бяското куче знаел как да го пипне. Чрез момичето на инвалидната количка. Не знам, казвам ви, той е луд!

— Откъде? Откъде може да знае това?

— Кое?

— За момичето на инвалидната количка!

— Ами... от момичетата. От уличниците. Всичките са негови информаторки.

Господи, какъв глупак бях! Пълен глупак. Едно и също място, нощ след нощ, едни и същи проститутки, които бяха виждали лицето ми и регистрационния номер на Танатос, бяха ни видели със Саяка да се качваме на вана пред метростанцията, заедно да се връщаме късно вечерта, заедно да излизаме от дома ѝ. Може да бяха свързали появите ми в Угуисудани с други съобщения, например от Кабукичо — макар да знаех, че там гъмжи от гангстери, глупаво си бях казал, че даже да ме видят, няма да ме познаят. Каква глупост! Не, тогава не ме бяха познали, обаче после лесно бяха направили връзката, след като научат, че се издирва мъж, който бута момиче на инвалидна количка.

Извадих химикалка.

— Обадете се на този човек — казах и написах номера на Тацу върху дланта ѝ. Трябваше да пиша цифрите огромни — толкова силно ми трепереха ръцете. — Ишикура Тацухико. Той ще ви помогне. Ще ви защити. Обадете му се.

Скочих от пейката и се метнах на Танатос.

Тя се втурна към мен.

— Чакайте! Не знам какво да правя...

— Обадете се на Ишикура! — надвиках рева на двигателя. — И не се връщайте в апартамента си!

Потеглих. Устата ми беше суха като пустиня, сърцето ми биеше като боен барабан, очите ми смъдяха от сълзи. „Моля те — това бяха единствените думи в ума ми. — Моля те, моля те, моля те“.

32.

Летях към Угуисудани по издигнатия Токийски градски скоростен път. Вятърът брулеше тялото ми и косата ми се развяваше, от очите ми се стичаха сълзи. Опитвах се да се съсредоточа, да не допусна страхът, гневът и буйният ми нрав да диктуват тактиката ми.

„Мисли. Мисли. Мисли!“

Можеше да е капан. Вече можеше да са там.

Да. Но...

Щом знаеха за Саяка, защо не се бяха опитали да ме пипнат в хотела?

Може да бяха разбрали наскоро. И да бяха решили, че след „Янака“ е безсмислено да ми устройват засада, без да са се подсигурили. Затова са дошли да си вземат гаранцията и сега просто ще поискат да се предам.

Нямаше значение. По-късно щях да се занимавам с това. Сега просто трябваше да отида при нея.

„Ако още е там“.

Опитах се да пропъдя тази мисъл. Не успях.

Спрях на половин километър от хотела, извадих броунинга и го скрих в изхвърлен на улицата вестник.

„Бавно. Бавно, по дяволите. Къде щеше да установиш позицията си, ако го правеше ти? За това трябва да мислиш“.

Вървах колкото се може по-предпазливо. Проститутките още не бяха свършили „смяната“ си. Нямаше как да знам коя ме е издала. Искаше ми се да ги избия до една.

Спрях до ъгъла на хотела и хвърлих вестника. Ослушах се. Нищо. Само обичайните шумове на нощен Угуисудани: коли в далечината, лаещо куче, музика от бар. Подадох глава иззад ъгъла и веднага пак се скрих. Нищо. Сърцето ми биеше като боен барабан.

„Едно. Две. Три“.

Затичах се и влетях в хотела, като насочвах броунинга в различни посоки, без да спирам да се движа, за да не оставам в огневата линия,

както се бях научил в джунглата.

Фоайето пустееше, цареше тишина като в морга. Саяка седеше на гишето и ме гледаше.

За последен път обходих помещението с дулото на пистолета, после се приближих до рецепцията, без да отпускам оръжието.

— Всичко наред ли е?

На лицето ѝ се изписа едновременно ядосано и уплашено изражение.

— Какво правиш, по дяволите?

— Не искам да ти обяснявам тук. Трябва да се махнем. Бързо.

— Преди час дойдоха двама мъже. Казаха следното: „Предай на приятеля си да се свърже с нас. Иначе ще се върнем“.

Обзе ме такова облекчение, че за малко не се разревах. Беше невредима. Не ѝ бяха направили нищо. Не я бяха отвлекли. „Защо да си правим труда? — сигурно бяха решили. — Момичето е на инвалидна количка, никъде няма да ни избяга“. И тъй като работеше нощна смяна в евтин хотел за любов, явно нямаше пари и възможност да се укрие. Можеха да я намерят без проблеми. Ако искаха да ме притиснат, най-лесното беше да оставят заплахата да виси над главата ѝ, вместо да я изпълнят. Да се прицелят, вместо да натиснат спусъка.

Засега. Нямах представа какво ще се случи после.

— Радвам се, че си добре. Обаче трябва да се махнем.

— И знаеш ли още какво ми казаха? „Хубавото за теб е, че няма да усетиш нищо, когато те свалим от количката и те изчукаме на пода. Лошото е, че няма да можеш да избягаш“.

Сетих се за онези чинпира в Юено. Пак се опитвах да ме хванат на въдицата, да ме накарат да реагирам, да си изпусна нервите, да изгубя контрол. Нямаше да го допусна.

Но това не означаваше, че няма да си платят.

— Съжалявам, Саяка. Ужасно съжалявам. Изобщо не мислех, че...

— Какво не си мислил?

— Че това ще те засегне по някакъв начин. Мислех си, че ще мога да запазя разделителната линия между тези неща. Само че са ме проследили. Искат да се доберат до мен чрез теб.

— Знаех си, че е нещо такова. Онези твои „проблеми“. Знаех си.

Прииска ми се да изкрещя. Да убия някого, да ги избия всичките. Наложих си да се овладея.

— Извинявай. Бях пълен глупак. Извинявай.

— Какво ще правиш?

— В момента не мога да мисля за това. Първо трябва да се погрижа за твоята безопасност.

— Къде? Къде ще съм в безопасност?

— Не знам. В някой хотел...

— И това е хотел.

— В друг хотел. Където няма да те открият...

— Погледни ме, Юн. Изобщо не е трудно да ме опишеш. И да ме откриеш. Къде ще ме скриеш?

Нямаше какво да й отговоря. Отчаяно исках да я защитя, а не знаех как. Бях си мислил, че щом мога да поддържам разделителната линия в ума си, мога да го правя и във външния свят. Глупост. Фатална глупост, мамка му.

— Ще те изведе от града — казах. — Даже от страната. И тогава...

— С какво? Имаш ли представа колко ми е наемът на месец? Останалото давам за курса по английски. Нямам почти никакви спестявания.

Бръкнах в джоба си, извадих парите от поръчката на Миямото и ги пъхнах под стъклото.

— Това са десет хиляди долара. С тях ще отидеш в Америка. Нали искаш да отидеш там? Е, сега можеш да го направиш.

Тя погледна парите.

— Не ги искам.

— Не ми пука дали ги искаш! Имаш нужда от тях!

— Откъде са?

— Наистина ли те интересува откъде са? Какво предпочиташ? Да вземеш тези пари и да се спасиш, или онези бандити да те изнасят и убият?

Тя ме изгледа гневно. Но взе доларите. Слава богу!

— Ще им се обадя — казах аз. — Дотогава няма да направят нищо. Ще успееш да се измъкнеш. Те не очакват да напуснеш страната. Тази възможност изобщо няма да им хрумне.

— Какво ще искат от теб?

- Да се срещнем.
- Защо? За да те убият ли?
- Всъщност да.
- Тогава не бива да ходиш.

И изведнъж ме осени как мога да го направя. Изключително малък шанс, абсолютно безумен... обаче притежаваше гладката, неизбежна симетрия на съдбата.

— Трябва — отвърнах и усетих, че върху плещите ми се стоварва огромно бреме. Бремето на съвестта, на историята, на късмета. Бремето на всичко, каквото бях извършил, на всичките ми решения, на всичките ми глупави надежди и сегашни оправдания. Бремето на човек, който е сънувал, че е пеперуда, и като се е събудил, е осъзнал с болка, че не е пеперуда, сънуваща, че е човек. Това беше моят живот. Моята действителност. Моята тъжна обречена орис.

— Какво трябва? — попита Саяка. — Да се срещнеш с тях ли? Това е лудост. Не го прави. Обещай ми, че няма да го направиш.

Поклатих глава. Искаше ми се да ѝ разкажа всичко. Да я накарам да разбере. И повече от всичко на света ми се искаше да ѝ кажа, че я обичам.

— Какво? — продължи тя. — Защо не можеш да ми обещаеш? Чакай, ще изляза да поговорим навън.

Завъртя количката си. Но без стъклото, което ни разделяше, моята решителност щеше да се разсипе на прах.

— Трябва — повторих и избягах още преди да е стигнала до вратата.

33.

По пътя се упражнявах да си преправям гласа като с Миямото.

Трябваше да се уверя, че няма да се издъня, защото, за разлика от Миямото, Макгроу беше свикнал да ме чува да говоря на английски. Намерих уличен телефон и му се обадох. Въпреки късния час ме свързаха.

— Оставили сте ми съобщение.

Пауза.

— Да. Благодаря, че се обаждате. Разбрах, че решавате проблеми. И имате изключителни препоръки.

— Кой ме е препоръчал?

— Някой си Миямото. И други хора също.

— Какъв проблем трябва да се реши?

— Предпочитам да го обсъдим лично.

— Никога не се срещам с клиентите лично. Само ако те са проблемът, който трябва да реша.

Той се засмя — малко нервно, поне така ми се стори.

— Добре, да видим тогава дали ще можем да определим общите условия. Първо трябва да ви попитам следното. Ако проблемът, който ви възложат да решите... е ваш познат, ще проявите ли интерес?

— Зависи от цената.

— Разумен отговор. Радвам се да го чуя. А каква ще е цената, ако проблемът се казва... Джон Рейн?

Позабавих се, за да се престоря на изненадан.

— Говорите за нещо повече от познат. Всъщност за мой стар приятел.

— Това въпрос на принцип ли е, или на цена?

— Цената ще е петдесет хиляди щатски долара.

— Петдесет хиляди?! Това е пет пъти повече, отколкото сте взели на Миямото.

— Проблемът на Миямото не ми беше познат. Затова ви искам повече. Заради съвестта си.

Макгроу се засмя.

— Знаете ли какво, нека са двайсет и пет. Заради съвестта ви.

— Сумата не подлежи на обсъждане. Ако искате да реша проблема ви, ще го направя. Обаче цената е петдесет хиляди.

Пак пауза.

— Добре. Съгласен съм. Плащането — след изпълнението на работата.

— Не. Половината след изпълнението на работата. Другата половина в аванс.

— Не мога да го направя. Не ви познавам. Няма да оставя двайсет и пет хиляди долара някъде просто ей така и вие да ми кажете, че не са били там.

— Със същото затруднение ще се сблъскаме и след изпълнението на работата.

— След изпълнението на работата поне ще е решен проблемът ми. Преди това за мен остава само рискът.

Позамълчах, сякаш се разкъсвах между обещанието за голяма печалба и нарушаването на правилата ми.

— Добре — въздъхнах накрая. — Обаче сте наясно какви ще са последиците в случай на неизпълнение на вашата страна от сделката.

— Напълно.

Замислих се за Бясното куче. Трябваше ли да имам предвид още някого на мястото на засадата, освен моето второ аз?

— Още един въпрос. Възлагали ли сте тази поръчка на друг?

— Какво? Не. Защо?

— Причините няма как да са ми известни. Например за застраховка. Резервен план. Това няма значение. Важното е да знаете правилата ми. Възлагате работата само на мен. Няма да допусна някой да се намеси в операцията ми. Това също не подлежи на обсъждане и също влече последици в случай на неизпълнение.

— Разбирам. Не се безпокойте, няма никой друг. По дяволите, на колко души според вас мога да го възложа при цена от петдесет бона?

— Повтарям: няма откъде да знам.

— Освен вас няма никой друг. Кога можете да го изпълните?

— Още не мога да ви отговоря. Зависи от много фактори.

— Възможно е да съм в състояние да уредя той да е на конкретно място в конкретно време. Това ще ми осигури ли отстъпка?

— Не.

— Така си и мислех. Добре, въпреки това ще ви дам тази информация. Искам работата да бъде свършена бързо.

— Как ще ми дадете информацията?

— Обадете ми се утре. Дотогава би трябвало да разполагам с нея.

— Независимо от информацията, сключваме ли договор?

— Ако ми гарантирате успех в рамките на една седмица, да.

— Не мога да ви го гарантирам. Но мога да ви кажа, че е вероятно. А ако ми дадете нужната информация, ще стане много вероятно.

— Е, ако искате да получите парите, свършете работата. Да се надяваме, че утре ще имам повече сведения.

Затворих. Трябваше да изпитвам облекчение, вълнение, триумф.

А вместо това усещах само онова бреме. Зачудих се дали някога ще свикна с него.

34.

Прибрах сака си от шкафчето на метростанция „Токио“, хвърлих пистолета, с който бях убил шофьора, в река Сумида и пренощувах в един хотел за любов в Шинджуку, понеже исках да съм далече от последното местопрестъпление. Уверих се, че в квартала няма улични проститутки, и оставих Танатос достатъчно далече. Почти не спях. Не можех да престана да мисля за Саяка. Тя изобщо не можеше да се защитава, не и от такова нещо, и даже да можеше, какво щеше да направи? Да, предполагах, че няма да бързат, че ще изчакат да видят дали заплахата им е достатъчна да ме прати право в засадата, която ми готвеха. И все пак нямаше как да съм сигурен. Играех опасна игра, залагах на карта живота на Саяка. Обаче не знаех как иначе да постъпя. Повтарях си, че това е най-безболезненото решение. И се опитвах да не си представям други сценарии.

На другата сутрин излязох рано и се разходих около езерото Шинобазу в парка „Юено“. Водата беше покрита почти изцяло с гигантски лотоси. Между тях плуваха патици. Покрай брега мина грамаден шаран — ровичкаше с уста из тинята в търсене на там каквото ядат шараните. С радост установих, че в тези ранни утринни часове наоколо няма почти никой — през летните вечери понякога ставаше доста пренаселено. Внимателно огледах района, като се опитвах да предвидя всичко. Ако изобщо имаше някакъв шанс, щеше да е тук.

Приключих подготовката и отидох при един уличен телефон да се обадя на Макгроу, този път в качеството ми на Джон Рейн. Казах му, че съм получил съобщението му.

— Радвам се, че се обаждаш — каза той. — Виж, ти ме познаваш. Знаеш към какви правила се придържам. И то стриктно. И както съм ти казвал, за мене това е бизнес. Допуснах грешка и сега се опитвам да я поправя.

— Бизнес ли? Ти на заплахите към момичета на инвалидна количка ли викаш бизнес?

— Какви ги говориш?

Дали се правеше на глупак? Или наистина не знаеше какво прави Бясното куче? Нямахме как да разбера, поне засега. Реших да прескоча този въпрос.

— Какво искаш?

— Виж, знам, че си ядосан, и това е съвсем естествено. Но ако действаш под въздействие на гнева си, ще направиш нещо опасно, а сигурно и самоубийствено. Не те заплашвам, просто ти излагам фактите. Ако обаче се овладееш и погледнеш положението безпристрастно, ще видиш, че ти предлагам нещо много полезно. По-голяма гъвкавост от досегашните ти функции и десет пъти повече пари. Може би още повече. Двамата с тебе можем взаимно да сме си полезни. Не разбирам защо се отказваш просто ей така.

Забелязах, че вече не ми вика „момче“. Да де, сега се опитваше да ме ласкае и да ме забаламоса. Може и да смяташе, че не съм непоправим, ала все още ме мислеше за глупак.

— Какво предлагаш? — влязох в играта аз.

— Да се срещнем. Ще ти обясня всичко за програмата и какво е твоето място в нея. Ти кажи къде. Предпочитам да е на обществено място, където и двамата ще сме по-спокойни. Ти кажи къде.

„Обществено място, да бе. Като че ли това променя нещо. За убиеца, който си мислиш, че си наел да ме очисти, неколцина клиенти в някой ресторант изобщо няма да са сериозна пречка“.

Макгроу обаче не подозираше, че и аз искам да е на обществено място. Само че по причини, различни от неговите.

— Какво ще кажеш за езерото Шинобазу?

— Става. Къде точно?

— Знаеш ли къде е храмът „Бентен“, на остров Бентен? Точно в средата.

— Знам го, разбира се.

— Ще се срещнем там утре сутринта. В осем.

— Чудесно.

— Ако забележа някой от якудза, за него ще е по-добре този път вече да ме убие.

— Няма да има никой от якудза. Нито никой друг. Само ние двамата с тебе.

Затворих. Засега добре.

След това се обадох на Тацу. Беше ми предложил да ми помага и след информацията за Кей Такизава и имах намерение да се възползвам от това.

— Защо се обаждаш? — попита той рязко.

— Защо ми говориш така? — изненадах се аз.

— Нощес Кей Такизава е била убита в дома ѝ.

Все едно ме удариха в корема.

— Мамка му!

— Този път ще се наложи да знам къде си бил през това време — ледено заяви той.

— По дяволите, Тацу, казах ѝ да ти се обади. Казах ѝ да не се връща в апартамента си.

— Какви ги говориш?

— Може ли да се срещнем? Сега. Ще ти обясня всичко.

След двайсет минути се разхождахме край езерото. Разказах му случилото се предишната нощ. Казах му къде съм пренощувал — рецепционистката сигурно щеше да си ме спомни.

— Няма нужда — отвърна той. — Прощавай, че се усъмних в теб. Трябваше да съм наясно, че ти няма да извършиш такова нещо.

Самият аз не бях убеден. Колкото и да е странно обаче, ми се прииска да заслужи доверието му.

— Прав си. Няма. И не съм го извършил. Но трябваше да се сетя, че тя няма да ме послуша. Не беше на себе си и ми каза, че не искала да отиде в полицията, понеже ченгетата били свързани с якудза. Трябваше да ти се обадя и да те помоля да я прибереш.

Той въздъхна.

— Е, била е уплашена. Но защо смяташ, че я е убил Фукумото?

Тук вече ставаше деликатно.

— Такизава ми каза, че тъкмо Бясното куче е организирал убийството на стареца и че е прибягнал до нейната помощ. Сега, изглежда, замита следите.

За кратко повървахме в мълчание.

— Мисля, че не ме лъжеш, Рейн-сан. Но твоята истина е като лотосите в това езеро. Очарователни са, разбира се, обаче скриват онова, което лежи отдолу.

Погледнах цветята, после го погледнах в очите.

— Проявяваш необичайна за теб поетичност.

Тацу кимна.

— Да. Романтичен изблик в ранна утрин. Бъркам ли?

— Добре. Ще ти кажа каквото знам. И после ще те помоля за още една услуга. Малко по-голяма от предишната.

И му разказах. Пропуснах каквото трябваше да пропусна, ала той схвана картинката. Премълчах за Миямото, като заявих, че не знам нищо за другия куриер, както можеше и да се очаква. Малцина куриери са толкова глупави — или такива късметлии като в нашия случай, — че да установят приятелски отношения и доверие помежду си. Естествено, не споменах за поръчката на Миямото, която бях изпълнил, нито за участието ми в другите убийства. Тацу щеше да се досети за голяма част от всичко това, разбира се, но нали вече ми беше казал, че стига да не му призная вината си за някакво престъпление, имаме взаимна уговорка?

— Това е истинска бомба — заключи той, след като свърших. — ЦРУ подкупва японски политици?!

— Според мен те по-скоро го приемат като „политическа подкрепа“ или нещо подобно, отколкото като подкуп.

— Сигурен съм в това. Имаш ли някакви доказателства?

Предчувствах, че ще ми зададе този въпрос.

— Плащанията стават в брой и чрез посредници. И преди да си ме помолил да се внедря като ваш агент в организацията, отговорът ми е „не“. И без това вече всички ме преследват.

— Само заради случая в Юено ли? Заради онези чинпира, които те нападнали?

Знаеше, че това са пълни глупости. И можеше да се досети за останалото. Обаче нямах намерение да потвърждавам нищо.

— Доколкото ми е известно, да.

Отново повървахме в мълчание. Слънцето се беше издигнало и започваше да става горещо.

— Какво ще правиш? — попита Тацу. — Този път сериозно си ядосал, когато не трябва.

— Тъкмо това е... услугата, която ще ти поискам.

— Да?

— За онези двама гангстери, дето бяха убити на Ропонги-дори нощес — по-точно рано сутринта. Как се процедира с трупове?

Той сви рамене.

— Откарват ги в моргата на болницата „Джикеи“. Ще им направят аутопсия и ще ги кремират. Защо?

— Трябва ми един от тях.

Тацу спря и ме погледна. Невъзмутимото му спокойствие, което смятах за резултат от способността му да мисли по-бързо и да вижда по-надалече, за пръв път му изневери. Той озадачено поклати глава.

— За какво ти е?

Изложих му плана си.

— От теб ми трябва само малко помощ... да придадем на нещата нужния вид за после.

— Да замажа следите искаш да кажеш.

— Това е малко пресилено. Никой няма да пострада. И ми се струва честна размяна срещу информацията за подкупите на ЦРУ за ЛДП, която ти дадох.

— Нямах доказателства за тези подкупи.

— Може и да е така, обаче след като научи за тях и всичко останало, вече ще знаеш къде да търсиш доказателства. Ако решиш. Не съм сигурен, че идеята е добра. Тези хора не обичат да ги разкриват, установих го лично.

Тацу кимна. Продължаваше да се взира в мен.

— Какво има? — попитах.

Той въздъхна.

— Не знам защо, но ми е тъжно.

— Представи си как се чувствам аз.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— Трябват ли ти пари?

Стиснах рамото му, трогнат от това предложение.

— Не. Имам достатъчно.

— Паспорт?

— Тук... бих могъл да се възползвам от помощта ти. Не е разумно да пътувам под истинското си име. — Осъзнах, че е трябвало да се сетя за нов паспорт по-рано. Случаха се обаче толкова много неща, че не можех да ги осмисля. Обещах си да не го допускам в бъдеще.

— Мога да ти помогна с документите. Но кога ще се върнеш?

— Според теб кога ще мога да се върна?

— Най-рано след година — отвърна той. Отговорът му прозвуча като диагноза за фатална болест. — Най-рано.

Вторачих се в лотосите. Слънцето вече сияеше над тях.

— Е, винаги съм искал да видя света.

— Не си ли видял достатъчно?

Опитах се да се усмихна. Не успях.

— Да. Но май ще се наложи да видя още.

35.

През деня опознах болницата „Джикеи“. Моргата — реянищицу — беше в мазето на огромния комплекс. За разлика от светлите горни етажи с килими и големи прозорци, в подземието цареше сумрак и атмосфера на старост. Покрай олющените стени бяха струпани кашони, плочките на пода бяха напукани, в ъгъла имаше стара инвалидна количка, на чиято седалка мухлясваше купчина вестници. Сетих се за Саяка, но веднага пропъдих тази мисъл. Студените бездушни флуоресцентни лампи тихо жужаха и като че ли още повече усилваха здрача, вместо да го разпръскват. Кофти изпращане за онези, които свършваха тук, макар да предполагах, че няма много жалби.

Бях готов да се справя с евентуалните въпроси, като отговоря на английски и се престоря на изгубил се неграмотен чужденец, но никой не ми обърна внимание, камо ли да ме попита какво търся там. Моргата не само не се охраняваше, но явно никой не беше и помислил за това. Кое то идеално ме устройваше.

След като реших, че съм запомнил плана на болницата и околния терен, купих някои неща, които можеха да ми дотрябват: смазка от магазин за велосипеди, хирургическа маска, дрехи и бяла престилка от магазин за медицинско облекло, одеяло, шапка, обувки и нов сак от магазин за преоценени стоки. После взех под наем кола от една фирма в Юено. Казах, че ми трябва само за едно денонощие, платих депозита в брой и оставих Танатос зад съседния ъгъл. След това проверих в телефонната служба дали има съобщения за Джон Смит. Не се изненадах, когато ми казаха, че се е обаждал Макгроу. Свързах се с него.

— Добре, извадихме късмет — каза той.

Почувствах се странно, когато го чух да използва същия израз, който съвсем наскоро беше използвал с мен.

— Да?

— Имам среща с него утре в осем сутринта на остров Бентен. В езерото Шинобазу в парка „Юено“. Знаете ли го?

— Знам къде е парк „Юено“.

— Езерото се намира в южния му край, а островът е точно в средата. Лесно ще го намерите. Вижте сега, Рейн сигурно очаква някакъв капан. По дяволите, напълно е възможно самият той да замисля нещо такова. Станал е доста добър в тактиката и предполагам, че ще подрани. Ако искате да го пипнете, бих ви посъветвал да отидете там по изгрев-слънце. Той най-вероятно ще се появи скоро след това, за да разузнае обстановката. Обаче ще ви познае, нали? Това проблем ли е? Ще заподозре ли нещо?

— Не. Напротив.

Направо го чух как се ухилва.

— Добре. Е, успех. Обадете ми се, когато свършите.

„О, не се безпокой за това“ — казах наум аз.

Купих две порции бенто и се настаних в един хотел за любов в Шинбаши. Нахраних се, взех душ и се опитах да поспя. Не се получи. Пропастта между надеждите ми и действителността, изобличила тези надежди като блянове и заблуди, беше прекалено огромна, контрастът — прекалено отчетлив, резултатът, за който се молах — прекалено безрадостен. Ако изобщо го постигнах. Залозите бяха ужасно високи и обезсърчаващи. Чувствах се като човек, чиято алтернатива на електрическия стол е доживотен затвор. Живот в самота. Живот без право на помилване.

В три през нощта облякох хирургическите дрехи и престилката и потеглих за болницата „Джикеи“. Не особено сериозна дегизировка, но поне щях да имам някаква защита, ако някой ме видеше. Към бетонното стълбище, спускащо се към коридора на моргата, водеше тясна уличка. Най-вероятно я използваха, за да внасят и изнасят дискретно труповете, чийто вид можеше да смути хората, идващи да посетят близките си. В момента там цареше мрак и тишина — само няколко контейнера за смет и разпадащи се кашони тъмнееха до тухлените стени. От гофрирания навес над стълбището висеше самотна електрическа крушка и тръбите и металните въздухопроводи по стените хвърляха черни сенки. Вкарах колата на заден, угасих мотора и зачаках. Нищо. Само тихото бръмчене на климатика на сградата.

В подножието на стълбището имаше две ръждиви метални врати с прозорчета с матирано стъкло, и двете заключени с най-обикновени

ключалки. При предишното си идване бях решил да разбия едната, но отхвърлих идеята поради голямата вероятност някой да забележи. Пък и бях сигурен, че ще се справя лесно с нея. Ако се окажеше, че греша, щях да вляза през входа на спешното отделение, въпреки че не исках никой да ме вижда. Безшумно слязох по стълбището и се втрених през матираното стъкло. Нищо: само неясните очертани от флуоресцентното осветление контури на коридора. Извадих тубичката със смазка и смазах ръждясалите панти. Ключалката ми отне по-малко от минута и мислено си отбелязах да благодаря на стария нандемоя в Шин Окубо — естествено, ако останех жив след онова, което се готвех да направя. Пооткрехнах вратата, пак я затворих, след това отново я отворих и така нататък, докато смазката проникне в пантите. Когато се уверих, че вече не скърца, влязох.

Коридорът изглеждаше точно като преди — кашоните, прахът, зарязаната инвалидна количка — макар че ми се стори още по-неподвижен и тих, ако това изобщо беше възможно. Тръгнах към вратата на моргата, дървена, също с матирано стъкло. Вътре не светеше. Почти със сигурност нямаше никого, но все пак трябваше да внимавам. Отворих вратата и попитах:

— Тук ли сте, Шимура-сан? — В малко вероятния случай на отговор щях да се извиня за грешката, да се престоря, че отивам да търся „Шимура-сан“ другаде, и присъствието ми нямаше да се възприеме като незаконно. Но не получих отговор, естествено. Нямаше никого.

Затворих вратата и бързо смазах пантите — нямаше смисъл излишно да вдигам шум на излизане. През стъклото от коридора проникваше достатъчно светлина. Покрай стените от двете страни се издигаха по пет триетажни хладилни камери. На отсрещната стена видях продълговат метален шкаф с прибори чекмеджета, покрит с инструменти. В средата на стаята имаше дълга метална маса с канал в центъра и надвиснала отгоре лампа — там се правеха аутопсиите. Вонеше на антисептици и белина — неприятно, обаче скриваше оная другата миризма.

Спрях да реша как да реагирам, ако се появи някой. Хрумна ми, че това е вариант на логическото мислене от типа „когато — тогава“, което ми бяха набили в главата по време на подготовката ни за неутрализиране на вражески засади и което би трябвало да действа и в

градска обстановка. Ако имах време да се скрия, щях да се пъхна под металния шкаф. Той беше с високи крака, сигурно за да мият пода отдолу по-лесно с mop, ако от масата за аутопсии се разлее нещо. Ако нямах време, щях да кажа, че съм бил ужасно объркан и съм имал нужда да помисля на някое тихо място. Елементарно, но пък по-добре, отколкото просто да стоя и да мънкам.

Методично се заех да отварям камерите, като започнах от най-горната вляво. Повечето бяха празни. Слаба седмица за болницата? В една лежеше стряскащо пищна млада жена. Поради липсата на рани реших, че е починала от свръхдоза наркотици. Няколко други трупа бяха на обикновени наглед старци, явно умрели от естествена смърт. Следваше окървавен и обезобразен труп — на гангстера, смазан при катастрофата на Ропонги-дори. Наближавах целта си. В следващата камера открих онова, което търсех: шофьора, когото бях застрелял в главата. Двамата си приличахме по ръст, тегло и фигура. Чудесно. А изстрелът от упор с броунинга беше направил лицето му неузнаваемо. Направо страхотно.

Разбрах, че е трябвало да вкарам вътре инвалидната количка. Сега трябваше да изляза, за да я взема. Отидох при вратата, спрях и се ослушах. Някъде по коридора се разнесе звук от затваряне на врата. После чух приближаващи се стъпки. Мамка му! Служител от поддръжката, нощна смяна. Кой друг можеше да дойде тук посред нощ? Едва ли щеше да влезе, ала не можех да рискувам — нямах убедително обяснение за присъствието си и ако някой ме видеше, взимането на трупа щеше да стане много проблематично.

Хвърлих се към хладилните камери, плъзнах обратно чекмеджето с гангстера и затворих вратата. После се вмъкнах под металния шкаф. Стъпките спряха. Дали някой ме беше чул и идваше да провери? Вратата се отвори и затвори. Влезият не включи осветлението. Какво ставаше, по дяволите?

Видях мъжки обувки и крачоли на хирургически панталон.

Чух вратата на една от хладилните камери да се отваря и чекмеджето се плъзна навън. Чух шумолене на плат. После тишина. А после типичния ритъм на мастурбиращ мъж. Божичко, мъртвото момиче! За малко да ме хванат как крада труп от човек, който се самозадоволява пред друг труп. И в този безумно напрегнат момент трябваше да овладее връхлетелия ме пристъп на истеричен смях. „Е,

всеки си има хоби“ — казах си и стана още по-лошо. Можех само да лежа под шкафа, да сподавам смеха и да слушам как този тип — сигурно специализант, бъдеш лекар, прекрасен почтен медик и стълб на обществото — пъшка и бие чекии пред труп. Бисмарк ли беше казал, че никой не бива да вижда как се правят закони и наденици? Хрумна ми, че Железния канцлер е пропуснал още нещо важно, и за малко пак да избухна в смях. Стиснах зъби и продължих да чакам. Звуците от странното самозадоволяване на Хипократовия наследник се ускоряваха, пъшкането му премина в стонове, които преляха в доволен вик, и после отново настъпи тишина. Чух изшумоляване на плат, плъзгане на чекмедже и затваряне на врата. Стъпки, отваряне на вратата на стаята, затваряне, отдалечаващи се стъпки. Накрая моргата утихна.

Изваках около минута, в случай че онзи е забравил нещо и се върне да си го вземе. Не се случи нищо. Измъкнах се изпод шкафа, изправих се и пак проверих вратата. Никой. Излязох от стаята, свалих боклуците от количката, вкарах я вътре и повторно изтеглих чекмеджето с гангстера. Мъртъв от около едно денонощие, той беше прекарал по-голямата част от това време в хладилната камера и процесът на вкочаняване изглеждаше доста напреднал. Наложих се няколко минути да сгъвам ставите му, за да успея да го смъкна от чекмеджето и да го наместя в количката. Междувременно вниманието ми привлече покритият му с татуировки гръб. Е, не изцяло покрит — той беше младок и явно едва започваше, — обаче имаше бая мастило. Типичен труп на гангстер, не на обикновен гражданин. Е, нищо не можех да направя. А и предполагах, че татуировките няма да са проблематични от вкочаняването, бледността и другите несъответствия, които също щяха да разкрият играта, ако Тацу не успееше да изпълни обещанието си. Изхвърлих това от ума си и се съсредоточих върху простата си, макар и неприятна задача.

След пет минути трупът и количката вече бяха в багажника на взетата под наем кола. Щом потеглих и се отдалечих, отново ме връхлетя сюрреалността на ситуацията и избухнах в толкова силен смях, че едва не се наложи да отбия и спра, докато ми премине.

Добре че само бях слушал онаниста. Ако бях принуден и да гледам, щеше да се наложи да измисля как да си дезинфектирам очите. В крайна сметка обаче беше добре да знам, че се случват такива неща.

Нали от болничната морга току-що беше изчезнал труп и щеше да е неприятно, ако всичко там грижливо се проверяваше и следеше и персоналът се опиташе да обясни липсата му. Не, беше по-добре инцидентът да е на място, където поне част от служителите предпочитат да си спестят малко бумажина, вместо да съобщят за липсата. Предполагах, че спомените услужливо ще станат смътни, някои документи просто ще изчезнат, а други ще са объркани и ще си противоречат. И никой няма да си признае, че е виновен за изчезването на трупа. Защо да признава? В края на краищата на кого му трябва да крие мъртъвци?

Докато пътувах към парка „Юено“, небето започна да просветлява. Невъобразимата шантавост на току-що преживяното постепенно избледня и действителността на предстоящото все повече обсебваше ума ми. В сравнение с отмъкването на трупа следващата част едва ли щеше да ме затрудни. Но късметът винаги е важен фактор. Естествено, той се поддава на контрол, ала онова, което щеше да се случи сега, почти не зависеше от мен. Всичко се свеждаше до това дали Тацу ще успее да насочи следствието натам, накъдето трябва.

36.

Спрях на един пуст паркинг край езерото Шинобазу. Минаваше пет и въпреки че лятното слънце още се криеше под хоризонта, небето беше съвсем светло. Цареше тишина и нямаше жива душа.

Измъкнах трупа на гангстера от багажника, наместих го на количката, нахлузих му шапката и хирургическата маска, за да скрия разкъсаната плът на мястото на лицето му, и го завих с одеялото, което бях купил предишния ден. Затворих багажника и забутах количката навътре в парка. Ако случайно се появи някой ранобудник, щеше да ме помисли за санитар, извел престарял и болен от артрит пациент да гледа изгрева на слънцето над лотосите.

В южния край на езерото имаше обществена тоалетна. Вкарах гангстера вътре, вмъкнах го в една от кабинките, заключих вратата, прескочих стената и избърсах местата, които бях докосвал. През следващите петнайсетина минути едва ли щеше да дойде някой, а дори да дойдеше, имаше още две кабинки.

Върнах количката при колата, закарах я при една болница до метростанцията и избърсах дръжките, преди да я зарежа и да си тръгна. Никой нямаше да разбере чия е и как се е озовала там. Не че щяха да ѝ обърнат внимание. Накрая все някой щеше да я вкара вътре и болницата щеше да си я присвои. А можеше да я изхвърлят или да я откраднат. Така или иначе нямаше как да я свържат с мен. Хирургическите дрехи и престилката отидоха в една кофа за боклук. После подкарах към фирмата, от която бях взел под наем колата. Беше затворено и въпреки че щеше да е необичайно някой да върне автомобил извън работно време, под вратата имаше достатъчно място да пхна ключовете. Яхнах Танатос, насочих се към езерото и паркирах точно насреща. Угасих двигателя, слязох и останах там за миг, просто заляпан в тази красива машина. Яркочервено и кремаво. Въздъхнах. Потупах резервоара, седалката. Усмяхнах се — разбирах, че се държа глупаво. Това беше обикновен мотор. Май го превръщах в

някакъв символ, микрокосмос на живота, който напусках, вместилище на цялата ми тъга и съжаление. Обаче не можех да се сдържа.

— Ще ми липсваш — казах му, обърнах се и се отдалечих.

Върнах се в тоалетната и пак прескочих стената на кабинката. Трупът започваше да се стопля. Добре. Едно несъответствие по-малко. Отворих сака си, извадих дрехи и го облякох. Бельо, чорапи, всичко. Събух си обувките и му ги нахлузих, а аз обух новите. Неизтърканите подметки щяха да изглеждат странно. Колкото по-малко несъответствия се наложеше да замазва Тацу, толкова по-добре. И без това щяха да са доста.

Пъхнах портфейла си в джоба му и с мрачна усмивка прибавих сгънато листче с номера на Макгроу. Даже му сложих часовника си и праметнах сака през рамото му. В него беше всичко, което притежавах. Дори писмата от родителите ми, избелелите снимки, абсолютно всичко. Задържах само пистолета и малко пари. Сигурно и в това имаше някаква символика. Въпреки това по онова време бях прекалено млад, за да й позволя да ме разубеди.

Изправих се и огледах гангстера, после и себе си. Сърцето ми биеше силно. Нямаше връщане назад. Странно, имах чувството, че наистина ще умра, че паркът „Юено“ се е превърнал в грамаден ешафод и аз се качвам по стъпалата.

Прехвърлих ръката на мъртвеца през шията си, прегърнах го през кръста, изправих го и го помъкнах навън. Ако някой ни видеше, просто помагах на пияното си другарче да се прибере след среднощен гуляй. Елементарно, обаче сигурно щеше да свърши работа. Но паркът все още беше пуст. Чух една мотриса по линията „Яманоте“ да потегля от станция „Юено“, от улицата се носеше шумът на трафика. Токио се разбуждаше. Нямаше да се наложи да чакам дълго.

Висока до кръста метална ограда отделяше алеята от езерото. Опрях гангстера на нея, така че тялото му да е наклонено към лотосите. Свалих шапката от главата му и я нахлупих на моята. Хирургическата маска потъна в джоба ми. После измъкнах последния си броунинг и зачаках.

След няколко минути видях две възрастни жени по анцузи да се приближават отдясно по алеята, явно излезли да правят физически упражнения. Погледнах наляво и останах доволен — оттам идваше старец с кученце. Разсеяно се зачудих защо старците стават толкова

рано. Е, нямаше значение. Важното беше, че изглеждат трезви, благонадеждни, съвестни граждани, които несъмнено ще са добри свидетели. Зрението им можеше и да е съмнително, обаче не се притеснявах, че ще се приближат прекалено. И не приличаха на хора, които ще тръгнат да ме гонят.

Наблюдавах ги с периферното си зрение, докато стигнаха на двайсетина метра от мен. Тогава вдигнах пистолета, прицелих се в лотосите покрай неузнаваемата глава на гангстера и дълго останах в тази театрална поза. После стрелях. Гърмежът отекна в ранната утринна тишина. Пуснах китката на мъртвеца и тялото с плясък се преметна във водата. Няколко патици излетяха с крясъци. Останах още няколко секунди с пистолет в ръка, за да съм сигурен, че всички са имали време да се уверят в онова, което си мислеха, че са чули и видели. После се огледах малко театрално, затъкнах броунинга под колана си и забързах приведен през храстите и дърветата.

Не се съмнявах, че пенсионерите ще се втурнат да проверят във водата. Щяха да видят трупа. Щяха да се обадят в полицията и да опишат сцената, на която бяха присъствали: един мъж застрелва друг от упор в лицето и избягва. Тацу чакаше това обаждане и знаеше горедолу кога ще позвънят. Той щеше да пристигне пръв. Водата и тинята донякъде щяха да скрият несъответствията, които ме безпокояха, поне от случайните очевидци, а с останалото трябваше да се справи Тацу. Жертвата, щеше да установи той, нямаше близки и даже да имаше, обезобразеното лице щеше да затрудни разпознаването. Щяха да идентифицират мъжа по онова, което откриеха в джобовете му и в сака на рамото му, както и по ключа за мотора и самия мотор, регистриран в Токио и паркиран наблизко. Убитият се казваше Джон Рейн и единственият ключ за случилото се с него щеше да е телефонният номер в джоба му. Телефонен номер, на който Тацу като главен следовател щеше да се обади, естествено, за да разпита съответния човек. „Познавате ли жертвата? В какви отношения бяхте? Защо убитият е носел телефонния ви номер? Къде бяхте по време на убийството?“

Разбира се, Макгроу щеше да отрече, че ме познава, и да заяви, че няма представа откъде имам номера му. Никой нямаше да е в състояние да докаже противното, нито дори да се опита, като се имаше предвид неговият дипломатически имунитет и вероятните му връзки.

Отгоре на всичко той щеше да има и алиби. Нали знаеше, че рано сутринта в парка „Юено“ ще бъде извършено убийство, а Макгроу беше предпазлив човек, педантичен. И все пак натискът, на който щеше да бъде подложен под проникателния полицейски поглед и напрегнатия разпит на Тацу, щеше да скрие от него истинската причина изобщо да го разпитват: да осигури безспорно официално полицейско потвърждение за смъртта ми. След което можеше да си върви. Нямах как да му хрумне, че новината за моята смърт е силно преувеличена.

Поне докато самият аз не му го кажа.

37.

Обадих се на Макгроу и му съобщих, че поръчката е изпълнена.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Е, чудесно. Само трябва да получа потвърждение от независим източник. Наясно сте с това, естествено.

— Не сме се договаряли за такова потвърждение.

Той се прокашля.

— Това се разбира от само себе си. Вижте, става дума само за няколко часа, съмнявам се, че ще ми отнеме повече. И тогава можем да се срещнем, за да ви платя каквото ви се полага.

Усмихнах се. Знаех, че пак ще настоява да се срещнем. Мотивът: искаше да си осигури собствен наемен убиец. Възможността: той беше страната, която държеше парите.

— Не сме се договаряли и за среща.

Последва пауза. Изпитвах удоволствие да наблюдавам една малко по-различна страна от неговата личност. Макгроу ме беше смятал за балама. Обаче уважаваше сегашния си събеседник. Може би даже се страхуваше от него.

— Тогава ще променим договора, какво ще кажете? Вижте, бих могъл да използвам човек като вас. Няма защо да се боите от мен. Явно сте се справили отлично и имам още подобни поръчки, ако проявявате интерес. Отношенията ни могат да са много изгодни за вас. Обаче няма да преговарям с човек, който е само безличен глас по телефона.

Изчаках достатъчно дълго, сякаш се боря със съмненията си.

— Къде? — попитах накрая.

— В гробището „Зошигая“. Знаете ли го?

Пак се усмихнах.

— Бихте ли го продиктували по букви?

Той го направи. И ме инструктира да съм на северозападния ъгъл в четири следобед. Изпитах дежавю.

— Вижте какво ще ви кажа — отговорих. — Не ми харесва, че променят договора ни, но се съгласих с вашите желания. Ако въпреки моята сговорчивост не дойдете с парите на уреченото място по уреченото време, повече няма да ви се обадя. Наясно ли сте какво означава това?

Пауза.

— Напълно.

Затворих с мрачна усмивка. Сетих се за монаха, когото бях видял в храма Дзенпукудзи. Преди изобщо не ми беше хрумвало, но сега се зачудих откъде си купуват расата. Е, най-вероятно от Накамисе-дори, търговската улица, водеща към Сенсоджи, най-големия будистки храм в Токио.

Взех метрото до Асакуса. Чувствах се като окуцял, въпреки че се опитвах да не тъгувам по Танатос. Лесно открих каквото ми трябваше — всъщност се оказа, че в десетки магазини се продава повече, отколкото бих могъл да се надявам. Първо си мислех, че ще мина и само с расо „кеса“, което щеше да скрие всичко отдолу. После обаче реших, че ако го направя, няма да се вживея в ролята и пак ще се държа като цивилен. Затова купих всичко — не само горните дрехи, но и специално бельо, пантофи и чорапи с отделен палец. Предпочитах обувки, които са по-подходящи за гонитба и бягство, ала съзнавах, че будистките монаси се движат като такива отчасти тъкмо заради пантофите и чорапите си.

Отбих се в магазин за електроуреди и купих електрическа машинка за подстригване. После отидох в един хотел за любов, обръснах си главата, облякох будистките си одежди и се погледнах в огледалото. Останах доволен — изглеждах като истински. Бръснатата глава и расото дотолкова се свързваха с монасите, че тази комбинация сигурно щеше да подежда почти като спусък и временно да надделее над евентуалните несъответствия. На тръгване усетих няколко повдигнати вежди при вида на монах, излизащ от такова свърталище на земни наслади, обаче японското общество се крепи на учтивостта и никой не каза нищо.

Взех линията „Гинза“ обратно до „Юено“, прехвърлих се на „Яманоте“, после отидох до Икебукуро, където прибрах сака си в едно платено шкафче и задържах само броунинга. Ако бяха създали расата си специално, за да крият отдолу разни неща, будистките монаси се

бяха справили страхотно. Можех да скрия и базука и едва ли някой щеше да забележи нещо.

Съмнявах се, че Макгроу ще подрани за срещата, както обикновено, понеже знаех, че преди това ще прекара няколко неприятни часа, разпитван от един от най-добрите полицаи в Токио. Въпреки това исках да съм там пръв. От Икебукуро продължих пеш, стигнах при северозападния вход и тръгнах на югоизток. Жужаха насекоми, гарги надаваха дрезгави крясъци от клоните, слънчевите лъчи пронизваха прясно обръснатото ми теме. С изненада установих, че дрехите ме карат да се чувствам като монах. Щях да го запомня — детайлите са от значение не само за това как изглеждаш, но и как се чувстваш, за подсъзнателните вибрации, които излъчваш и които могат да накарат хората да реагират по един или друг начин. Единствено скритият под расото ми броунинг ми напомняше, че съм тук за нещо друго, освен за да кадя тамян и да се моля за мъртвите. На гробището имаше още един монах, както и неколцина посетители, но другият монах изглеждаше също толкова доволен да ме избегне, колкото бях и аз. Едно е да приличаш на монах пред обикновените хора. Съвсем друго е да контактуваш с професионалист.

Макгроу се появи чак към три и половина и когато го видях, едва съдържах усмивката си — Тацу явно го беше поизмъчил. Влезе през югоизточния вход, точно както очаквах. И защо не? Щеше да е проява на непрофесионализъм, ако отидеше на уреченото място, преди да е разузнал района от друга посока. Мина на няма и пет метра от мен — носеше една от чантите, които използвахме за размените, — и ме погледна, обаче изобщо не ме позна. Бръснатата глава, дрехите, обстановката, убедеността му, че съм мъртъв — всичко това притъпяваше обикновено изключителната му проникателност. Както и фактът, че не е дошъл толкова рано, колкото му се иска, на среща с доказано опасна личност, за която не знае почти нищо, личност, която го прави нервен.

— Макгроу — повиках го, когато ме подмина.

Той спря и се обърна. Може да си мислеше, че не е чул добре. Или: „Хитро, новият ми наемен убиец се е преоблякъл като монах“. Така или иначе, това ангажира достатъчно голяма част от обработващия капацитет на мозъка му, за да ме изгледа объркано, докато се приближавах към него. Бях на три метра, когато разбра.

Устата му зейна и червендалестото му лице пребледня. Тялото му се напрегна, сякаш се готвеше да побегне. Поклатих глава, показах му броунинга и пак го скрих под расото си.

— Какво има, Макгроу? Изглеждаш все едно си видял призрак.
— Малко банално, но точно на място.

— Тъъ... Как...

— Не. Аз ще задавам въпросите. Ти ще отговаряш. Още сега си кажи, ако не ти отърва. Веднага ще ти пръсна черепа и ще си спестя малко време.

Той преглътна мъчително.

— Не, няма проблем. Просто...

— Отвори чантата и ми покажи какво има вътре. Бавно.

Макгроу се подчини. Беше пълна със стотачки, също като преди хиляди години, когато я бях взимал от него, за да я предам на Миямото.

— Сега я остави на земята. Бавно. Добре. Отстъпи назад. Добре. Сега си повдигни ризата. Дръж я вдигната. Добре. Сега се завърти кръгом. Бавно. Добре. Сега си повдигни крачолите. Добре.

След като се уверих, че не е въоръжен, вдигнах чантата.

— Сега давай напред. Аз ще вървя точно зад теб. Отговаряй веднага на въпросите ми. Няма да приказвам много. Ако ми омръзне, ще те застрелям и ще те оставя тук сред всичките видни личности, чиито гробове снимаш. Наясно ли сме?

Макгроу кимна и закрачи напред.

— Трябва да призная, че ме изигра страхотно — каза през рамо.
— Господи, как те подцених! Съзнаваш ли, че това те прави още по-ценен за мене? Сега си призрак, можеш да ходиш навсякъде, да правиш всичко. Невидим. Несъществуващ. Кажи си цената. Явно струваш много, и няма да се пазаря.

— Ти си ми заложил капана, нали? С онези чинпира в Юено. Ти си бил. За да ме накараш да убия Озава и Фукумото-старши.

— Да, вярно е. Не отричам. Тогава не разбирах колко си способен. Колко си ценен. Трябваше да те ограбят и да те направят длъжник на Управлението. Обаче се оказаха некадърни. Трябваше да го очаквам, след като ги командваше Бясното куче.

— Тогава защо после Бясното куче се опита да ме убие в „Кодокан“?

— Защото ти уби братовчед му. Нали ти казах, той е издънка. Като убития от тебе братовчед. Луда глава като тебе навремето, преди да почнеш да поумняваш.

— Щом Бясното куче е такъв некадърник, защо работиш с него? Защо се опитваш да го поставиш начело на Гокумацу-гуми?

— Тъкмо за това исках да ти разкажа. Ако просто ме беше послушал, когато се опитвах да те отклоня от Бясното куче, можехме да се разберем. Изобщо не исках да се стигне дотук.

Не отговорих и той продължи:

— Добре, за програмата. Всъщност не е чак толкова сложно. Това е начин за насочване на пари от американски корпорации към японски висши ръководители — към хората, които се грижат американските корпорации да получават договорите, които искат, и да бъде провеждана политика, каквато иска американското правителство.

Усмяхнах се. Допадаше ми как мълчанието ми го кара да се разприказва. Можех да му благодаря, задето ме е научил на този метод.

— Висши ръководители...

— Точно така. Ти познаваш Япония. Правителството, корпорациите, якудза... всички те просто са различни крайници на едно и също тяло.

— И ти искаш да отрежеш някои от тези крайници, така ли?

— Не да ги отрежа. Да ги заменя с по-добри.

— Каза ми, че Озава прибирал прекалено много в собствения си джоб. И за Фукумото ли се отнася същото?

— Не, това просто беше удобна версия, защото ти настояваше да знаеш защо искам смъртта на Озава. Сега обаче трябва да разбереш, че е вярно тъкмо обратното. Те взимаха прекалено малко. Загриваш ли?

Не загривах, ала не казах нищо и след малко Макгроу продължи:

— Проблемът е, че старата гвардия е прекалено консервативна. Смятат, че печелят достатъчно, и не искат да клатят лодката, като настояват за повече. Въпреки че ги насърчавам.

— Защо ще ги насърчаваш да настояват за повече?

— Защото ако има повече за тях, има повече за Управлението — а на нас ни трябва пари. Огледай се. Комунистически Китай е в съседния двор. Както и комунистическа Северна Корея. Това беше моята война, момче, а ние изгубихме трийсет и четири хиляди души само за онова тъпо патово положение. Виетнам също ще падне, след

като Никсън изтегли последните бойни подразделения. Петдесет и осем хиляди убити американци! И този път направо ще изгубим, няма да свършим наравно. Разбираш ли? Комунизмът е по-опасен от всякога, а политиците, дето ви оставиха на сухо във Виетнам, се преструват, че понеже са ни разкървали носа и сме си ожулили коленете, повече не бива да воюваме. Може просто да ни отрежат финансирането, за да строят електроцентрали в Апалачите или там, с каквото днес купуват гласоподавателите си. Да, тези пари ни трябва, политиците не ни ги дават, данъкоплатецът също не ще да ги кихне, понеже е дезинформиран и не вярва на шибаните политици, които изгубиха войната във Виетнам. Не мога да ги обвинявам за това, обаче положението е такова.

— Значи искате да отклоните част от корпоративните подкупи, които ЦРУ дава на японски политици. Да създадете... черна каса.

— Щом му викаш така.

— Начело с теб.

— Точно така.

— Само в Япония ли?

Той се озърна през рамо и се усмихна.

— Не се майтапех, като ти казах, че си по-умен, отколкото си мислех. Не само в Япония, естествено. Тази работа може да придобие глобален мащаб. По дяволите, вече е придобила глобален мащаб, ама на дребно. Може да се развие още повече. Искам да ми помогнеш да я развием.

— Като убивам хората, които не са съгласни с теб ли?

— Ти какво предпочиташ? Да нападнем друга страна и да изгубим още петдесет-шейсет хиляди души ли?

— Това ли е единствената ни реална алтернатива?

— Явно. Виж, ще има много пари, ако работим с хора, които притежават въображението да си ги поискат и могат да ги разпределят разумно.

— Имаш предвид комисиони за теб.

— Не комисиони. Партньорство. Предлагам начин да направим баницата по-голяма. Получателите задържат повече, съответно има повече и за мене.

— Тоест злоупотреба с рушвет.

— Господи, да ме обидиш ли искаш? Аз създавам таен фонд за действие! Той е необходим и методите ми са сравнително безобидни. Известно ми е, че някои резиденти се опитват да връзват двата края, като внасят хероин в Съединените щати. Сигурно и ти познаваш такива от Виетнам. Така е по-добре.

— Даже да се съглася да участвам, как ще се справиш с Бяското куче?

Макгроу се обърна към мен със светнали от надежда очи.

— Не мисли за Бяското куче. Той зависи от мене. Мога да се оправя с него. Пък и той те смята за мъртъв, забрави ли?

— Ами момичето в инвалидната количка?

— Нищо не го заплашва. То имаше значение само като връзка с тебе.

— Значи си знаел за това. И не си имал нищо против. — Извадих броунинга изпод расото.

Той разбра, че се е изпуснал.

— Виж, аз не исках. Беше идея на Бяското куче.

— Нали каза, че се оправяш с него?

— Да. Съжалявам за случилото се. Хайде да започнем на чисто, съгласен ли си? Обстоятелствата се промениха. Сега знам колко си ценен. И ти знаеш колко е важна програмата.

— И за Такизава ли си знаел? За гаджето на Бяското куче?

— Хайде стига си лицемерил, Рейн! И ти си същият като мене. Когато се сблъска с този проблем, беше готов да си разчистиш пътя с убийства, забрави ли?

Сетих се за Тацу.

— Става въпрос за разделителната линия. Аз не я прекрачвам. За разлика от теб.

— Каква разделителна линия? Да убиеш Бяското куче и баща му беше твоя идея, по дяволите, въпреки че аз те насочих натам. И ти не се поколеба, когато ти казах, че ще трябва да очистиш още един човек. А той нямаше нищо общо с това.

— Те бяха участници. Не случайни минувачи.

— По някаква щастлива случайност. Изкарваш необходимостта добродетел.

— Значи си знаел за гаджето?

— Моите уважения, момче, обаче ми се струва, че се съсредоточаваш не, върху каквото трябва.

— Нима?

Изглежда, го усети в гласа ми. Спря, завъртя се към мен, видя пистолета и пребледня.

— Изслушай ме. Не ставай пак старата луда глава. Да не мислиш, че не съм се подсигурил? Да не мислиш, че не делея парите с хора в Щатите?

— А ти да не мислиш, че това означава, че им пука за теб? Нищо няма да кажат, ако изчезнеш. Просто ще си намерят нов бизнес партньор. Изгода и разходи, нали помниш?

— Не, на тях наистина им пука за мен.

Вече се луташе наслуки. Това ми носеше огромно удовлетворение.

— А и сега съм мъртъв, забрави ли? — напомних му. — Ти самият го каза. Мога да правя всичко.

Той облиза устни.

— Заради момичето на инвалидната количка ли е? Виж, съжалявам. Не знаех, че сте толкова близки.

— Тогава защо сте я заплашвали с Бясното куче? Ако не сте знаели, че сме близки, нямаше да смятате, че може да я използвате.

Макгроу умолително протегна ръце.

— Виж, момче, ти не разбираш. Ако просто ме изслушаш, можем...

— Казах ти. Не ми викай „момче“.

Той инстинктивно понечи да вдигне ръце. Протегнах броунинга напред и натиснах спусъка. Оръжието подскочи в ръката ми и гърмежът отекна сред надгробните камъни. В челото на Макгроу се появи дупчица. Той зяпна и очите му се оцъклиха, после се строполи на земята.

Скрих пистолета под расото и се отдалечих с достолепна монашеска крачка. Неколцина посетители се оглеждаха, зачудени какво са чули, но като видяха просто някакъв безобиден монах, се върнаха към заниманията си — да поставят цветя, да палят тамян и да се молят за мъртвите.

38.

През следващите няколко дни се разкъсвах от колебания дали да се свържа със Саяка. Бях почти сигурен, че е в безопасност, защото Бяното куче ме смяташе за мъртъв. И навярно никой не я следеше. Навярно. Но ако грешах, можех да стана причина за смъртта ѝ. Все си представях какво щеше да е, ако онази нощ се бях върнал в хотела и не я бях заварил жива и разгневена, а изнасилена, пребита и мъртва. Самата мисъл за това беше непоносима. Имах късмет, че първия път е било само заплаха. Едва ли пак щях да съм такъв късметлия.

Когато бях готов, се обадох на Тацу. Срегнахме се при храма „Мейджи“. Той се вторачи в бръснатата ми глава, ала не коментира. Докато се разхождахме под високите дървета, ми разказа как са се развили нещата в „Юено“ и с Макгроу. Беше се справил с всичко, както се надявах. Никой не заподозрял нищо. Предадох му наученото от Макгроу — най-малкото, което можех да направя.

— Имаш късмет, че си успял да разговаряш с него — отвърна Тацу. — Трябва да е било малко преди някой да го застреля в гробището „Зошигая“.

— Знам, видях го по новините. Може някой от неговата организация да е научил, че се е разприказвал.

— Възможно е — сухо се съгласи той. Понякога трудно разбирах какво си мисли. Но едно нещо от неговата философия започваше да ми става ясно: за полицая целта е по-важна от средствата.

— Ще можеш ли да използваш това, което ти казах? — попитах.

— Струва ми се, че ще мога, обаче ще изисква време и маневриране. Корупцията явно стига до самите върхове — до финансовия министър Сато, до началник-щаба на военновъздушните сили Генда, даже до премиера Танака. Но с твоята информация ще извадя най-малко поне някаква част от всичко това.

— Ами Щатите? Макгроу намекна, че отделя от парите и за американски политици.

— Наивно е да си мислим нещо друго. Друг въпрос е дали на някой му пука за това. Обаче един сенатор, някой си Франк Чърч, уж сформирал комисия за разследване на разузнаването и други злоупотреби. Това може да го заинтересува. Ще му дам каквото мога.

Продължихме разходката си. Под дърветата беше приятно, прохладно за лятна утрин, тихо. Самият храм бе оазис на тишина сред жужащия град. Обичах тъкмо тези места в Токио. Щяха да ми липсват.

— След твоята смърт в Кейсаучо е сравнително спокойно — отбеляза той. — Освен Макгроу няма повече трупове.

— Радвам се. Сигурен съм, че от време на време ви е нужна почивка.

— Да. Макар че все очаквам да науча за преждевременната кончина на Фукумото-младши. Но за момента явно е жив и здрав.

Бясното куче. Не ми беше лесно да заложа на него. Навярно за стотен път си напомних, че това е правилният ход, единственият възможен ход. Смъртта на Макгроу можеше да се обясни със спор с човека, когото с наел да ме убие. Щеше да е прекалено голямо съвпадение, ако Фукумото-младши умреше скоро след това. Тацу беше замазал несъответствията с трупа на гангстера, но ако някой се вгледаше внимателно, истината щеше да изскочи наяве. А това отново щеше да изложи на опасност Саяка. Така че Бясното куче трябваше да остане жив. Донякъде ме успокояваше мисълта, че моето решение е признак за зрелост и самообладание. И все пак се измъчвах.

— Докато ме смята за мъртъв. Бясното куче няма защо да се бои от мен — отвърнах аз.

— Но докато той е жив, ти няма да си в безопасност в Япония.

Божичко. Нима Тацу ме насърчаваше да се изправя срещу Бясното куче? С радост щях да го направя, ала не исках да му разкрия защо не мога.

— Разбира се, Фукумото-младши е слаб и не се радва на всеобщо уважение — продължи той. — Някои хора смятат, че е взел властта незаконно. Враговете му даже може да научат за неговата роля в убийството на родния му баща. Не искам да съм на негово място, ако се разчуе.

Погледнах го. Това означаваше ли, че работи по въпроса?

— Така или иначе, сигурно ще можеш да се върнеш по-рано, отколкото предполагаш — прибави Тацу.

— Не знам какво ще остане тук за мен.

— Аз ще съм тук. Бихме могли пак да работим заедно.

Засмях се.

— О, нима сме работили заедно?

Той сви рамене.

— Невинаги съзнателно, но действията ни често се стиковаха, нали? Нима ще е лошо, ако... продължим?

— Не знам. Трябва да си помисля.

Обаче едва ли щях да го направя. Нямах желание да участвам в ниции стратегически игри. Можех да стана предприемач, но никога нечий служител.

— Знаеш ли, не разбирам още нещо — каза Тацу.

— Какво?

— Споменах, че няма повече трупове, но са стреляли по още един човек. Снощи.

— Така ли?

— Да. По друг виден политик от ЛДП. Нобуо Камиока. Може да си чувал името му.

— Не, нищо не ми говори.

— Странното е, че са го простреляли в гръбнака. Никога повече няма да може да ходи, обаче не са го убили.

— Може да не са улучили.

— Камиока твърди, че извършителят бил будистки монах. И че преди да натисне спусъка му казал: „Кармата е злопаметна кучка“. Това говори ли ти нещо?

— Само че не ми се мисли какво ми готви кармата, ако наистина е злопаметна кучка.

— Тогава значи е съвпадение, че ми се обади чак тази сутрин, така ли?

— Какво, да не смяташ, че първо е трябвало да се погрижа за нещо?

Тацу сви рамене.

— Очаквах да ми се обадиш по-рано. Още на сутринта след „убийството“ ти в парка „Юено“.

— Извинявай. Имах лични проблеми.

— Имам странното предчувствие, че балистиката ще покаже, че Макгроу е убит със същото оръжие, с което е парализиран Камиока.

— Мислиш ли, че ще го откриеш?

— Не, сигурен съм, че няма да мога.

— Е, жалко.

Той погледна обръснатата ми глава.

— Виждам, че имаш нова прическа.

— Само за през лятото. Сигурно пак ще си пусна коса.

Тацу се отказа и пак се заразхождахме в мълчание. На изхода при Хараджуку той ми подаде паспорта.

— Вече можеш да отидеш навсякъде. Но къде?

От всички посоки ни подминаваха пешеходци, които отиваха на работа, излизаха на кафе или пазар, прибираха се вкъщи. Налудничава, шантава сцена, все едно някой прожектира филм на малко по-бързи от нормалните обороти. Слънцето се скри зад един тъмен облак и за миг градът се освети в кафеникавосиво.

— Не знам — казах аз. — Но когато отворя вестника и прочета за скандал, свързан с американски подкупи за японски политици, ще се сетя за теб.

Той се усмихна.

— Фукумото-младши надали ще остане дълго жив.

— Ще видим.

— Но иначе се надявам в Токио за известно време да се възцари мир.

Помислих си за Саяка и казах:

— Убеден съм в това.

39.

Бясното куче остана жив още само \около две години. Не знам дали Тацу имаше нещо общо с това, но явно го бяха убили в резултат на заговор в Гокумацу-гуми, след което кланът започна да се управлява от съвет вместо еднолично.

Скоро след това в Америка беше създадена комисията на сенатор Чърч. Обвиниха „Локхийд“ в даване на подкупи от милиони долари на чуждестранни политици — не само в Япония, по целия свят. Американските политици обаче не пострадаха. Фокусът падна върху компанията и нейния директорски борд. И все пак в Япония скандалът доведе до свалянето на финансовия министър, началник-щаба на военновъздушните сили и даже министър-председателя, както се надяваше Тацу. И това беше нещо.

Дали бяха възстановили програмата на Макгроу след отклоняването на американското внимание към „Локхийд“? Сигурно. Да се опитваш да се справиш с подкупването на политици е все едно да се опитваш да обявиш проституцията за незаконна. По дяволите, направо си е същото. Вече знаех, че корупцията не е нещо разпокъсано, а онова, което прилича на отделни плаващи платформи, всъщност е архипелаг, чиито острови са свързани и се сливат под повърхността. Обаче не ме интересуваше. Това не беше мой проблем и нямаше да допусна да стане. Когато убих Озава в банята, за миг се бях зачудил дали сега съм от лошите. Когато убих Макгроу, вече бях наясно, че няма лоши, както няма и добри. Имаше само интелигентни и глупави, марионетки и кукловоди. По-добре мъдър ронин, реших аз, отколкото наивен самурай.

И все пак си мислех, че Тацу е прав за разделителната линия. Бях казал на Макгроу, че не е трябвало да закача Саяка, понеже е момиче, понеже не е играч. И неговият отговор гласеше, че изкарвам необходимостта добродетел, че двамата с него сме еднакви. Дали наистина беше така? Осъзнах, че това ще зависи от мен. Реших да спазвам разделителната линия. Или поне да се опитвам.

Миямото запази моята тайна и когато накрая се върнах в Япония, започнахме да работим заедно. Работихме и с Тацу — всъщност доста. Но това е съвсем друга история и тя се случи след много години. Защото макар че Бяското куче не остана дълго жив, моето самоналожено изгнание се проточи. Десет години воювах в различни наемнически организации и въпреки че и това са други истории, навярно за друг случай, засега ще кажа само, че по онова време се самоубеждавах, че не се връщам тъкмо заради тези войни. Като се замисля обаче, това по-скоро бяха оправдания. Истинската причина беше Саяка.

Искаше ми се да се свържа с нея, преди да напусна Япония. Разбира се, че ми се искаше. Обаче се страхувах, че Бяското куче може да научи, че още съм жив, и пак да се опита да я използва. Едва се съдържах. Нямаше откъде да науча какво знае или вярва тя след последната ни среща в хотела. Можеше да е гледала нещо за случилото се в „Юено“ по новините и да ме смяташе за мъртъв. Можеше да не е чула нищо и да не знаеше защо съм изчезнал и какво е станало с мен. Можеше да е чула за Камиока, за това, че е бил прострелян в гърба и гръбнакът му е прекъснат, и да се е сетила за кармата. И да се е зачудила дали кармата съм аз. Но какво щеше да се случи, ако се свържех с нея? Ако се срещнехме, едва ли щях да понеса да не съм с нея. А ако бях с нея, тя пак щеше да се превърне в мишена.

Затова отидох на война, на най-невероятни места, далеч от Япония, далеч от всичко, което се беше случило, далеч от Саяка. За да я предпазя.

Не. Не беше вярно. Не е лъжа, обаче не е и истина.

Защото даже след смъртта на Бяското куче пак останах далеч. Казвах си, че тя така или иначе ме е забравила. Че е продължила живота си. Ала с времето осъзнах, че неохотата ми се дължи на нещо друго. На... на онова, което Саяка щеше да си помисли за мен, ако знаеше какво съм извършил. В какво съм се превърнал. Какъв съм.

Как можеше да разбере? Парите, които ѝ бях дал — щеше да иска да знае откъде са. Може би щеше да се ужаси, че ги е взела, и да ме намрази, задето съм я убедил. Щеше да задава въпроси, постоянни човъркащи въпроси, и каквото и да ѝ отговарях, щеше да вярва, че истината е много по-страшна. И сигурно щеше да е така. Аз щях да я

умолявам, да ѝ обяснявам за разделителната линия, тя нямаше да чува нищо друго, освен оправданията на едно чудовище.

Бях парализиран от копнеж и страх. И с годините някак си винаги се удържах, колкото и да ми се искаше да я открия. Казвах си, че ако наистина я обичам, просто трябва да я оставя на мира.

Ала все пак не се удържах.

Не беше лесно да я открия. Не забравяйте, това се случи много преди Гугъл, Фейсбук и всички други средства, улесняващи хората, които предпочитате да останат във вашето минало, да присъстват във вашето настояще. Обаче накрая я намерих. В Америка, нейната мечта. В Сан Франциско. Научих, че е завършила колеж и е създала фондация за обучаване на инвалиди на различни умения. Че е получила награди от различни азиатско-американски организации. Че даже се занимава с гмуркане и скачане с парашут в инвалидната си количка. В списание „Лайф“ имаше статия за нейните успехи, наричаха я „вдъхновение, пример за безграничните възможности на човешкия дух и възможностите на Американската мечта“.

И се беше омъжила. За американец от корейски произход. Юрист. Навярно добър човек. Когато проверих за пръв път, имаха син. После проверих пак. Имаха още един.

Така че, не. Така и не се свързах с нея. Наблюдавах я от разстояние. Слушах, но не говорех.

Вместо това се опитах да се насиля да я забравя. Да забравя първия път, когато бях озаптил онзи пиан кретен в хотела и тя излезе на улицата и неохотно ми благодари, когато лицето ѝ сияеше, докато слушаше и гледаше Терумаса Хино в „Таро“, и по-късно същата нощ, когато се целувахме в „Китазава-гава“ и аз се бях опикал, за да не се срамува, когато ми позволи да сваля ръцете ѝ, за да докосвам гърдите ѝ в банята, как обичаше да навежда глава, за да гледа как ме насочва в себе си, как плака, когато установи, че може да свършва, онези великолепни утрини, когато се докарвахме до изнемога в тясното ѝ легло, и колко красива беше, невероятно красива.

Понякога отварям страницата ѝ във Фейсбук. Глупаво е, знам. Смехотворно. И винаги си обещавам другия път да съм по-силен. Направо не разбирам какво ме кара да го правя. Защо най-мъчителните спомени са и най-сладостни, защо сладостта винаги ни кара пак да се връщаме, колкото и дълго да се измъчваме преди това? Не знам, както

не знам и защо понякога седя в мрака и слушам Терумаса Хино да свири „Сам, сам и сам“. Просто го правя. Явно не мога периодично да не отварям онази кутийка със спомени, колкото и болезнено да е нейното съдържание. Опитвам се да престана. Ала понякога просто има неща, които можеш и които не можеш да направиш.

Годините са я поцадили. Косата ѝ вече сивее, но още е дълга и усмивката ѝ сияе, а онази сдържаност, онази суровост, толкова характерни за нея по онова време, вече ги няма, заменили са ги спокойствие и самоувереност. Няма нужда някой да я смята за мъжко момиче. Тя знае, че е такава. Може семейството да е омекотило характера ѝ. Вече има внуци. Бебета, но все пак внуци. Къде отлитат годините?

Разглеждам снимките ѝ, снимките на семейството ѝ, и си представям как можеше, ала не се разви животът, животът, който наивно вярвах, че мога да имам и който може би даже заслужавам, но от който ме лишиха обстоятелствата и собствените ми действия.

Ще ми се да ѝ бях казал, че я обичам. Измъчвам се, че не ѝ го казах. За малко щях да го направя, обаче се уплаших. Това нямаше да промени нищо, наистина го вярвам. Но поне щеше да знае.

Липсва ми. Господи, колко ми липсва! Нещо повече, това е като оплакване на мъртвец. И не скърбя само за всичко, което имахме, а за всичко, което можехме да имаме, стига да бях взел други решения, да бях друг човек.

Но кой и какъв бих могъл да съм? Опитвам се да си го представя и не успявам. Това е нещо като самозаблуда, измама, блян.

„Светът е сцена — нали така казва Шекспир? — И всички са актьори“.

И наистина е така. Всички сме актьори. Само че това е поезия. Прозата е по-елементарна. Понякога просто има неща, които можеш и които не можеш да направиш.

БЛАГОДАРНОСТИ

Моите приятели Коичиро Фукасава и Юкие Кито за пореден път ми оказаха безценно съдействие, като отговаряха на всичките ми въпроси за Токио: за новото и старото, местното и чуждестранното, цивилизованото и вулгарното. Те ме заведоха и в китайския ресторант „Тайхо“ в Минами Азабу, който използвах в тази книга и който заслужава признателност дори само за изключителната храна. И бяха невероятна компания, докато живеях като отшелник в Токио и пишех този роман.

Сигурен съм, че съм описал неправилно много неща за живота на инвалидите, и с нетърпение очаквам хората да споделят мислите си, за да актуализирам страницата „Грешки“ на уебсайта си. Каквото и да съм сбъркал, направил съм го въпреки подробната информация, която съм откривал на различни уебсайтове. Ето някои, които са ми били особено полезни:

10 правилни начина да общуваме с инвалиди:

<http://www.themobilityresource.com/10-correct-ways-to-interact-with-people-with-disabilities/>

10 неща, които никога не бива да казваме на човек на инвалидна количка:

<http://www.themobilityresource.com/10-things-to-never-say-to-a-person-in-a-wheelchair/>

Излизане с хора с параплегия: пълен наръчник:

<http://www.streetsie.com/dating-paraplegics-guide/>

Гмуркане с инвалидна количка (Сю Остин):

<http://www.youtube.com/watch?v=PCWIGN3181U&feature=endscreen&NR=1>

Как да бутаме инвалидна количка:

http://cripwheels.blogspot.jp/2006/07/how-to-push-wheelchair_31.html

Секс и параплегия:

<http://www.youtube.com/watch?v=4TaLQiiFUUY>

Камерон Хюс е човекът, който ме накара да престана да се държа така, сякаш всички на света могат да ходят, и да създам герой инвалид. Саяка нямаше да съществува, ако той не ме насърчаваше. Освен това споделяше с мен своята проницателност, опит и предложения за още четива. Сигурен съм, че той пръв ще ми посочи грешките.

За пореден път съм задължен на Майкъл Клайндъл от Токио Фуд Лайф, който повече от двайсет години издирва най-необикновените и забутани ресторанти, барове и кафенета в Токио. Майк беше така любезен да ме насочи към някои места, съществуващи от около 1972-ра, че и от преди това (ще намерите линковете на страницата „Местата“ на моя уебсайт; вж. по-долу), и както винаги проверката на неговите препоръки ми достави огромно удоволствие. Те изключително обогатиха тази книга:

<http://www.tokyofoodlife.com>

http://www.barryeisler.com/photo_places.php

Нобуо Камиока, професор по английски език и култури в университета „Гакушуин“, любезно ми препоръча няколко книги със снимки на Токио през 60-те и 70-те години на XX век, които много ми помогнаха, докато се опитвах да си представя града преди четирийсет години. Вижте още за тях в „Бележка на автора“.

Ако искате да видите как скромният автор на тази книга прилага хватка като Рейн в Юено, предлагам ви следния видеозапис, на който специалистът по бойни изкуства, учител и писател Уим Демир ми показва как да направя хватката по-смъртоносна. Това име може би ви е известно, защото съм кръстил на него един свой герой, който се появява в няколко книги от поредицата. Накрая Рейн го ликвидира, но ако беше истинският Демир, Рейн можеше сериозно да загази. Прочетете фенфикшъна на Уим за Рейн в неговия блог за самоотбрана:

<http://www.wimsblog.com>

<http://www.youtube.com/watch?v=ODCfOWT-y8po#at=225>

Докато сме на темата за бойните техники, както и всичко друго в тази книга, опитал съм се да опиша суплекса на Рейн колкото може по-живо. Но ако искате да видите хватката в реалния свят, освен във въображението си, ето два чудесни примера — първият е изпълнен от седемгодишно дете!

<http://www.youtube.com/watch?v=QLkUbYTSexs>

<http://www.flowrestling.org/coveragc/249282-Journeymen-Freestyle-Duals/video/632901-Araoz-5pt-Throw-SUPLAY>

Също: ето два видеозаписа за принципа на Тюелър. Приложих този принцип в Тренировъчния институт за бойни техники в Скалистите планини и това направо ми отвори очите. Разстоянието от шест и половина метра е много по-малко, отколкото може би ви се струва:

<http://www.youtube.com/watch?v=jwHYRBNc9r8>

<http://www.youtube.com/watch?v=FLIzX-SrBHO>

Ако разкривам точно насилието в книгите си, за това трябва да благодаря на много страхотни инструктори, сред които Масад Аюб, Тони Блауър и Рори Милър. Техните курсове и други материали са невероятни и горещо ги препоръчвам на всеки, който се стреми към по-голяма безопасност или просто иска да пресъздаде по-реалистично насилието в творбите си:

<http://www.massadayoobgroup.com>

<http://www.tonyblauer.com>

<http://www.chirontraining.com>

Концепцията на Рейн „Не го обиждай, не го предизвиквай, не го заплашвай, не отричай, че се случва, дай му възможност да си тръгне достойно“ дължа на Пейтън Куин от Тренировъчния институт за бойни техники в Скалистите планини. Още един страхотен курс:

<http://www.rmcat.com>

Триъгълното пристягане в Глава 3 дължа на чудесната книга на Дейв Камарило „Партизанско джиу-джицу: революционизиране на бразилското джиу-джицу“, задължително четиво за всеки сериозен боец:

http://www.amazon.com/Guerrilla-Jiu-Jitsu-Revolutionizing-Brazilian/dp/0977731588/rer=sr_1_2?s=books&ie=UTF8&qid=1374452406&sr=1-2

Не разбирам много от електричество, обаче научих доста за фаталните удари на ток от следния уебсайт:

<http://engineering.dartmouth.edu/safety/electrical/TheFatalCurrent.html>

„МитБъстърс“ изключително ми помогна да разбере, че, да, един пуснат във ваната електроуред може да ви убие. Отбележете обаче, че „Мит Бъстърс“ не предава всичко съвсем точно. Всъщност

електрическият ток в сладка вода може да е по-опасен, отколкото в солена:

<http://dsc.discovery.com/tv-shows/mythbusters/videos/appliances-in-the-bath-minimyth.htm>

<http://www.boatus.com/seaworthy/magazine/2013/july/electric-shock-drowning-explained.asp>

Том Хейсис и Дан Левин безкористно споделиха с мен опита си във всички въпроси, свързани с електричеството, и ми помогнаха да изчистя епизода с убийството с електрически ток. Не ме бива особено в техниката и все пак може да съм объркал нещо, но не и поради липса на усилия от тяхна страна.

За разсъжденията на Рейн за разстоянието при убийство отново съм задължен на подполковник Дейв Гросман и неговата смущаваща и изключителна книга „За убийството: психологическата цена да се научиш да убиваш на война и в обществото“:

http://www.amazon.com/On-Killing-Psychological-Learning-ebook/dp/B003XREUV2/ref=tmm_kin_title_0?ie=UTF8&qid=1375672344&sr=1-1

Д-р Йошикацу Ето и д-р Хироюки Ида от Медицинския факултет на Токийския университет любезно ми показаха клиниката и отговориха на необичайните ми въпроси за това какво правят с труповете в болницата. Щуротиите, които се случват в моргата в този роман, очевидно са плод само на моето (да, изкривено, знам) въображение и във всеки случай отразяват мерките за сигурност от една епоха, далеч по-невинна от днешната.

Джероин тен Бърдж и Роб Сайдърс пак доказаха майсторството си в дизайна на корицата и форматирането:

<http://jeroentenberge.com>

<https://52novels.com>

Както винаги, благодаря на невероятно еkleктичната група „агресивни лакомници“, които киснат в „Практическа самоотбрана“ на Марк Макйънг Животното и Диана Гордън, за чудесното им чувство за хумор, приятелското отношение и купища проникателни мисли, особено за действителната цена на насилието:

<http://www.nononsenseselfdefense.com>

Благодаря на Наоми Андрюс, Джероин тен Бърдж, Алън Айслър, Коичиро Фукасава, Дан Гилмор, Монти Гътри, Том Хейс, Шарлот

Хършър, Майк Килман, Лори Купфър, Дан Левин, Лара Пъркинс, Кен Роузънбърг, Джоапа Роузънбоум, Тед Шлайн и Алън Търкър за полезните им забележки по ръкописа.

Най-вече благодаря на жена си Лора за нейната близо четвъртвековна безкомпромисна подкрепа и вяра при всякакви повей на вятъра. И за страхотната редакторска намеса. Благодаря ти за всичко, скъпа.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Моят метод на писане винаги отчасти се е изразявал в подробно проучване на всички места, които описвам, но „Гробище за спомени“ се развива през 1972-ра и явно представлява сериозно предизвикателство в това отношение. Още повече че исках да използвам истински места, барове, джаз клубове и кафенета, които читателите да могат да посетят, ако пожелаят.

Взех следното тристепенно решение: използвам запазени досега заведения, които съществуват поне от 1972-ра; съсредоточавам действието в по-старите райони на Токио, главно в източните части на града, променени през десетилетията по-малко от космополитния запад; проучвам книги със снимки на Токио от 60-те и 70-те години на XX век, за да придобия по-добра представа за промените и онова, което се е запазило в почти същия вид. Препоръчвам на любителите на града следните книги (преводът, меко казано, не особено елегантен, е мой):

東京のちょっと昔—30年前の下町風景, 若目田 幸平

Кухеи Уакамеда — Малко от миналото на Токио: образи на градския център преди 30 години

東京一写真集・都市の変貌の物語1948~2000, 石井 実

Минори Исхии — Токийски фотоалбум: история на един променящ се град, 1948-2000

1960年代の東京・路面電車が走る水の都の記憶, 池田 信

Акира Икеда — Токио през 60-те години на XX век: спомени за един град с трамваи, които вървяха като по вода

Както винаги, резултатът са множество места, описани така, както съм ги заварил — но и доколкото можех да си представя как са изглеждали, когато Рейн е бил едва двайсетгодишен.

Е, тук-там се налагаше да поизлъжа по нещо и сега е моментът да си го призная. И така: въпреки че „Таро“, джазклуб в Кабукичо, в който

Рейн води Саяка, отдавна го няма. Неговият наследник „Боди & Соул“, също открит от Киоко Сейки, все още съществува в Минами Аояма. Той е сред най-добрите в града и си струва да го посетите:

<http://www.bodyandsoul.co.jp>

Освен това, доколкото ми е известно, екстериорът на „Кабая Кофи“ в Янака не се е променил поне от 1938-а, когато отворили заведението във все същата малка сграда. Интериорът обаче е осъвременен. Съответно описанието на Рейн е плод единствено на моето въображение. И все пак ви препоръчвам това старомодно кафене, „кисатен“, каквото може да видите само в Япония, както и целия район Янесен (Янака, Незу, Сендаги):

<http://www.toothpicnations.co.uk/my-blog/?p=6778>

А ето още информация за местата от книгата: „Камия“ в Асакуса, където Рейн се среща със своя резидент Шон Макгроу, след като го нападат в Юено, е най-старият токийски бар в западен стил. Голямо шумно заведение, непретенциозно, с общи маси. Ако сте чужденец, може да привлечете вниманието. Опитайте „денки буран“ — електрическо бренди — или се придържайте към наливната бира:

<http://travel.cnn.com/tokyo/drink/kamtya-bar-849180>

<http://www.kamiya-bar.com>

Чудесна фото екскурзия на съвременен Угуисудани, където Рейн се запознава със Саяка в един от многобройните хотели за любов:

<http://pingmag.jp/2013/03/25/welcome-to-uguisudani/>

„Тайхо Чуука Риори“ (китайска кухня), мястото на втората среща на Рейн с Макгроу:

<http://tabelog.com/tokyo/A1316/A131602/13001670/>

Кафенето „Лъвът“ в Шибуйа, където Рейн получава жизненоважни сведения:

<http://blog.uchujin.co.uk/2010/09/lion-cafe-tokyos-worst-best-kept-secret/>

<http://www.tokyofoodlife.com/?p=1829>

Прекрасна фото екскурзия по линията „Аракава“, последния оцелял токийски обществен трамвай:

<http://Idersot.smugmug.com/photos/swfpopup.mg7AlbumID=25699252&AlbumKey=mLnMtm>

И също:

<http://lifetoreset.wordpress.com/2012/09/01/aboard-toden-arakawa-one-of-tokyos-remaining-street-car/>

Статия за едни от най-хубавите сенто в Токио. Ето откъде научих за „Дайкоку-ю“, мястото на убийството с електрически ток (и чудесно място за следобедно накусване в басейна):

<http://travel.cnn.com/tokyo/visit/sento-spectacular-tokyos-amazing-public-baths-199776>

Чудесна статия за една разходка в Кита-Сенджу, квартала, в който се намира банята „Дайкоку-ю“:

<http://www.japantimes.co.jp/life/2011/01/09/environment/the-narrow-roads-of-senju/#.UdAtQhaHoUw>

„Кафе де Ламбър“, класически токийски кисатен и подходящо място за обмен на секретна информация:

<http://www.tokyofoodlife.com/?p=323>

„Кабая Кофи“, поредното класическо заведение, любимо място за тайни срещи на Макгроу:

<http://www.timeout.jp/en/tokyo/venue/8951/Kabaya-Coffee>

Страхотен фотографски блог за Накагин Капсюл Тауър:

<http://www.ignant.de/2013/09/05/1972-by-noritaka-minami/>

И репортаж от двама западни архитекти, успели да обезопасят един от апартаментите в небостъргача и да живеят в него:

http://www.dornusweb.it/content/domusweb/en/architecture/2013/05/29/the_metabolist_routine.html

Ето някои удивителни снимки на студентски демонстрации в Токио, 1968-1971:

<http://www.magnumphotos.com/C.aspx?VP3=SearchResult&ALID=2TYRYDMD2HVR>

Харесвам тази снимка на младия Терумаса Хино с още няколко джаз легенди в Шинджуку Дъг, 1968. Тя дава отлична представа за атмосферата на токийската джаз сцена през 1972-ра:

http://openers.jp/culture/tips_event/artdish0617.html

И „Сам, сам и сам“ на Хино, парчето, което в романа той изпълнява с квартета си в „Таро“. Беше ми приятно да пиша за него. Разкошна, запомняща се музика:

<http://www.youtube.com/watch?v=Nn-LQpFhGIY>

ПОЛИТИКА

Още за продължителната финансова роля на ЦРУ в японската политика:

<http://www.nytimes.com/1994/10/09/world/cia-spent-millions-to-support-japanesc-right-in-50-s-and-60-s.html>

Вербуването на чуждестранни политици от страна на ЦРУ не е нищо ново. Ето един нов пример, този път от Афганистан:

<http://www.nytimes.com/2013/04/29/world/asia/cia-delivers-cash-to-afghan-leaders-office.html>

Кратка история на скандала с подкупите на „Локхийд“ в Япония:

http://en.wikipedia.org/wiki/Lockheed_bribery_scandals#Japan

Кратка история на комисията „Чърч“. През 1975-а сенатор Чърч казва: „Известна ми е възможността за установяване на тотална тирания в Америка и ние трябва да се погрижим Националното управление за сигурност и всички служби, разполагащи с тази технология, да действат в рамките на закона и под съответния контрол, за да не прекрачим никога тази пропаст. Пропастта, от която връщане няма“.

http://en.wikipedia.org/wiki/Church_Committee

В наше време, за да „внесе“ каквато и да е своя външна политика в Щатите, американското правителство само трябва да цитира думите на Линдзи Греъм, учен, спасител на конституцията и създател на един лозунг в стила на Джеферсън: „Бойното поле е родината“:

<http://www.washingtonpost.com/blogs/right-turn/wp/2013/04/19/sen-lindsey-graham-boston-bombing-is-exhibit-a-of-why-the-homeland-is-the-battlefield/>

Издание:

Автор: Бари Айслър

Заглавие: Рейн-Сан: Гробище за спомени

Преводач: Крум Бъчваров

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 14.07.2014

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-508-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1087>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.